

ΒΕΡΟΙΑΣ

3.

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βερόιας

646R-00472

ΔΗΜΟΣΙΑ Β ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ	
ΒΕΡΟΙΑΣ	
400	
Αριθ. ρα	3813/63
ΔΩΡΕΑ	Karavim
	Papadimitriou

Δωρεά από τον

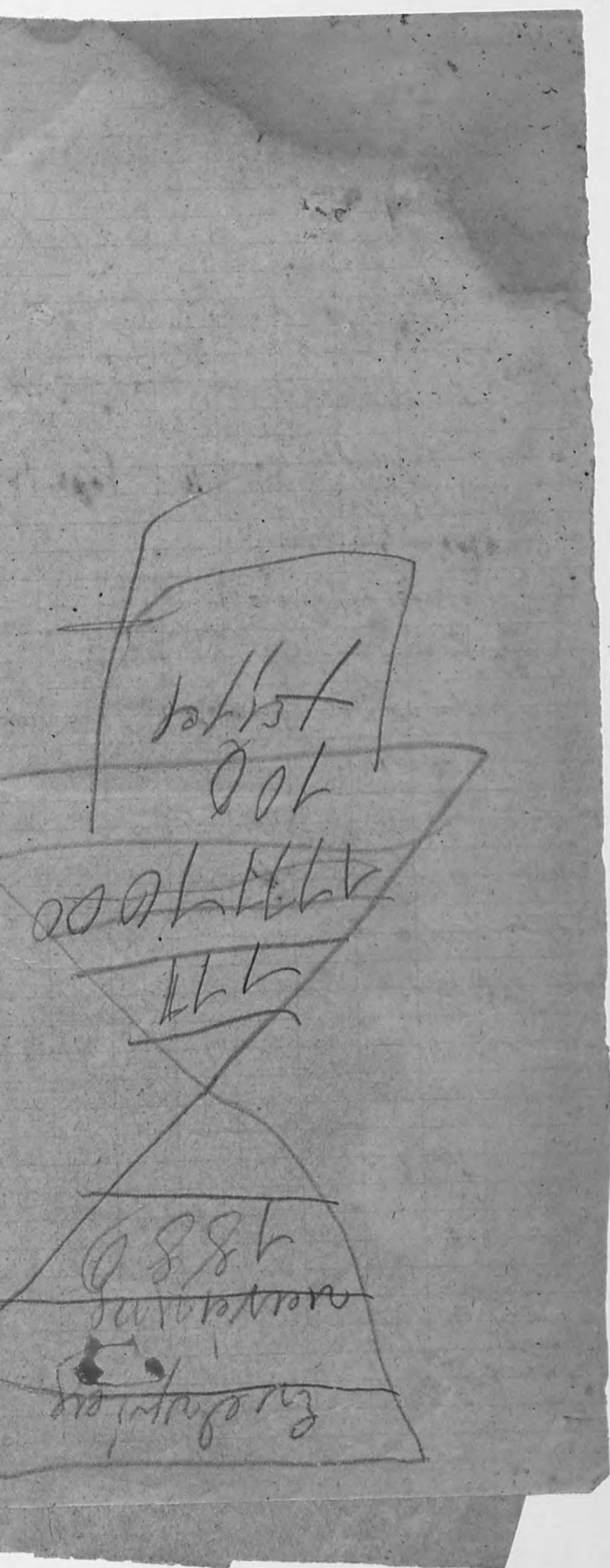
Κ. Καραβίμη
Παπαδimitriou
αριθ. 3813/63
Δωρεά από τον

Χ. Καραβίμη

Δωρεά από τον
Χ. Καραβίμη
αριθ. 3813/63
Δωρεά από τον

Χ. Καραβίμη

Δωρεά από τον
Χ. Καραβίμη
αριθ. 3813/63
Δωρεά από τον

Δημόσια Βιβλιοθήκη Βέροιας

Ἀριθ. Πρωτ. 1870.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

**ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΚΑΙ
ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ**

*Πρὸς τοὺς Γυμνασιάρχας, Σχολάρχας καὶ Δασκάλους
τῶν Ἑλληνικῶν Σχολείων.*

Τὴν ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης ἐν τῷ ἐνταῦθα Β' Γυμνασίῳ κυρίου Ι. Καρασούσα συνταχθεῖσαν Γαλλικὴν Γραμματικὴν ἐξετάσασα ἡ ἐπὶ τῶν διδασκτικῶν βιβλίων ἐπιτροπὴ, ἐγνωμοδότησεν ὅτι εἶναι αὕτη ἀξία συστάσεως εἰς τὰ ἑλληνικὰ Σχολεῖα καὶ Γυμνάσια ὡς διδασκτικὸν βιβλίον, καθὼ συντεταγμένη καὶ ἀμβέστερον καὶ μεθοδικώτερον παρὰ πολλὰς ἄλλας μέχρι τοῦδε ἐκδεδιμένας.

Ταῦτα λοιπὸν ὑπ' ὅψιν ἔχοντες συνιστῶμεν αὐτὴν πρὸς ὑμᾶς, ἵνα τὴν μεταχειρίζησθε εἰς τὴν διδασκαλίαν.

Ὁ ὑπουργὸς

ΣΑΥΡΟΣ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

ΦΑΙΝΕΤΑΙ ὅτι κατὰ πάντα καιρὸν οἱ ἄνθρωποι ἡσθάν-
σαν τὴν ἀνάγκην κοινῆς τιнос, εἰς πάντας καταληπτῆς, γλῶ-
σσης, συνδεοῦσης νοερῶς εἰς ἓν ὅλα τὰ ἐπὶ γῆς πολύτροπα
πολύθροα ἔθνη. Τὸ προνόμιον τοῦτο εἶχεν ἐπὶ τοῦ ἀρχαι-
κόσμου ἡ γλῶσσα ἡ ἑλληνικὴ, κατὰ δὲ τοὺς μέσους αἰῶ-
νι λατινικῇ, σήμερον δὲ ἡ γαλλικῇ. Καὶ τὰ μὲν σκῆπτρα
φιλοσοφίας ἤρπασαν ἤδη ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν Γάλλων
μαϊότεροι κατὰ τοῦτο ἄλλαι ἀθληταί· ὁ κόσμος ὁ φιλο-
κὴς δὲν ἀναμένει ὥς κατὰ τὸν ΙΖ'. καὶ ΙΗ'. αἰῶνα τὸν ἀρ-
αύτου τὸν ἐπιούσιον ἐκ μόνης σχεδὸν τῆς Γαλλίας· καὶ ὁ
τοῦτο κατ' οὐδὲν ἡλάττωσε τὴν πρὸς τὴν γλῶσσαν τοῦ
κίνα, τοῦ Βόσσουέτου, τοῦ Βολταίρου, τοῦ Βεραγγέρου,
Σατωβριάνδου ἀγάπην τῆς Εὐρώπης. Τί λέγω! ἀνευ
γλώσσης ταύτης δὲν ἤθελον ἴσως γείνει πάγκοινοι οὗτοι
γνωσταί αἱ τῶν ἄλλων ἐθνῶν βιωφελεῖς ἀνακαλύψεις,
σημονικαί, πολιτικαί ἢ φιλοσοφικαί. Ὁ Προμηθεὺς οὗτος
πολιτισμοῦ παραλαμβάνων ὅ,τι καλὸν ἢ λόγου ἄξιον γε-
ται εἰς τὸ σπουδαστήριον τοῦ καρτερικοῦ Γερμανοῦ, τοῦ
βριθοῦς Ἀγγλοῦ, καὶ μεταπλάττων αὐτὸ καὶ μετουσιῶ-
ν ἰδίας τέχνης, προσάγει τροφὴν εὐπεπτον καὶ ἐπαγωγὴν
τὰ χεῖλη τῶν εὐγνωμονούντων λαῶν. Σημειῶ δὲ χάριν
ἑλληνικῆς νεολαίας, ὅτι ἐκεῖνοι ἐκ τῶν νεωτέρων διέπρ-
μάλιστα καὶ ἐδοξάσθησαν ἐπὶ μεγαλοφυΐᾳ, ὅσοι βαθύ-
ἐνέκυψαν εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀθανάτων προγόνων ἢ
πηγὴν αἰωνίαν πάσης ἐντελείας. Ὁ Ῥακίνας ἀπεστήθιζ
ἐμμεῖτο τὸν Εὐριπίδην. Οἱ Φενελῶνες, οἱ Πασχάλαι κτ
σαν σύγχρονοι περίπου τῶν Κασσαβώνων, τῶν Σκαλιγι-
τῶν Στεφάνων, καθὼς ἐν Γερμανίᾳ οἱ Γέται καὶ Σίλλερ
ναὶ σύγχρονοι τῶν Οὐολφίων καὶ Βοικίων. Ἀμα ἡ Γο-
ἐθεώρησεν ὥς ἐπουσιώδη τὴν μελέτην τῶν ἀρχαίων, ἢ
νὰ τρέχῃ μὲ μεγάλα βήματα πρὸς τὴν παρακμὴν. Ἀν

τὴν τοῦ Restaud, τὴν τοῦ Condillac, καὶ ἄλλων. Παρέτη-
ρησα δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι τεχνογράφοι καταχρώμενοι τὴν ἰδίαν
τῆς γλώσσης αὐτῶν ἀρετὴν, καὶ ἐκ παντὸς τρόπου θέλοντες
νὰ γίνωσι καταληπτοί, ἐκπίπτουσι συχνὰ εἰς πολυλογία,
ἣτις φέρει τὸ ἐναντίον ἀποτέλεσμα, ἥτοι σύγχυσιν ἀντὶ σα-
φηνείας. Συμβαίνει δὲ τοῦτο εἰς αὐτοὺς καὶ διὰ τὴν ἑλλειψὶν
ἢ ἀποφυγὴν τῶν τεχνικῶν ὄρων· ὅθεν πολλαχοῦ λαβὼν τὴν
ἐννοιαν τοῦ Γάλλου ἐνέδυσά αὐτὴν τύπον, οὕτως εἶπεν, ἑλ-
ληνικόν, ἀλλαχοῦ μὲν συνταμῶν, σπανιώτατα δὲ καὶ ἐκτεί-
νας. Καὶ ὡς πρὸς τὴν ὅλην δὲ διάταξιν τῶν κεφαλαίων ἡ-
κολούθησα τρόπον ἴδιον, ὅστις μοι ἐφάνη καταλληλότερος
ὡς πρὸς τὴν ἀλληλουχίαν τῶν κανόνων καὶ τὸ εὐμέθοδον.
Τὸ τεχνολογικόν μου δὲν εἶναι ἀπλοῦς σκελετός τύπων,
ἀλλὰ τοὺς τύπους τῶν ἄρθρων, τῶν ἀντωνυμιῶν, τῶν ῥημά-
των συνώδευσα ἐκάστοτε μὲ σαφεῖς καὶ συντόμους ἐπεξη-
γήσεις, οἷον, τί διαφέρει ἡ δεικτικὴ ce τῆς συνθέτου celui,
ἡ κτητικὴ mon τῆς le mien καὶ πρὸς τίνας τῶν ἑλληνικῶν
ἀντιστοιχοῦσι τοῦτο ζητεῖ νὰ μάθῃ ὁ Ἕλλην ὁ σπουδάζων
τὴν γαλλικὴν, ὅχι τί ἐστὶ δεικτικὴ ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία.
Τὸν κατάλογον τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων κατέστησα ὡς οἶόν
τε τέλειον, συμπληρώσας τὸν τοῦ Νοέλου καὶ Σαφάλου ἐκ
τῆς Γραμματικῆς Γραμματικῶν (grammaire des grammai-
res) τοῦ Δουδιτιέρου, καὶ τοῦ λεξικοῦ τῆς Ἀκαδημίας. Πρὶν
δὲ μεταβῶ εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων, προέταξα ἀ-
μέσως σύντομον ἀλλ' ἀκριβὴ ἐρμηνείαν τῶν διαφορῶν χρό-
νων καὶ ἐγκλίσεων κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν
γλῶσσαν. Ἐν γένει δὲ ὡς ὅρον συγκρίσεως ἔχω τὴν ἑλληνι-
κὴν, τὴν μητρικὴν γλῶσσαν τοῦ μαθητοῦ μου, σημειῶν πάν-
τοτε τὰ ὅμοια καὶ τὰ διαφέροντα, καὶ μάλιστα τοὺς γαλλι-
σμοὺς ἐκείνους οἵτινες ἀντίκεινται εἰς τὴν φύσιν τῆς ἑλλη-
νικῆς γλώσσης, καὶ τοὺς ὁποίους πρέπει ν' ἀποφεύγωμεν ὡς
λύμπην αὐτῆς.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Περὶ τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προφορᾶς αὐτῶν.

Τὰ γράμματα τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης εἶναι εἰκοσιπέντε a, b, d, e, f, g, h, i, j, k, l, m, n, o, p, q, r, s, t, u, v, x, y, z.

Τούτων φωνήεντα μὲν ἔξ, a, e, i, o, u, y, σύμφωνα δὲ τὰ λοιπὰ δεκαεννέα.

Ἐπειδὴ δὲ τὰ μὲν ἐξ αὐτῶν ἔχουσιν ἀντίστοιχον φωνὴν καὶ γράμμα εἰς τὴν ἡμετέραν γλῶσσαν, τὰ δὲ ὄχι· καὶ ἄλλα μὲν προφέροντα κατὰ τὸν αὐτὸν πάντοτε τρόπον, ἄλλα δὲ μεταβάλλουσι φθόγγον ἐκ τῆς θέσεως καὶ τοῦ εἶδους τῆς συλλαβῆς, καὶ τινα ἐνίοτε οὐ προφέρονται ὅλως· διὰ ταῦτα ἐρμηνεύομεν ἐφεξῆς τοὺς κανόνας τῆς ἐνός ἐκάστου αὐτῶν προφορᾶς, ἀρχόμενοι ἀπὸ τῶν φωνηέντων.

Περὶ προφορᾶς τῶν φωνηέντων.

Τὸ a (α) προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ἄλφα· τὸ i (ι) ὡς τὸ ἰώ· τὸ o (ο) ὡς τὸ ὀμικρόν· οἶον, *Laconisme*.

Τὸ a δὲν προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις: *Saône* (Ἄραρ, ποταμὸς), *taon* (οἷστρος, ἔντομον) καὶ *aout* (Αὐγουστος μῆν). Οὐδὲ τὸ o εἰς τὰς: *paon* (ταῶς), *faon* (νεβρός) καὶ *Laon* (ὄνομα γαλλικῆς πόλεως).

Τὸ e (ε) μηδένα μὲν ἔχον τόνον προφέρεται μὲ φωνὴν πολλὰ ἀσθὲν καὶ σχεδὸν ἀνεπαίσθητον, διὸ καὶ καλεῖται τότε ἄφωνον (*e muet*).

καὶ ἐν τέλει μὲν λέξεως οὐδόλως ἀκούεται, οἷον *forme*, φόρμ', *larme*, λάρμ' ἐν μέσῳ δὲ λέξεως ἡ φωνὴ ἐπιτρέχει ταχέως ἐπὶ τῆς ἐχούσης τὸ ε συλλαβῆς, καὶ γίνεται οἷονεὶ συγκοπή τις, ὡς εἰς τὰς λέξεις *rareté*, *amener*, κτλ.

Εἰς τὰς μονοσυλλάβους δὲ λέξεις, οἷον *je*, *le*, *me*, *te*, *se* τὸ ε προφέρεται ἐξ ἀνάγκης, ἀλλὰ καὶ τότε ὑποκώφως πως καὶ ἀποκλίνειν μᾶλλον εἰς τὴν γαλλικὴν προφορὰν τῆς διφθόγγου *eu*.

Τὸ δὲ ὀξύτονον ἐ καλεῖται ὑπὸ τῶν Γάλλων κλειστόν ἢ μεμυκός (é fermé), διότι προφέρεται μικρὸν διαστελλομένων τῶν χειλέων καὶ πνεύματος ἐξερχομένου λεπτοῦ, ὡς εἰς τὰς λέξεις *bouté*, *verité*. Εἶναι δὲ δυσχερὲς νὰ ἐρμηνεύσῃ τις διὰ τοῦ καλάμου φθόγγους ξένους, οἵτινες δι' αὐτηκοῦας καὶ διὰ ζώσης φωνῆς διδάσκονται.

Τὸ δὲ βαρύτονον ἐ καλεῖται ἀνοικτόν (é ouvert) ἀντιθέτως πρὸς τὸ κλειστόν, διότι κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ ἀνοῖγμα τοῦ στόματος εἶναι μείζον, καὶ ἡ ἔντασις τῆς φωνῆς. Οὕτως εἰς τὴν λέξιν *sévère* τῆς πρώτης συλλαβῆς *se* τὸ ε εἶναι κλειστόν, τῆς μεσαίας *vé* ἀνοικτόν, τῆς δὲ τελευταίας *re* ἄφρων.

Καὶ πάλιν τοῦ ἐ ἀνοικτοῦ διακρίνουσιν αἱ Γάλλοι τεχνογράφοι διαφοροὺς βαθμοὺς, ὡς πῇ μὲν ἤττον βαρυτόνου ὄντος, πῇ δὲ μᾶλλον, πῇ δὲ μάλιστα· ἤττον μὲν ὡς εἰς τὴν λέξιν *père*, μᾶλλον δὲ ὡς εἰς τὴν *pelle*, μάλιστα δὲ ὡς εἰς τὰς *procès*, *accès*. Ἀλλ', ὡς ἔφημεν ἀνωτέρω, ἡ τῶν τοιούτων ἐξακριβωσις εἶναι ἔργον προφορικῆς μᾶλλον διδασκαλίας ἢ γραπτῆς ἐρμηνείας.

Σημειωτέον δ' ἐνταῦθα ὅτι ἡ γαλλικὴ γλῶσσα ἔχει ὡς ἡ ἐλληνικὴ τρεῖς τόνους, βαρεῖαν (*accent grave*), ὀξεῖαν (*accent aigu*), περισπωμένην (*accent circonflexe*)· ἀλλ' ἡ χρῆσις καὶ δυνάμεις αὐτῶν δὲν εἶναι ἡ αὐτὴ, διότι παρὰ Γάλλοις ἡ μὲν ὀξεῖα χρησιμεύει εἰς δεῖξιν τοῦ ἐ κλειστοῦ, καὶ ἐπ' αὐτοῦ μόνου τοῦ φωνήεντος τίθεται· ἡ βαρεῖα εἰς δεῖξιν τοῦ ἐ ἀνοικτοῦ καὶ ἀντιδιαστολὴν τινων λέξεων ἀπὸ ἄλλων ὁμωνύμων, ἥτοι διὰ τῆς βαρείας ἡ πρόθεσις ἃ διαστέλλεται ἐκ τοῦ ῥήματος *il a*, τὸ ἐπὶ ῥῆμα *ou* (ὅπου) ἐκ τοῦ συνδέσμου *ou* (ἢ), κτλ. Ἡ δὲ περισπωμένη ἐπ' ἄλλων μὲν λέξεων σημαίνει τὴν μακρότητα τῶν φωνηέντων, ἐπ' ἄλλων δὲ καὶ συγκοπὴν τινος γράμματος, ὡς εἰς τὰ *même* τὸ γραφόμενον πρότερον *mesme*, *île*=*isle* (λατ. *insula*) κτλ.

Ἰστέον ὅτι μὴ ὑπάρχοντος ἐν τῇ γαλλικῇ τοῦ παρ' ἡμῖν κυρίως καλουμένου τονισμοῦ τῶν λέξεων, ἡ τάσις τῆς φωνῆς πίπτει πάντοτε

ἐπὶ τῆς λήγουσας· οἷον *opinion* (ὀπινιόν), *Platon* (πλατόν), καὶ
 Πλὴν ἂν ἡ λήγουσα περιέχῃ ε ἄφωνον, τότε τὸν τόπον αὐτῆς λ
 θάνει ἢ παραλήγουσα, οἷον, *Démocrite* (Ντεμοκρίτ).

Τοῦ φωνήεντος U ἡ προφορά δὲν δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ δ' ἐλλ
κοῦ γράμματος. Κατὰ τὴν ἐκφώνησιν αὐτοῦ τὸ στόμα σχηματίζ
ὡς εἰς τὴν ἐκφώνησιν τῆς διφθόγγου ου, ἀλλὰ μὲ πλειοτέρα
λὴν περὶ τὰ χεῖλ' ἥτοι εἶνε λεπτότερόν τι ου, καὶ οἷα ὑποτιθ
ὐπό τινων ἡ προφορά τοῦ ὑψιλοῦ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις.

Τοῦ γ' grec τὸ ὄνομα σημαίνει ἡ ἐλληνικόν· διότι δ' αὐτοῦ φουσι τὰς ἐχούσας τὸ υ ἐλληνικὰς λέξεις, ὡς type, τύπος, hypocrite, υποκριτής, κτλ.

Τὸ γράμμα τοῦτο εὐρισκόμενον μὲν καθ' ἑαυτὸ ἢ μετὰ συμφέρον προφέρεται ὡς ι' οἶον, il y a, il y a myrte, μύρτ'· κείμενον δὲ ταξὺ φωνηέντων ἀναλύεται εἰς δύο ii, ὧν τὸ μὲν ἐν ἀποτελεῖ δίφθο μετὰ τοῦ ἡγουμένου φωνήεντος, τὸ δὲ μετὰ τοῦ ἐπομένου οἶον, yer=paiier (παιγέ), employer=emploier (ἀμπλοαγέ).

Ἐν τέλει κυρίων τινῶν ὀνομάτων ἰσοδυναμεῖ τῷ ἐνὶ ἱ καὶ ἀτ
 λεῖ ὡσαύτως διφθογγον μετὰ τοῦ ἡγουμένου φωνήεντος· οἶον, οἱ
 λιχὴ πόλις Nay προσφέρεται Νέ.

Περὶ διφθόγγων.

Διφθόγγους, ὅπως οἱ Ἕλληνες τὰς ἐννοοῦμεν, ἦτοι δύο φων
μίαν συναποτελοῦντα φωνήν, ἔχουσιν οἱ Γάλλοι τὰς ἐξῆς.

Αἱ' προφέρεται ὡς ἡ Ἑλληνικὴ αἱ' οἶον, aimer ἐπομένου δ
1 προφέρεται ὡς α, τὸ δὲ 1 γίνεται ὑγρὸν, οἶον travail, caillo
κατωτέρω περὶ τοῦ 1). Ὡς α προφέρεται καὶ εἰς τὴν λέξιν de
rière (ἐπὶ κληρός) καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα Montaigne, εἰς ἡ
μετοχὴν καὶ τὸν παρατατικὸν τοῦ ῥήματος faire ὡς e ἄφωνον
sant, je faisais.

Αὐτὸ προφέρεται ὡ, pauvre. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ ἐκ συγκριμένη φωνηέντων eau οἶον, l'eau, bateau, peau.

Εἰ προφέρεται ε, καθιστᾷ δὲ ὑγρόν τὸ μετ' αὐτὴν ι, co-
treille.

Eu· ἀντίστοιχον τῆς διφθόγγου ταύτης φωνὴν δὲν ἔχει ἢ ἐλ

γλώσσα, παλεύει δὲ μεταξύ τοῦ ε καὶ οὐ οῖον, feu, bonheur. Τὸν αὐτὸν ἔχει φθόγγον καὶ ἡ τρισύνθετος οεὺ οῖον, coeur, oeuf.

Εἰς τὴν παθ. μετοχήν, τὸν ἀρίστον καὶ τοὺς ἐξ αὐτῶν παραγώγους χρόνους τοῦ ῥήματος avoir ἡ δίφθογγος eu προφέρεται ὡς u' j'eus, tu eus, il eut' j'ai eu, κτλ.

Οε' προφέρεται ὡς ε, διὰ ταύτης γράφουσι τὸ οἱ εἰς τὰς ἐκ τῆς ἐλληνικῆς λέξεις Oedipe οιδίπους, oesophage οἰσοφάγος. Ὡσαύτως προφέρεται καὶ ἡ οεῖ, ἥτις καθιστᾷ ὑγρὸν τὸ κατόπιν l, οῖον œil.

Οἱ' προφέρεται οα' moi, loi, boire. Εἰς δὲ τὰς λέξεις oignon, moignon, poignant, poignard, poignée προφέρεται μόνον τὸ φωνῆεν ο.

Οἱ παλαιοὶ ἔγραφον διὰ τῆς οἱ πολλὰς λέξεις γραφομένας σήμερον διὰ τῆς αἰ. Πρῶτοι οἱ περὶ τὸν Βολταῖρον ἐκαινοτόμησαν καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τινὰ τῆς γαλλικῆς ὀρθογραφίας. Ἦδὴ δὲ ἀπὸ τοῦ 1835 καὶ ἡ Ἀκαδημία παρεδέχθη τὴν τοιαύτην γραφήν. Ἐπειδὴ δὲ πολλὰ ἐκδόσεις φέρουσι τὴν παλαιὰν ὀρθογραφίαν, σημειοῦμεν ἐνταῦθα τὰς λέξεις ἐν αἷς ἡ δίφθογγος οἱ ἐπρόφερετο ὡς αἰ, ἦσαν δὲ αὗται

α'. Οἱ παρατατικοὶ καὶ ὑποθετικοὶ χρόνοι τῶν ῥημάτων j'aimois, j'aimerois κτλ. γραφόμενοι σήμερον j'aimais, j'aimerais.

β'. Ἐθνικὰ τινὰ ὀνόματα οῖον, Anglois, François, Hollandois, κτλ. γραφόμενα σήμερον Anglais, Français, κτλ.

Εἰς ὅσα δὲ τῶν ἐθνικῶν ἡ οἱ ἐπρόφερετο οα, ἐφυλάχθη οῖον, Danois, Bavaois, Chinois, κτλ. Διὰ τῆς οἱ γράφεται καὶ τὸ κύριον ὄνομα François, Φραγκίσκος.

γ'. Τὰ ῥήματα connoître, paroître καὶ τὰ ἐξ αὐτῶν παράγωγα connoissance, κτλ. γραφόμενα νῦν connaître, κτλ. καὶ τὸ ἐπίθετον foible μετὰ τῶν παραγῶγων foiblesse, affoiblir, νῦν faible, κτλ.

Οὐ' προφέρεται ὡς ἡ ἐλληνικὴ ου, courir, mourir, tour.

Ἐθιστὰ δὲ παρὰ Γάλλοις τὸ προφέρειν ἐν ταῖς πλείσταῖς ἵπων λέξεων διὰ μιᾶς, ἥτοι κατὰ συνίξιν, πάντα τὰ μὴ ἀπὸ συμφώνου τινὸς χωριζόμενα ἀλλεπάλληλα φωνήεντα ἥτοι, fiacre, φιάκρ', piet, πιέ, κτλ. Καὶ εἶναι τινες τῶν γραμματικῶν οἱ ταύτας κυρίως ἀποκαλοῦντες διφθόγγους, ὡς δῆθεν ἀκουομένων ἐν μιᾷ συλλαβῇ δύο φθόγγων, τὰς δ' ἄλλας ὀνομάζουσι καταχρηστικὰς διφθόγγους ἢ καὶ παντάπασι ἐξοστρακίζουσιν ἐκ τῆς τάξεως τῶν διφθόγγων, ὡς οὔσας ἀπλῶς μόνον φωνὰς καὶ στοιχεῖα.

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Περὶ τῆς προφορᾶς τῶν συμφώνων, καὶ πρώτον περὶ τοῦ

Τὸ *h* ἐπέχει τόπον τοῦ ἑλληνικοῦ *h*, προφέρεται δὲ παχυστόρον ἢ ἐκείνο ὡς εἰς τὴν πεποινημένην λέξιν *μπέ*, δι' ἧς μιμούμεθα βληχλήματα τῶν ἀνρίων.

Ἐν τέλει τῶν λέξεων *plomb* καὶ *ablomb* τὸ *h* δὲν ἐκφωνεῖται φωνεῖται δὲ εἰς τὰ κύρια ὀνόματα *Moab*, *Joh*, *Jacob*.

Περὶ τοῦ C.

Τὸ *c* (σὲ ἢ κέ) μετὰ μὲν τῶν φωνηέντων *e*, *i*, *y*, προφέρεται *cerbère*, *citoyen*, *cypres*· μετὰ δὲ τοῦ *a*, *o*, *u*, ὡς *κ*, *ca*, *colère*, *curé*. Ἐκτὸς ἂν φέρῃ ὑπογεγραμμένον τὸ σημεῖον *la c* διότι τότε προφέρεται ὡς *σ'* ὡς *façade*, *arçon*, *aperçu*. προφέρεται καὶ μετὰ παντός συμφώνου, ὡς *acteur*, *cratère* καὶ ἐν τέλει δὲ λέξεως ὡς *avec*.

Τὸ τελικόν *C* ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις *bec*, *échee* (ἀποτυχία), *aqueduc*, *syndic*, *trictac*, *avec*, καὶ εἰς τὸ κύριον ὄνομα

Μένει δὲ ἄφωνον εἰς τὰς ἐξῆς, *estomac*, *échecs* (οἱ κύβοι), *jone*, *laes* (ἄρκυς), *arsenic*, *trone*, *clerc*, *porc*, *blanc*. Εἰς τινὰς ὅμως ἐξ αὐτῶν καὶ εἰς ὠρισμένας φράσεις προφέρεται, πομένη λέξις ἀρχίζῃ ἀπὸ φωνῆν ὡς *franc-étourdi*, *du au noir*, *clerc à-maitre*, *porc-épic*.

Τὸ *c* τοῦ *donc* (λοιπόν) προφέρεται ἐν ἀρχῇ τῆς φράσεως *pense*, *donc je suis*· ἐν μέσῳ δὲ αὐτῆς δὲν προφέρεται *alloy nous promener*· ἐκτὸς ἂν ἐπηται προσεχῶς φωνῆν *voti est donc arrivé*.

Ὅταν μετὰ τὸ διπλὸν *cc* ἀκολουθῇ *e* ἢ *i*, τὸ πρῶτον *c* περὶ ὡς *κ*, τὸ δεύτερον ὡς *σ*, ὥστε ἀμφότερα συνάμα ἀποτελοῦσι τοῦ *ξ*· *accepter*, *accident* κτλ. Εἰς τὴν λέξιν *second* καὶ τῆς παραγομένης *seconder*, *secondaire* τὸ *c* ἡχεῖ ὡς *γγ*, σὲ

Τὸ *c* προσλαβὼν τὸ *h* (*ch*) ἀποτελεῖ ἰδιαίτερον φθόγγον *x* τὸν μεταξὺ τοῦ *σ* καὶ *χ* καὶ διὰ μόνον ζώσης φωνῆς διδασκόμεν εἰς τὴν λέξιν *chameau*, κτλ.

Διὰ τοῦ *ch* γράφουσι καὶ τὸ *χ* εἰς τὰς ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἐκ λέξεις. Τότε δὲ ἐπομένου μὲν συμφώνου προφέρουσιν αὐτὸ *Christ*, *chrétien*, *chronologie*, ἐπομένου δὲ φωνηέντου

κ, πῇ δὲ ὡς εἰς τὸ chameau. Ὡς κ προφέρεται εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις: Achéloüs, archétype, archonte, archange, Chalcédoine, Chaldéen, catechumène, chaos, Chéronée, Chersonèse, cœur, choriste, chorus, chorographie, choléra morbus, écho, orchestre. Τὴν γαλλικὴν δὲ προφορὰν τοῦ ch ἔχουσιν αἱ ἐξῆς: archidiacre, architecte, archiduc, chimie, chirurgien, chérubin, tachygraphie, Achille, Achéron, Machiavel, Ezéchias. Ὡσαύτως καὶ αἱ λέξεις Michel, archévêque, patriarche, ἐνῶ αἱ Michel Ange, archiépiscopal, patriarchal ἔχουσι τὴν φωνὴν τοῦ κ.

Εἰς τὴν λέξιν almanach (ἡμερολόγιον) τὸ ch δὲν προφέρεται.

Περὶ τοῦ D.

Τὸ d προφέρεται δασύτερον τοῦ ἐλληνικοῦ δέλτα· donner, ντονέ.

Ἐν τέλει λέξεως δὲν ἀκούεται, ἐπομένου προσεχῶς συμφώνου· οἶον, grand médecin, πλὴν εἰς τὰ κύρια ὀνόματα David, Joad καὶ εἰς τὴν λέξιν Sud (νότος), ἐνθα τὸ d πάντοτε προφέρεται.

Ἐπομένου δὲ προσεχῶς φωνήεντος τὸ τελικὸν d ἐξακούεται, ὅχι ὁμῶς ὡς d ἀλλ' ὡς t, οἶον, grand homme=grant homme, profond abîme=profond abîme.

Περὶ τοῦ F.

Τὸ f (ἔφ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους φέ) προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, εἴτε φωνῆεν ἀκολουθῇ προσεχῶς, εἴτε συμφώνων· vif désir, soif brûlante. Ἐξαιροῦνται αἱ οἰονεῖ σύνθετοι καὶ μίαν μόνην λέξιν ἀποτελοῦσαι φράσεις œuf frais, œuf-dur, nerf-de-bœuf, cerf-volant, cerf-diz-cors, chef-d'œuvre, bœuf salé, ἐνθα τὸ f παρασιωπᾶται. Εἰς τὴν λέξιν clef (κλειδίον) τὸ f οὐδόλως ἀκούεται· εἰς δὲ τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα neuf προφέρεται ὡς v (βέ) ἐπομένου φωνήεντος, οἶον, neuf ans=neuf ans.

Περὶ τοῦ G.

Τὸ g (ζιέ ἢ γγέ) λαμβανόμενον ἐν συλλαβῇ μετὰ τῶν φωνηέντων e, i, προφέρεται διὰ τῆς γλώσσης καὶ ἔχει φωνὴν ὁμοιάζουσαν τὴν τοῦ ζ, δασυτέραν ὁμῶς τούτου· gémir, gîte· μετὰ δὲ τοῦ a, o, u, καὶ τῶν συμφώνων l, r, m, προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου ὡς γγ ἢ γκ· οἶον, galon, gosier, guttural, gloire, agréable, augmenter.

Τὸ διὰ τοῦ οὐρανίσκου g μεταβάλλεται εἰς τὸ διὰ γλώσσης εἰρομένου μεταξὺ τοῦ e ἀφώνου· οἶον, George=Jorge, il man il manja.

Πάλιν τὸ διὰ τῆς γλώσσης g προφέρεται διὰ τοῦ οὐρανίσκου ρενειρομένου μεταξὺ τοῦ u, οἶον, guérir=γγερίρ· guide=γγίδ· τότε δὲν ἀκούεται.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἐπομένους λέξεις τὸ u ἀκούεται διακριδόν, ἥτοι le, aiguillon, aiguiser, arguer, inextinguible, sangui· ὡς καὶ εἰς τὰ κύρια ταῦτα: le Guide, de Guise.

Ἄν τὸ e τῆς εἰς gue ληγούσης λέξεως φέρῃ τὸ διαιρετικὸν σ τὸ u ἀκούεται· οἶον, ciguë, contiguë, ambiguë· ἄλλω ἀφώνον· οἶον, figue, φιγγ, ligue, λίγγ.

Τὸ g μετὰ τοῦ η ἀποτελεῖ ἰδίαν φωνήν, ὑγρὰν τινα καὶ λιγυρὰν, ὡς εἰς τὰς λέξεις magnanime, gagner, agneau, magme, incognito. Ἄλλ' ἐν ἀρχῇ λέξεως φυλάττει τὴν λαρυγγίαν φωνήν· gnome, Gnide, gnostique, gnomon, ὡς καὶ εἰς τ agnat, diagnostic, stagnation, cognat, régnicole, ignable, igné, Progné.

Εἰς δὲ τὸ κύριον ὄνομα Regnard καὶ εἰς τὴν λέξιν signal (δείκτης) τὸ g εἶναι ἄφρωνον.

Τὸ τελικὸν g συμφώνου μὲν ἐπομένου προσεχῶς δὲν προφέρει long chemin· ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς κ' οἶον sang et eau, un long accès, rang honorable, ὡς εἰ γραμμένον: sank et eau, un lonk accès κτλ.

Ἄλλ' εἰς τὰς ἐξῆς παρασιωπᾶται ὅπως· bourg, faubourg, poing, coing, hareng, seing· δὲν ἀκούεται δὲ οὐδὲ εἰς τὸ legs καὶ doigt.

Τὸ ἀρκτικὸν g τῆς λέξεως gangrène ἔχει ἐπίσης τὴν τοῦ kangrène.

Περὶ τοῦ H.

Τὸ h συγκαταλέγεται μὲν μετὰ τῶν συμφώνων, ἀλλ' ὀρθότερον ναὶ ὀνομασθῇ πνεῦμα ἢ γράμμα. Διαιρεῖται δὲ εἰς aspirée) καὶ ψιλὸν (h muette). Αἱ τὸ δασὺν h φέρουσαι λέξεις φέρονται μετὰ δασέος πνεύματος παρεμφεροῦς τῇ τοῦ χ προφορᾷ τέρου ὅμως καὶ οἷα ὑποτίθεται ἢ τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς δασι

δὲ ψιλὸν ἢ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἐλληνικὸν πνεῦμα τὴν ψιλὴν, οὐδόλως ἀκουόμενον, οὐδὲ φέρον τροποποιήσιν τινα εἰς τὴν τῶν φωνέντων προφοράν. Καὶ εἰς μὲν τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν πᾶσα λέξις ἀπὸ φωνέντος ἀρχομένη δασύνεται ἢ φιλοῦται· παρὰ Γάλλοις δὲ ὀλίγαι μὲν τινες φέρουσι τὸ δασύ, ὀλίγαι δὲ τὸ ψιλὸν ἢ, αἱ δὲ πλείσται οὐδέτερον.

Δασύ εἶναι τὸ ἢ εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις.

Ha ! häbler, hache (καὶ εἰς τὰς παραγώγους αὐτῆς), hagard, haha, haie, haillon, haine, haire, haireux, halage, halbran, hâle, halener, haler, haleter, hallage, halle, hallebarde, hal-lier, haloir, halot, halotechnie, halte, halter, hamac, ham-
meau, hampe, han, hanap, hanche, hangar, hanneton, hancrit, hanse, hanséatique, hansiére, hanter, happe, happelourde, harangue, haras, harasser, harcelar, harde, hardes, hardi (καὶ τὰ παράγωγα), hardilliers, harem, ha-
reng, hargneux, haricot, haridelle, harnois, harpagon, harpe, harpeau, harper, harpie, harpin, harpon, hart, ha-
sard (καὶ τὰ παράγωγα), hase, hâte (καὶ τὰ παράγωγα), hâte-
reau, hâtier, hâtille, hâtiveau, haubaner, haubans, hau-
bert, hausse, haut (καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα), hâve, havre, hé ! hem ! henir (καὶ τὰ παράγωγα), Henri, Henriade, hé-
rault, hère, herisser, hériisson, hernie, héron, héros, her-
pesmarines, herse, hêtre, heurter, hibou, hic, hideux, hiérarchie, hie, hisser, hobereau, hoc, hoca, hoche, ho-
chement, hochepot, hochequeneue, hocher, hochet, Hollan-
de, Hollandais, hoho ! hola ! homard, hongre, honnir, honte (καὶ τὰ παράγωγα), hoquet, hoqueton, horde, hors, hotte, hottée, Hottentot, houblon, houe, houbou, houi-
lle, houle, houlette, houppe, houppe-lande, hourailler, hource, hourdage, hourder, Hourri, hourvari, houspiller, housse, houssine, houssoir, houx, huchet, huée, huet, Huguenot, huit, humer, hun, huppe, hure, hurler, hussard, hutte.

Δασύ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον εἶναι προσέτι ἐν μέσῳ λέξεως μεταξὺ φωνέντων, cohue, ahan κτλ.

Ἡ δασεῖα εἰς τὰς ἐκ τῆς ἐλληνικῆς εἰλημμένας λέξεις ἀντικαθίσταται διὰ τοῦ ψιλοῦ ἢ, ὡς, Hélène, Hercule, histoire πλὴν τοῦ σημειωθέντος héros ἐνθα τὸ ἢ εἶναι δασύ, ἀλλ' οὗτινος τὰ παράγωγα

heroïne, héroïque, héroïsme (χαρακτήρ ἢ πράξις ἥρωος) ἔχον αὐτὸ ψιλόν, καὶ πλὴν τοῦ hiérarchie..

Ἦσαύτως τίθεται τὸ h μετὰ τοῦ r εἰς τὰς ἀπὸ τοῦ r ἀρχομένας ἑλληνικάς λέξεις· οἶον, rhétorique, rhinocéros κτλ., ἢ μετὰ τοῦ r, οἶον, diarrhée.

Τὸ h μετὰ τοῦ c ἀναπληροῖ τὸ δασύ χ, οἶον, Chéronée, μετὰ τοῦ p τὸ φ, οἶον philosophie, καὶ μετὰ τοῦ t τὸ θ, οἶον, théologie.

Περὶ τοῦ J.

Τὸ j (ζι ἢ ζε) προφέρεται ὡς τὸ διὰ γλώσσης g, jalousie, jeter. Δι' αὐτοῦ γράφεται πολλάκις τὸ ἑλληνικὸν ἰῶτα· οἶον, Jean Ἰωάννης, Jésus Ἰησοῦς, Jérémie Ἱερεμίας.

Περὶ τοῦ K.

Διὰ τοῦ k (κα) γράφονται ξενικαὶ τινες καὶ ὄχι γνησίως γαλλικαὶ λέξεις· οἶον, kyrielle, kan, kilomètre, kiosque, κτλ.

Περὶ τοῦ L.

Τὸ l (ἐλ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους λὲ) ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν laurier, livre.

Τὸ τελικὸν l προφέρεται εἰς ὅλας πλὴν τῶν ἐπομένων λέξεων, ril, chenil, coutil, fusil, gril, nombril, outil, persil, so cil καὶ τοῦ fils (υἱός).

Τὸ l κεῖμενον μετὰ τὸ φωνῆεν i λαμβάνει λειὸν τινα καὶ ὑγρὸν λιὰ, λιέ, ἢ κοινότερον γιὰ, γιέ, διὸ καὶ ὑγρὸν (l mouillé) καλεῖται· οἶον, avril, babil, mil (κεγχρόν), péril, bail, écu travail, fille, κτλ.

Δὲν προφέρεται δὲ ὑγρῶς καίπερ ἔχον προηγούμενον τὸ i εἰς τὰ ὀνόματα, cil, fil, Nil, ville, mille, mil (χιλίοι) καὶ εἰς τὰς ill ἀρχομένας λέξεις illustre, illusion.

Περὶ τοῦ M.

Τὸ m (ἐμ ἢ μὲ) εἶναι τὸ ἑλληνικὸν μ. Ἐν τέλει δὲ συλλαβῇ ἀκούεται εὐκρινῶς ὡς μ, ἀλλ' ἀποτελεῖ ἥχον τινα καὶ μυγμόν διὰ ῥωθόνων, τοῦτ' αὐτὸ ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὸ n. Διὸ καὶ τὰ γ

ματα ταῦτα καλοῦνται τότε ὑπόρρινα (lettres nasales). Καὶ τὸ μὲν προηγούμενον e, μεθ' οὗ ἀποτελεῖ τὸ m συλλαβὴν, ἔχει μᾶλλον ὡς a, τὸ δὲ i ὡς e, τὸ δὲ u ὡς ἡ δίφθογγος eu· οἷον empire (πρόφ. am-pire), impie (ἐμπι), humble (heumble).

Ἐξαιροῦνται αἱ ἀπὸ τοῦ imm ἀρχόμεναι λέξεις· οἷον, immobile, immense (ιμομπιλ, ιμάνς)· εἰς ταύτας τὸ m δὲν προφέρεται διὰ τῆς ῥινός, οὐδὲ τὸ i ὡς e. Ὅμοίως καὶ ὅταν μετὰ τὸ m ἀκολουθῇ n, οἷον, amnistie, Agamemnon (ἀμνιστι, Ἀγαγαμεμόν)· πλὴν τοῦ damner, condamner, ἐνθα τὸ m ἔχει ὡς ἐν ὑπόρρινον m ἢ n (dâner, con-dâner). Εἰς δὲ τὴν λέξιν automne (φθινόπωρον) τὸ m παρασιωπᾶται ὅλως, ἀκούεται δὲ μόνον τὸ n ὡς ἔχει φύσεως (autone).

Εἰς τὰς ἐκ τοῦ λατινικοῦ εἰλημμένας ταύτας λέξεις· album, opium, muséum, décorum, ἡ κατάληξις um προφέρεται om ἄνευ ὑπορρίνου φθόγγου (alбом, opiom, muséom, décorom).

Περὶ τοῦ N.

Τὸ n (ἐν ἢ νὲ) ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ν' ἐν τέλει δὲ λέξεως ἢ συλλαβῆς ἔχει διὰ τῶν μυκτῆρων· καὶ τὸ μὲν ἡγούμενον e, μεθ' οὗ τὸ n ἀποτελεῖ συλλαβὴν, ἐκφωνεῖται ὡς a, τὸ δὲ i, ὡς e, τὸ δὲ u ὡς ἡ δίφθογγος eu· οἷον, enfant (ἀνφάν), mince (μὲνς), brun (breun). Ἀλλ' ἐν τῷ θηλυκῷ brune (μελαγχροινὴ) τό τε n καὶ τὸ u φυλάττουσι τὴν κατὰ φύσιν προφορὰν, ἐπειδὴ τὸ n συλλαβίζεται ἐνταῦθα μετὰ τοῦ ἐπομένου e, bru-ne.

Κατὰ ταῦτα τὸ μὲν ἀρσενικοῦ γένους cousin (ἐξάδελφος) προφέρεται κουζέν, ὑπορρίνως, τὸ δὲ θηλυκὸν cousine (ἐξαδελφή) προφέρεται κουζίν, τοῦ συλλαβισμοῦ ὄντος ἐνταῦθα cou-si-ne. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει πάντοτε ὁσάκις μετὰ τὸ n ἀκολουθῇ φωνῆεν.

Τὸ διπλοῦν nn ἐκφωνεῖται ὡς ἔχει φύσεως, οὐχὶ δὲ ὑπορρίνως· innocence (ινοςάνς), année, anneau, ennemi (ἐν' μί). Πλὴν τοῦ ennui, ennobli, ἐνθα ἀκούονται δύο n τὸ μὲν ὑπόρρινον, τὸ δ' οὗ· (annui, annobli), καὶ πλὴν τῶν δύο τούτων· enivrer, enorgueillir προφερομένων ὡς εἰ ἐγράφοντο ὡσαύτως μὲ δύο n τὸ μὲν ὑπόρρινον, τὸ δὲ οὗ· (annivrer, annorgueillir). Αἱ δὲ λέξεις solennel, hennir, hennissement προφέρονται δι' ἐνός μόνου ὑπορρίνου φθόγγου (solan-el, han-ir, han-issement).

Τελικὸν λέξεως ὃν δὲν προφέρεται ὑποβρίτως εἰς τὰ ἐξῆς ὀνόματ
abdomen, amen, Eden, gramen, hymen, examen (πρόφι
ἐγγίζαμεν, ὕμεν, κτλ.)

Περὶ τοῦ P.

Τὸ p (πέ) ἔχει ἀντίστοιχον ἐν τῷ ἑλληνικῷ ἀλφαβῆτῳ τὸ π.

Εἰς τὰς λέξεις baptême, baptiser, Baptiste, cheptel, i
domptable, dompter, prompt, exempt, compte, sept, cor
temps, τὸ p δὲν προφέρεται.

Ἐπίσης δὲν προφέρεται ἐν τέλει λέξεως, camp, champ, dra
sirop, cep· εἰς δὲ τὰ ἐπιρρήματα beaucoup καὶ trop ἐξακούετ
ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος· οἶον, il a beaucoup étudié, il e
trop entêté. Εἰς μόνα δὲ τὰ ὀνόματα Alep, jalap, cap, ἐξακούετ
πάντοτε εἴτε ἀκολουθῇ φωνῆεν, εἴτε μή.

Εἵπομεν δὲ ἤδη ὅτι τὸ ph ἀντικαθίστησι τὸ ἑλληνικὸν δασύ
καὶ προφέρεται ὡς φ, οἶον philosophe.

Περὶ τοῦ Q.

Τὸ q (κιού) ἐν ἀρχῇ καὶ μέσῳ λέξεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τ
φωνήεντος u, ὅπερ δὲν ἔχει τότε ἴδιον φθόγγον· οἶον, qualité καλι
quitter κιτέ, κτλ.

Εἰς τὴν λέξιν coq (ἀλεκτρυὼν) τὸ q προφέρεται, ἀλλ' εἰς τὸ co
d'Inde εἶναι ἄφωνον· εἰς τὸ ἀριθμητικὸν ὄνομα cinq ἐπίσης προφέρε
ται, ἐκτὸς ἂν ἀκολουθῇ προσεχῶς σύμφωνον, ὡς cinq garçons.

Τὸ u τὸ προσγραφόμενον τῷ q καὶ συνήθως μὴ προφερόμενον, ε
τὰς ἐξῆς λέξεις προφέρεται κατ' ἐξάίρεσιν, οὐχὶ δὲ ὡς ἔχει φύσει
ἀλλ' ὡς ἡ δίφθογγος ou· ἦτοι, aquatile, aquatique, équateur, é
quation, quadragénnaire, quadragésime, quadrupède, qua
druple, in-quarto, αἵτινες ἀναγινώσκονται οὕτω· ἀκουατίλ, κτ
᾽Οσαύτως καὶ εἰς τὴν λέξιν quaker, ἥτις προφέρεται οὕτως· κουάκ

Ἐν δὲ ταῖς ἐπομέναις προφέρεται μὲν ἐπίσης κατ' ἐξάίρεσιν τὸ
ἀλλὰ μὲ τὸν φθόγγον, ὃν ἔχει συνήθως παρὰ Γάλλοις· ἦτοι équestre
équilatéral, quintuple, questure, ubiquiste, équitation,
quia, Quinte-Curce, Quintilien, αἵτινες ἀναγινώσκονται· ἐκυεστ
ἐκυίλατεράλ, κτλ.

Περὶ τοῦ R.

Τὸ r (ἔρ ἢ κατὰ τοὺς νεωτέρους ῥέ) προφέρεται ἀεὶ, ὡσαύτως καὶ ἐν τέλει λέξεως, or, désir, finir, κτλ.

Δὲν ἀκούεται δὲ μόνον ἐν τέλει τῶν εἰς er ληγουσῶν λέξεων οἶον, danger, berger, aimer, κτλ., πλὴν ἂν ἀκολουθῇ προσεχῶς φωνήεν, ὅτε προφέρεται εἰς ἀποφυγὴν τῆς χασμωδίας.

Ἐξαιροῦνται αἱ εἰς er μονοσύλλαβοι λέξεις οἶον, fer, mer, cher, καὶ αἱ ἐξῆς πολυσύλλαβοι : belvédér, mâchefer, cancer, cuiller, enfer, éther, fier, hier, ἔτι δὲ τὰ κύρια ὀνόματα, ὡς Jupiter, Lucifer, Necker, Alger, Esther κλ. Εἰς ὅλα ταῦτα τὸ τελικὸν r προφέρεται.

Τὸ διπλοῦν rr διακρίνεται εἰς τὴν ἐκφώνησιν α. τῶν ἀπὸ irr ἀρχομένων λέξεων οἶον, irritation, irrévocable, κτλ. β'. εἰς τὰς λέξεις errer, abhorrer, concurrent, interrègne, narration, terreur, torrent γ'. εἰς τοὺς μέλλοντας καὶ ὑποθετικούς χρόνους τῶν τριῶν τούτων ῥημάτων : mourir, courir, acquérir je mourrai, je courrai, j'aquerrai.

Περὶ τοῦ S.

Τὸ s (ἔς ἢ σέ) ἐπέχει τόπον τοῦ ἑλληνικοῦ σ, Socrate καίμενον δὲ μετὰ ζῷ φωνηέντων προφέρεται ὡς ζ' misère, rose, μίζερ, ῥόζ' πλὴν τῶν ἐξῆς, ἔνθα φυλάττει τὴν τοῦ σ προφορὰν, désuétude, monosyllabe, parasol, préséance, presupposer, pusillanime, vraisemblance, καὶ τῶν εὐχρηστών χρόνων τοῦ ῥήματος gésir, nous gisons, il gisait, gisant.

Ὡς ζ' προφέρεται καὶ εἰς τὰς λέξεις transiger, transaction, transit, transitif, transitoire, ἔτι δὲ εἰς τὸ Alsace, Alsacien, balsamine, balsamique, balsamite.

Τὸ τελικὸν s ἐπομένου μὲν προσεχῶς φωνήεντος προφέρεται ἐπίσης ὡς ζ' οἶον, pas à pas ἐπομένου δὲ συμφώνου εἶναι ἄφωνον.

Εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ τελικὸν s προφέρεται πάντοτε : aloès, as, atlas, blocus, foetus, iris, maïs, mars, choléra morbus, dervis, adis, ours, prospectus, laps de temps, en sus, vis, fils, vasistas, clorus, gratis, rebus, sinus, Bacchus, Crésus, Délos, Pallas καὶ τὰ λοιπὰ ξενικά κύρια. Εἰς τὸ Jésus (Ἰησοῦς) προφέρεται, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὸ Jésus Christ.

Ἀκούεται δὲ καὶ εἰς τὸ ἐπίρρημα plus ἐν ταῖς τοιαύταις φράσεσι je dis plus, il y a plus· ὅχι δὲ καὶ ὅταν προτάσσηται τῶν ἐπὶ τῶν ἐπὶ συγκρίσεως· ἐπὶ δὲ καὶ εἰς τὸ tous (πάντες) λαμβανόμενον καὶ ἑαυτό· ὅταν δὲ κεῖται ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ τὸ s παραπᾶται tous les hommes.

Εἰς τὴν κοινὴν ὁμιλίαν τὸ s τῶν δευτεροπροσώπων ῥημάτων παραιοπατάται συνήθως, καὶ φωνῆεν ἂν ἀκολουθῇ· οἷον, tu aimes à rire, tu joues avec prudence, προφέρονται tu aime à rire, tu joues avec prudence.

Περὶ τοῦ T.

Τὸ t (τέ) εἶναι ἀντίστοιχον τοῦ ἐλληνικοῦ ταυ, tyran. Ἀλλ' ἡ συλλαβὴ ti ἐν πολλαῖς λέξεσι προφέρεται αἰ' τοιαῦται δὲ εἶναι αἱ ἐξῆς.

α'. Αἱ λήγουσαι εἰς tial, tiel, tion, καὶ αἱ ἐξ αὐτῶν παραγόμεναι οἷον, partial, essentiel, perfection, ration, rationnel, dictionnaire· ἐκτός ἂν προηγῇται s ἢ x· οἷον, mixtion, bastion, question, bestial. Καὶ εἰς τοὺς παρατατικούς δὲ τῶν ῥημάτων τὸ φυλάττει τὴν κατὰ φύσιν φωνήν· nous partions, nous portions.

β'. Τὰ εἰς tien κύρια καὶ ἐθνικά· οἷον, Gratien, Dioclétien, Vanitien, τὰ δὲ λοιπὰ εἰς lien φυλάττουσι τὴν τοῦ ταυ προφορὰν, Si tien, maintien, κτλ.

γ'. Τινὰ τῶν ληγόντων εἰς tie, οἷον, ineptie, inertie, minuit, prophétie. καὶ τὰ εἰς atie, primatie, démocratie.

δ'. Τὸ ἐπίθετον patient καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα, τὸ satie insatiable, καὶ τὰ ῥήματα initier καὶ balbutier.

Εἰς τὰς ἐξῆς λέξεις τὸ τελικόν t προφέρεται· accesit, brut, déficit, fat, granit, indult, lest, luth, net, subit, toast, trisit, vivat, Zénith, abject, contact, correct, direct, exa-intect, suspect, strict, tact. Εἰς δὲ τὸ respect, aspect, καὶ conspect ἐκφωνεῖται μόνον τὸ c.

Εἰς τὴν λέξιν Christ (Χριστός) τὸ τελικόν st ἀκούεται, ὅχι δὲ εἰς τὸ Jésus Christ, ὅπερ προφέρεται Jésus Chri. Προφέρεται τὸ st εἰς τὰς λέξεις est ἀνατολή, onest δύσις, ὅχι δὲ καὶ εἰς τὸ ῥῆμα il

Ἐπὶ πάσης δὲ ἄλλης λέξεως τὸ τελικόν t προφέρεται μὲν ἐπὶ φωνήεντος ἢ τοῦ ψιλοῦ h, un savant-homme, je suis tout à ve

παραιοπαται δὲ πρὸ συμφώνου καὶ τοῦ δασέος h. Εἰς δὲ τὸν σύνδεσμον et (καὶ) τὸ t δὲν ἀκούεται οὔτε πρὸ φωνήεντος οὔτε πρὸ συμφώνου.

Τὸ διπλοῦν tt διακρίνεται ἐν τῇ προφορᾷ τῶν λέξεων atticisme, attique, guttural καὶ pittoresque.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ t μετὰ τοῦ n προφέρεται ὑπὸ τῶν Γάλλων εὐκρινὲς τ, ἐνῷ παρ' ἡμῖν ὁ ἤχος τοῦ n τροποποιεῖ τὸν τοῦ ταῦ, οὗ τινος ἢ προφορὰ ὁμοιάζει τότε τὴν τοῦ γαλλικοῦ d' οἶον, Ἀντώνιος = Ἀνδώνιος. Ὅθεν μὴ προφέρῃς τὸ γαλλικὸν Antoine κατὰ τὸν ἐλληνικὸν τρόπον, ὡς εἰ ἦν Andoine, μὴδὲ τὸ antichambre, andichambre, ἀλλ' ἀπάγγελε ἐκάτερον τῶν στοιχείων n καὶ t καθαρῶς καὶ διακρίδόν. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τοῦ μ καὶ π. Ἡμεῖς μὲν προφέρομεν τὴν λέξιν τύμπανον ὡς εἰ ἦν γεγραμμένη διὰ τοῦ b τύμβανον, ὁ δὲ Γάλλος δὲν πράττει οὐδὲν τοιοῦτον, ἀλλὰ προφέρει τὸ μὲν m διὰ τοῦ μυκτῆρος, ὡς εἴρηται, τὸ δὲ p ὡς πῖ καθαρὸν tympan, campagne, tympan, cam—pagne.

Τὸ th τὸ ἀναπληροῦν τὸ ἐλληνικὸν θ προφέρεται ὡς τ' οἶον, théologie.

Αἱ δύο αὗται λέξεις asthme (ἄσθμα) καὶ isthme (ισθμός) προφέρονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμέναι asme, isme.

Περὶ τοῦ X (ἱξ ἢ ξέ).

Τὸ γράμμα τοῦτο προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ξ, οἶον, exprès ἔχει δὲ καὶ ἄλλην τινὰ ὑγροτέραν φωνήν, ὡς εἰς τὴν λέξιν examen (ἐγγυζαμέν.)

Τὴν ὑγρὰν ταύτην φωνήν ἔχει τὸ x εἰς τὰς λέξεις αἵτινες ἄρχονται ἀπὸ τοῦ ex, ἐπομένου μετὰ τὸ x φωνήεντος, οἶον, exemple, examen, exhiber, exécre κτλ., ἔτι δὲ εἰς κύριά τινα ὀνόματα, ὡς Xavier, Xénophon, le Xanthe, Xanthippe καὶ εἰς τὸ Xerxès, ὅπερ προφέρεται Czercesse.

Εἰς τὰς ἐφεξῆς δὲ λέξεις λαμβάνει τὸν φθόγγον τοῦ s : soixante, Bruxelles, Auxonne, Auxerre αὗται ἀναγινώσκονται ὡς εἰ ἦσαν γεγραμμέναι soissante, Brusselles, κτλ.

Ἐπὶ πάσης δ' ἄλλης λέξεως προφέρεται ὡς ξ, οἶον, maxime, luxe, sexe, Alexandre, extrême, κτλ.

Τὸ τελικὸν X ἀκούεται εἰς τὰς λέξεις *Styx, borax, lynx, inde sphinx* καὶ *préfix*.

Εἰς δὲ τὰς λοιπὰς λέξεις ἐπομένου μὲν προσεχῶς συμφώνου εἶναι φωνον, ἐπομένου δὲ φωνήεντος προφέρεται ὡς ζ' *cheveux alerte* *cheveux épars, travaux inutiles*. Ὡστε τὸ σύμφωνον τοῦτο ἐχ τέσσαρας φωνάς, τὴν τοῦ ζ, τὴν τοῦ σ, τὴν τοῦ ξ, καὶ τὴν ἄλλην τ ὡγρὰν τοῦ *examen*.

Εἰς τὰ ἀριθμητικὰ ὀνόματα *dix* καὶ *six* καθ' ἑαυτὰ λαμβανόμεν τὸ X προφέρεται μὲ τὸν ἦχον τοῦ σ' *disse, sisse* ἐπομένου δὲ προεχῶς φωνήεντος ἢ ἡ φιλοῦ ὡς ζ, *six hommes*, ἐπομένου δὲ συμφώνου σιγᾶται ὅλως *six pistoles, dix volumes*.

Περὶ τοῦ Z (ζέ).

Προφέρεται ὡς τὸ ἐλληνικὸν ζ' *Zacharie, Zéphire*.

Ἐν τέλει λέξεως προφέρεται μὲν ἐπομένου προσεχῶς φωνήεντος, σιγᾶται δὲ ἐπομένου συμφώνου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ τῶν μερῶν τοῦ λόγου.

Τὰ Μέρη τοῦ Λόγου (*les parties du discours*) εἶναι κατὰ τοὺς Γάλλους Γραμματικούς δέκα, τὸ Ἄρθρον (*l'Article*), τὸ Οὐσιαστικόν ἢ Ὄνομα (*le Substantif ou Nom*), τὸ Ἐπίθετον (*l'Adjectif*), ἡ Ἀντωνυμία (*le Pronom*), τὸ Ῥῆμα (*le Verbe*), ἡ Μετοχή (*le Participe*), τὸ Ἐπὶρρήμα (*l'Adverbe*), ἡ Πρόθεσις (*la Préposition*), ὁ Σύνδεσμος (*la Conjonction*), τὸ Ἐπιφώνημα (*l'Interjection*).

Χωρίζουσι λοιπὸν ἐκ τοῦ Ὄνόματος τὸ Ἐπίθετον, ὀνόματα καλοῦντες μόνα τὰ οὐσιαστικά, καὶ ἐκ τοῦ Ἐπὶρρήματος τὸ Ἐπιφώνημα, περιλαμβάνοντες εἰς τοῦτο ὅλα τὰ παρ' ἡμῖν καλούμενα θαυμαστικά, σχετλιαστικά κτλ. μόρια. Οὕτω δὲ τὰ μέρη τοῦ λόγου γίνονται δέκα, ἀντὶ τῶν ὀκτὼ τῆς Ἑλληνικῆς Γραμματικῆς.

Παρέπονται δὲ εἰς τὸ Ἄρθρον, τὸ Ὄνομα, τὴν Ἀντωνυμίαν καὶ τὴν Μετοχὴν γένος (*genre*), ἀριθμὸς (*nombre*), πτώσις (*cas*).

Γένη εἶναι δύο, ἄρσενικόν (*masc ulin*), καὶ θηλυκόν (*féminin*).

Ἀριθμοὶ δύο, ἐνικός (*singulier*), καὶ πληθυντικός (*pluriel*).

Πτώσεις ἑξ, ὀνομαστική (*nominatif*), γενική (*génitif*), δοτική (*datif*), αἰτιατική (*accusatif*), κλητική (*vocatif*) καὶ ἀφαιρετική (*ablatif*).

Σημειωτέον δὲ ὅτι οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσιν, ἐκφράζοντες διὰ τῶν προθέσεων τὰς διὰ τῶν πτώσεων ἐμφαινόμενας σχέσεις τοῦ λόγου. Ἄλλ' οὐχ ἦσαν οἱ ἀρχαιότεροι γραμματικοὶ τῶν ἑσώζον τὰς ὀνομασίας τῶν πτώσεων, παραλαβόντες ἐκ τῆς Λατινικῆς. Τούτους ἠκολουθήσαμεν καὶ ἡμεῖς, νομίζοντες τὸν τρόπον αὐτὸν ἐπιτηδευότερον εἰς Ἑλλήνας μαθητάς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ Ἀρθροῦ καὶ Ὀνόματος.

Τὰ ἄρθρα τῆς γαλλικῆς γλώσσης εἶναι *le* (ὁ) εἰς τὸ ἄρσενικόν, *la* (ἡ) εἰς τὸ θηλυκόν, *les* (οἱ, αἱ) εἰς τὸν πληθυντικὸν ἀμφοτέρων τῶν γένων ὅσον, *le père* (ὁ πατήρ), *les pères* (οἱ πατέρες), *la mère* (ἡ μήτηρ), *les mères* (αἱ μητέρες).

Ὅταν τὸ ὄνομα ἄρχεται ἀπὸ φωνήεντος ἢ *h* ψιλοῦ, ἐκθλίβεται τὸ *e* τοῦ *le* καὶ τὸ *a* τοῦ *la* ὅσον, *l'homme* (ὁ ἄνθρωπος), *l'âme* (ἡ ψυχὴ).

Ἐπειδὴ δὲ, ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, οἱ Γάλλοι πτώσεις κυρίως δὲν ἔχουσιν, τῆς καταλήξεως τῶν τε ἄρθρων καὶ τῶν ὀνομάτων μενούσης ἀτρέπτου καὶ φεῖ τῆς αὐτῆς, ἀναπληροῦσιν αὐτὰς διὰ τῶν προθέσεων *de* καὶ *à*, διὰ μὲν τῆς *de* προτασσομένης τοῦ ὀνόματος παριστῶντες τὴν ἰδέαν τῆς γενικῆς, διὰ δὲ τῆς *à* τὴν τῆς δοτικῆς ὅσον, *la main* ἡ χεὶρ, *de la main* τῆς χειρὸς, *à la main* τῇ χειρὶ. Ἡ αἰτιατικὴ εἶναι πάντοτε ὁμοία τῇ ὀνομαστικῇ, ἡ δὲ ἀφαιρετικὴ τῇ γενικῇ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Εἰς τὰ ἀπὸ συμφώνου ἢ τοῦ δασείως *h* ἀρχόμενα ὀνόματα ἢ πρόθεσις *de* ἐνουμένη κατὰ κρᾶσιν μετὰ τοῦ *le* ἀποτελεῖ τὸ μονοσύλλαβον *du*, ἢ πρόθεσις *à* μετὰ τοῦ *le* τὸ μονοσύλλαβον *au* (1). Τὸ αὐτὸ συμ-

(1) Ἰστέον ὅτι τὸ σύμφωνον *l* διὰ τὴν πολλὴν τοῦ ὑγρότητα μεταβάλλεται πολλάκις εἰς τὸ φωνήεν *u*, ὡς φαίνεται ἐπὶ τοῦ ἄρθρου, ἐπὶ τοῦ πληθυντικοῦ τῶν εἰς *ai* ληγόντων ὀνομάτων ὅσον, *le mal*, *les maux*, ἐπὶ τινῶν

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

βαίνει εις πάντα τὰ πληθυντικά, ἥτοι ἡ γενική πληθυντική des= ἡ δοτική πληθυντική aux=à les.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

**Ορομα ἀρσενικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.*

	Ἑνικός.	Πληθυντικός.
Ὄνομ.	l'arbre (τὸ δένδρον)	les arbres (τὰ δένδρα)
Γεν.	de l'arbre	des arbres
Δοτ.	à l'arbre	aux arbres
Αἰτ.	l'arbre	les arbres
Κλητ.	ô arbre	ô arbres
Ἀφαιρ.	de l'arbre	des arbres

**Ορομα ἀρσενικὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.*

	Ἑνικ.	Πληθ.
Ὄν. καὶ αἰτ.	le roi (ὁ βασιλεὺς)	les rois
Γεν. καὶ ἀφ.	du roi	des rois
Δοτ.	au roi	aux rois
Κλητ.	ô roi	ô rois

**Ορομα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ φωνήεντος.*

	Ἑνικ.	Πληθ.
Ὄν. καὶ αἰτ.	l'âme (ἡ ψυχὴ)	les âmes
Γεν. καὶ ἀφ.	de l'âme	des âmes
Δοτ.	à l'âme	aux âmes
Κλητ.	ô âme	ô âmes

**Ορομα θηλυκὸν ἀρχόμενον ἀπὸ συμφώνου.*

	Ἑνικ.	Πληθ.
Ὄν. καὶ αἰτ.	la maison (ἡ οἰκία)	les maisons
Γεν. καὶ ἀφ.	de la maison	des maisons
Δοτ.	à la maison	aux maisons
Κλητ.	ô maison	ô maisons

ρήμάτων, ὅσον, valoir, je vauz, falloir, il faut, καὶ τέλος ἐπὶ πολλὰ ἔξων παραγομένων ἐκ τῆς Λατινικῆς καὶ Ἑλληνικῆς, ὡς τὸ autre aller, τὸ psalme ἐκ τοῦ ψαλμοῦ κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ Ἀφαιρετική εἶναι πτώσις ἀντίθετος τῇ Δοτικῇ· φανερώνει δὲ λήψιν ἢ τὸ ἀπὸ μέρους, καὶ μεταφράζεται εἰς ἡμεῖς διὰ τῆς π α ρ ἂ μετὰ γενικῆς ἢ τῆς ἀ π ὸ μετὰ αἰτιατικῆς.

Τὰ δὲ λεγόμενα Ἄρθρα μεριστικά (Articles partitifs) δὲν εἶναι διάφορα τῶν ἀνωτέρω, ἀλλ' ὅπου ἡμεῖς ἐπὶ ἀορίστου ποσοῦ ἢ ἀτόμου ἐκφέρομεν τὰ ὀνόματα ἀνάρθρως, οἶον, οἶνος, βιβλίον, οἱ Γάλλοι ἐπὶ μὲν ἀορίστου ποσοῦ μεταχειρίζονται τὰς γενικὰς τῶν ἄρθρων, οἶον, donnez-moi du vin, δός μοι οἶνον, ἤτοι une partie du vin (μέρος τοῦ οἶνου)· ἐπὶ δὲ ἀορίστου ἀτόμου μεταχειρίζονται τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν un (τίς)· οἶον, donnez-moi un livre, δός μοι βιβλίον.

Τὴν δὲ ἀναρθρον γενικὴν τῶν Ἑλλήνων ἀνάρθρως καὶ αὐτοὶ ἐκφέρουσιν, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς πίνακα.

**Ορομα ἀρσενικὸν ἐπιμεριζόμενον.*

du vin οἶνος ἢ οἶνον	des vins οἶνοι ἢ οἶνους
de vin οἶνου	de vins οἶνων
à du vin οἶνω	à des vins οἶνοις

**Ορομα θηλυκὸν ἐπιμεριζόμενον.*

de l'eau ὕδωρ	des eaux ὕδατα
d'eau ὕδατος	d'eaux ὑδάτων
à de l'eau ὕδατι	à des eaux ὕδασι

**Ορομα ἀρσενικὸν ἀορίστως λαμβανόμενον.*

un livre βιβλίον	des livres βιβλία
d'un livre βιβλίου	de livres βιβλίων
à un livre βιβλίῳ	à des livres βιβλίοις

**Ορομα θηλυκὸν ἀορίστως λαμβανόμενον.*

une table τράπεζα, τράπεζαν	des tables τράπεζαι, τραπέζας
d'une table τραπέζης	de tables τραπέζων
à une table τραπέζῃ	à des tables τραπέζαῖς

Τὰ κύρια ὀνόματα κλίνονται ἀνάρθρως· Platon, de Platon, à Platon. Corinne, de Corinne, à Corinne.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ σχηματισμοῦ τοῦ Πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ὀνομάτων.

Ὁ πληθυντικὸς ἀριθμὸς γίνεται τῇ προσθέσει τοῦ συμφώνου *s* ἐν τῇ λει τοῦ ὀνόματος· οἷον, un homme (ἄνθρωπος), des hommes (ἄνθρωποι), une ville (πόλις), des villes (πόλεις).

ΕΞΑΙΡΕΣΕΙΣ. α'. Τὰ ὀνόματα τὰ λήγοντα εἰς *s*, *x*, *z*, δὲν προσλαμβάνουσιν *s* εἰς τὸν πληθυντικόν, ἀλλὰ μένουσι τὰ αὐτὰ· οἷον, un héros (ἥρωες), des héros· une voix (φωνή), des voix· un nez (ῥίς), des nez.

β'. Τὰ λήγοντα εἰς τὰς διφθόγγους *eau*, *au*, *eu*, προσλαμβάνουσιν *x* ἀντὶ τοῦ *s*· οἷον, un tableau (εἰκὼν), des tableaux· un noyau (πυρην), des noyaux· un cheveu (θρίξ), des cheveux· καὶ ἐξῆς λήγοντα εἰς *ou*· bijou (κόσμημα), caillou (χάλιξ), chou (κράβη), genou (γόνυ), hibou (γλαυξ) καὶ pou (φθεῖρ)· des bijoux· des cailloux κτλ. Τὰ δὲ λοιπὰ τῶν εἰς *ou* οὐσιαστικῶν ἢ ἐπιθέτων προσλαμβάνουσιν *s*· un clou (καρφίον), des clous, mou (μαλακός), des mous κτλ.

Τὸ ἐπίθετον *bleu* (κυανοῦς) προσλαμβάνει ἐν τῷ πληθυντικῷ *s*.

γ'. Τὰ λήγοντα εἰς *al* τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς *aix*· οἷον, un cheval (ἵππος), des chevaux· un hôpital (νοσοκομεῖον), des hôpitaux, πλὴν τοῦ *bal* (χορὸς), carnaval (ἀπόκριως), régal (εὐχία), pal (σκόλοψ), chacal (θῶς, τσακάλι), καὶ τινων ἐπιθέτων, οἷον, fatal (μόρσιμος), final (τελικός), naval (ναυτικός) κτλ., ἅτινα προσλαμβάνουσιν ἀπλῶς τὸ *s* κατὰ τὸν γενικώτερον κανόνα. Ἐκ δὲ τῶν λήγοντων εἰς *ail* τὰ ἐξῆς *bail* (ἐκμίσθωσις), émail (μίλτος), corail (κοράλιον), soupirail (ἀναπνευστήριον), travail (ἐργασία), τρέπουσι ὁμοίως τὴν κατάληξιν *ail* εἰς *aux*, *baux*, *coraux*, *travaux*, κτλ. Τὸ δὲ *ail* (σκόροδον) ἔχει πληθυντικόν *aulx*. Τὰ λοιπὰ τῶν εἰς *al* οἷον, gouvernail (πηδάλιον), épouvantail (φόβητρον), ἀκολουθοῦν τὸν γενικόν κανόνα· gouvernails κτλ.

δ'. Τὰ ὀνόματα *ciel* (οὐρανός) καὶ *œil* (ὀφθαλμός) ἔχουσι διττὸν πληθυντικόν, ἥτοι *les cieux*, *les yeux*, ἐπὶ τῆς κυρίας σημασίας τοῦ οὐρανοῦ, οἱ ὀφθαλμοί, καὶ *les ciels*, *les œils*, ὅταν λαμβάνωνται μεταφορικῶς, ὡς *des œils de-bœuf* (ὀπαῖα, φεγγίται), *des cie*

de lit (ὄροφοι κλινῶν). Ὡσαύτως τὸ aïeul (πάππος) ἔχει διττὸν πληθυντικόν, aïeuls, ὅταν σημαίνει τοὺς πάππους, καὶ aïeux, ὅταν τοὺς προγόνους.

Ἐ. Τὰ κύρια ὀνόματα μένουσιν ἀμετάβλητα εἰς τὸν πληθυντικόν, οἷον, les deux Corneille, οἱ δύο Κορνήλιοι.

Πρὸς ὁρθὸν δὲ σχηματισμὸν τῶν ἐκ δύο ἢ τριῶν λέξεων συνθέτων ὀνομάτων κατὰ τὸν γαλλικὸν τρόπον, ὅστις εἶναι ὄχι κυρίως σύνθεσις ἀλλὰ παράθεσις, παρ' ἀλλήλας τῶν λέξεων, παρατηροῦμεν ὅτι τὸ σύνθετον ὄνομα ἢ σύγκειται ἐξ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ, καὶ τότε ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντικῶς, οἷον, une sage-femme (μαῖα), des sages-femmes· une belle-mère (πενθερὰ ἢ μητριά), des belles-mères· ἢ ἐκ δύο οὐσιαστικῶν μὴ συνδεομένων διὰ προθέσεως, ὁπότε ὁμοίως ἀμφότερα σχηματίζονται πληθυντικῶς, οἷον, un loup garou (μορμὼ, καλικάντζαρος), des loups-garous· ἢ ἐκ δύο οὐσιαστικῶν συνδεομένων διὰ προθέσεως, τότε δὲ τὸ πρῶτον σχηματίζεται πληθυντικῶς, οἷον, un arc-en-ciel (οὐράνιον τόξον), des arcs-en-ciel, un chef-d'œuvre (ἀριστούργημα), des chefs-d'œuvre· ἢ ἐξ ὀνόματος καὶ ῥήματος, ὁπότε οὐδέτερον μεταβάλλεται, οἷον, un porte-drapeau (σημαιοφόρος), des porte-drapeau, un essuie-mains (χειρόμακτρον), des essuie-mains. Αἱ δὲ ἀκλιτοὶ λέξεις, οἷον, ἐπιρρήματα, προθέσεις, ἀπαρέρματα, δῆλον ὅτι δὲν μεταβάλλονται οὐδὲ ἐν τῇ συνθέσει, οἷον, un avant-coureur (πρόδρομος), des avant-coureurs· le vice-président (ὁ ἀντιπρόεδρος), les vice-présidents· le pour-boire (φιλοδώρημα διδόμενον εἰς ἐργατικούς ἀνδρας, κοινῶς κέρασμα), κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ Γένους καὶ ὀνομάτων.

Μία τῶν μεγίστων δυσχεριῶν εἰς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς γλώσσης εἶναι ἡ διαφορὰ τοῦ γένους τῶν ὀνομάτων, καὶ μάλιστα εἰς τὰ ἔχοντα γραμματικόν, οὐχὶ δὲ κατὰ φύσιν τὸ γένος. Ἡ ὁμοιότης, ἂν ἀπαντᾷται, εἶναι κατὰ σύμπτωσιν μόνον, ἡ δὲ διαφορὰ πολὺ συχνοτέρα, ὅπου καὶ πολλὰ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἀμέσως ληφθέντα ὀνόματα

μετέβαλον γένος, οἶον, le Peloponnèse (ἡ Πελοπόννησος) καὶ la rée (ὁ Μωρέας), καὶ τὰ ἐξῆς ἀρσενικά ἢ οὐδέτερα παρ' Ἑλλήσιν Ῥωμαίοις θηλυκὰ δὲ παρὰ Γάλλοις, une comète (κομήτης), une pète (πλανήτης), une énigme (αἰνίγμα), une épithète (ἐπιθετικὴ λέξις), une idole (εἰδωλόν), une cataracte (καταρράκτης), une obole (ὀβολός), une épitaphe (ἐπιτύμβιον), une hymne (ὁ ἐκκλησιαστικὸς ὕμνος), une anecdote (ἀνέκδοτον), une épigramme (ἐπίγραμμα), une horloge (ὠρολόγιον), une jacinthe (βάκινθος), une panthère (θηρ), une scolie (σχόλιον), une idylle (εἰδύλιον), la mandra (ὁ μανδραγόρας), la manne (τὸ μάννα), la zizanie (τὸ ζιζάνιον), sandale (σάνδαλον), la cymbale (τὸ κύμβαλον), les orgies (ἡ γία), la panique (φόβος πανικός), les chroniques, les mathématiques (τὰ χρονικά, τὰ μαθηματικά), une philippique (λόγος λιππικός). Καὶ πάλιν un dialecte (διάλεκτος), un épitome (ἐπιτομή), un dièse (διέσις), le diapason (ἡ διὰ πασῶν), un diocèse (ἐπισκοπή), le Synode (ἡ σύνοδος), le pentateuque (ἡ πεντάτευχος), le diathèse (ἡ διάθεσις), un écho (ἡ ἠχώ), un ibis (τὸ πτερυγίον), un phoque (ἡ φώκη), le diamètre (ἡ διάμετρος), le périmètre (ἡ περίμετρος), le myrte (ἡ μύρτος), le ténia (ἡ ταινία), un orchestre (ἡ ὀρχήστρα), le Léthé (ἡ Λήθη), le Styx (ἡ Στύξ), le Pnyx (ἡ πνώξ), le Charybde (ἡ Σκύλλα καὶ Χάρυβδις), καὶ εἴτι ἕτερον. Οἱ ἐπόμενοι καὶ τοὶ μὴ περιλαμβανόμενοι πάντες τὰ ὀνόματα, εἶναι ὁμοίως ἐκαστὸν ἡθημα εἰς τὸν μαθητὴν· τὸ δὲ λοιπὸν θέλει ἀναπληρώσει ἡ προσοχὴ καὶ περὶ τὴν γλῶσσαν πρεβή.

Ὅνόματα γένους ἀρσενικοῦ εἶναι·

α'. Τὰ λήγοντα εἰς ment, καὶ μάλιστα εἰς -σα ἢ κατὰληξίς προέρχεται κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ λατινικοῦ mentum, ἢ κατὰ γίαν ἐκείνου· οἶον, monument (monumentum), instrument, testament, document, froment, firmament, κατλ. Ἐξαιρεῖται τὸ jument (θήλειον ἵππος).

β'. Τὰ εἰς at· οἶον, état, combat, plat, rat, débat, attaché, consulat, κατλ.

γ'. Τὰ εἰς age· οἶον, âge, fromage, pâturage, orage, cerge, partage, κατλ. πλὴν τοῦ image, page, rage, cage, κατλ.

δ'. Τὰ εἰς ir· οἶον, désir, plaisir.

έ. Τὰ εἰς au καὶ eau οἶον, bateau, noyau, château, manteau, chapeau, couteau, κτλ. πλὴν τοῦ eau (ἐκ τοῦ Λατ. aqua), peau, chaux καὶ faux (δρέπανον).

ς'. Πάντα τὰ εἰς φωνῆεν a, o, i, u, ἢ δίφθογγον λήγοντα, πλὴν τῶν ἐξῆς : virago, fourmi, merci, bru, glu, tribu, vertu, foi, loi.

ζ'. Τὰ εἰς ier' épervier, courrier, dossier, pommier, grenadier, κτλ.

η'. Τὰ σύνθετα ἐκ τοῦ fice, artifice, sacrifice, bénéfice, κτλ.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν ἡμερῶν τῆς ἐβδομάδος, τῶν μηνῶν καὶ ὥρῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ οἶον, lundi, mardi, Mars, Avril, le printemps.

ί. Τὰ ὀνόματα τῶν μετάλλων, or, cuivre, étain κτλ.

ιά. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν δένδρων καὶ φυτῶν, tilleul, chêne, noyer, κτλ. πλὴν τοῦ vigne, épine, ronce, yeuse, bourdaine, hièble.

Ὀνόματα θηλυκοῦ γένους εἶναι

ά. Τὰ λήγοντα εἰς ion' οἶον, nation, action, ambition, opinion, soumission, élection, impression κτλ. φυλάττοντα τὸ γένος τῆς Λατινικῆς καταλήξεως io, ambitio, opinio κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τῆς ἑλληνικῆς ἢ λατινικῆς παραγόμενα κύρια ὀνόματα οἶον, Phocion, Scipion, Endymion κτλ.

β'. Τὰ εἰς ée' οἶον, idée, armée, fumée, épée, renommée, κτλ. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐκ τοῦ ἑλληνικοῦ εἰς αἰος κύρια, οἶον, Alcée Ἀλκαῖος, Tyrtée Τυρταῖος, ἢ εἰς εἰον προσηγορικά, οἶον, musée μουσεῖον, prytanée πρυτανεῖον, mausolée μαυσωλεῖον, κτλ.

γ'. Τὰ εἰς ie' οἶον, envie, jalousie, folie κτλ. πλὴν τοῦ incendie, parapluie, amphibie καὶ génie.

δ'. Ἐν γένει τὰ εἰς φωνῆεν ἢ δίφθογγον καὶ ἐνταυτῷ εἰς e ἄφωνον λήγοντα ὀνόματα εἶναι θηλυκοῦ γένους ὡς vue, statue, joie, soie, queue, roue, κτλ.

έ. Τὰ εἰς eur' οἶον, terreur, fureur, horreur, peur, πλὴν τῶν ἐξῆς πέντε : bonheur, malheur, honneur, déshonneur καὶ labour.

ς'. Τὰ εἰς ité, itude ἢ étude καὶ ure, οἶον, charité, égalité, fraternité, multitude, solitude, mansuétude, ceinture, pasture, usure, πλὴν τοῦ murmure, augure.

ζ'. Τὰ εἰς esse' jeunesse, noblesse, délicatesse, κτλ.

η'. Τὰ πλεῖστα ὀνόματα τῶν καρπῶν une pomme, une poire κτλ.

θ'. Τὰ ὀνόματα τῶν χωρῶν καὶ ἐπαρχιῶν τὰ λήγοντα εἰς θ' οἶον, la Grèce, la France, l'Italie, πλὴν τοῦ Péloponnèse. τὰ δὲ εἰς σύμφωνον λήγοντα εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, le Portugal, le Danemarck, le Piémont, le Japon, le Brésil, κτλ.

ι. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀρετῶν καὶ κακιῶν, πλὴν τοῦ courage καὶ mérite.

Παρατηρήσεις τιερές ἐπὶ τῶν ὀνομάτων.

Πολλὰ ὀνόματα παραγόμενα ἐκ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἢ τῆς λατινικῆς ἐφύλαξαν τὸν τύπον τῶν πλαγίων πτώσεων ἀντὶ τοῦ τῆς ὀνομαστικῆς, τὸ αὐτὸ δηλαδή ὅπερ συμβαίνει καὶ εἰς τὴν νεωτέραν ἑλληνικὴν οἶον, la Troade, ἐκ τῆς γενικῆς Τρωάδος, l'Élide Ἑλιδος, Tyrinthe Τίρυνος, Trépizonde Τραπεζοῦς, κτλ. (ἐκ τῆς γενικῆς Ἑλιδος, Τίρυνθος, Τραπεζοῦντος), l'Iliade ἡ Ἰλιάς. Σημειῶ δὲ τοῦτο διότι εἰς πολλοὺς τῶν ἐκ τῆς γαλλικῆς μεταφραζόντων γίνεται ἀφορμὴ παραδόξων σφαλμάτων.

Συνήθεις καταλήξεις τῶν ἐθνικῶν ὀνομάτων εἶναι ἡ ien' οἶον, Athénien Ἀθηναῖος, ἥτις ἔγινε κατὰ συγκοπὴν ἐκ τῆς τοῦ λατινικοῦ ensis, Atheniensis, ἐπεκταθεῖσα καταχρηστικῶς καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ὀνόματα μὴ ἔχοντα παρὰ Λατίνοις κατάληξιν οἶον, Arcadien, Lacédémonien, Corinthien, Italien. Ἔτι ἡ ois' οἶον, Crétois, Garthaginois, Danois, ἔτι ἡ ais' οἶον, Anglais, Français, Hollandais, κτλ.

Δὲν σχηματίζουν δὲ ἐκ τῶν ἐθνικῶν ἰδιαίτερα κτητικά, ἀλλὰ τὸ Grec σημαίνει Ἑλλήν καὶ ἑλληνικός, τὸ Français, Γάλλος καὶ γαλλικός οἶον, la langue française ἡ γαλλικὴ γλῶσσα· διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι τὰ μὲν ἐθνικά γράφονται διὰ κεφαλαίου γράμματος, un Anglais, Ἀγγλος, τὰ δὲ κτητικά αὐτῶν διὰ μικροῦ, les mœurs anglaises τὰ ἀγγλικά ἦθη.

Ὀνόματά τινα στεροῦνται πληθυντικοῦ, ὅποια εἶναι τὰ τῶν μετάλλων, τὰ ἀφηρημένα οἶον, la sagesse, l'avarice, la blancheur, κτλ.

Τὸ δὲ συχνὸν παρὰ Γάλλοις les libertés, ὅπερ κακῶς μεταφράζουσιν τινες τῶν ἡμετέρων· αἱ ἐλευθερίαι, σημαίνει ἐθνικά ἢ ἰδιωτικά προνόμια. Ἡ λέξις sang (αἷμα) δὲν ἔχει ὡσαύτως πληθυντικόν.

Ἄλλα πάλιν ὀνόματα εἰν' εὐχρηστα μόνον πληθυντικῶς οἶον, ancêtres, annales, appas, assistants, bestiaux, siseaux, dépens, entrailles, épousailles, fiançailles, frais (ἐξοδα), funérailles, hardes, mânes, mœurs, pleurs, ténèbres, vèpres, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Περὶ Ἐπιθέτων.

Οἱ μὲν περὶ σχηματισμοῦ τοῦ πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐπιθέτων κανόνες εἶναι οἱ αὐτοὶ ὥς καὶ οἱ τῶν οὐσιαστικῶν, πλὴν μικρῶν τινῶν διαφορῶν, αἵτινες ἐν τῷ Δ'. Κεφ. ἐσημειώθησαν. Δείπεται ἄρα νὰ ἐρμηνεύσωμεν τοὺς κανόνας καθ' οὓς σχηματίζεται τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων.

Karðres perì σχηματισμοῦ τοῦ θηλυκοῦ γένους.

Α'. Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων γίνεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ τῇ προσθέσει τοῦ *e* ἁφώνου, οἶον, *grand* (μέγας), *grande* (μεγάλη), *vrai* (ἰ ἀληθής), *vraie* (ἡ ἀληθής), *ingrat* (ἰ ἀγνώμων), *ingrate* (ἡ ἀγνώμων).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ πρὸ τοῦ τελικοῦ συμφώνου *e* ἁφώνον μεταβάλλεται εἰς *è* βαρότονον ἐπὶ τοῦ θηλ. οἶον, *fièr* (ὑπερήφανος), *fière*, *amer* (πικρὸς), *amère*.

Β'. Τὰ λήγοντα εἰς *e* ἁφώνον εἶναι γένους κοινοῦ, οἶον, *aimable*, ἐράσμιος καὶ ἐράσμα, *fidèle* πιστὸς καὶ πιστή.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ δὲ εἰς *e* λήγοντα διγενῆ οὐσιαστικὰ σχηματίζουσιν ὥς ἐπὶ τὸ πολὺ τὸ θηλυκὸν προσλήψει τοῦ *sse* οἶον, *maître* (δεσπότης), *maîtresse*, *prince* (ἡγεμὼν), *princesse*, *prêtre* (ιερεὺς), *prêtresse*, *prophète* (προφήτης), *prophétesse*, *nègre* (αἰθίοψ), *nègresse*, *figre* (τίγρις), *ti-gresse*, κτλ.

Γ'. Τὸ ληκτικὸν *f* τρέπεται εἰς *v*, *vif* (ζωηρὸς), *vive*, *naïf* (ἄφελής), *naïve*.

Δ'. Τὸ ληκτικὸν *x* τρέπεται εἰς *s*, *heureux* (εὐτυχής), *heureuse*, *ja-loux* (ζηλότυπος), *jalouse*, πλὴν τοῦ *doux* (γλυκὺς), *douce*, *faux* (ψευδής), *fausse*, *roux* (πυρρός), *rousse*, *préfix* (ὠρισμένος), *préfixe*.

Ε'. Τὰ λήγοντα εἰς *el*, *eil*, *et*, *en*, *on*, διπλασιάζουσι τὸ τελικὸν συμφώνον, οἶον, *tel* (ταιοῦτος), *telle*, *pareil* (ὅμοιος), *pareille*, *en-cien* (παλαιός), *ancienne*, *muet* (ἄλαλος), *muette*, *bon* (ἀγαθός), *bonne*, σὺν τούτοις δὲ καὶ τὸ *nul* (οὐδείς), *nulle*, *gentil* (χαρῖεις), *gentille*, *sot* (ἀνόητος), *sotte*, *paysan* (χωρικός), *paysanne*, *mol* (μαλακός), *molle*, *fol* (μωρός), *folle*, καὶ τὰ ἐξῆς εἰς *s*, *bas* (χαμηλός), *basse*, *las* (κεκαμηλός), *lasse*, *épais* (πυκνός), *épaisse*, *gros* (ὀγκώδης), *grosse*, *exprès* (ῥητός), *expresse*.

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Δὲν διπλασιάζουσι δὲ τὸ I, καὶ τὸν λήγοντα εἰς εἰ, τὰ complet (ἐντελής), concret (πηκτός), discret (διακριτικός), secret (μυστικὸς), inquiet (ἀνήσυχος), καὶ replet (εὐτραφής)· τὸ θηλυκὸν complète, concrète

ς'. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς eur ἄλλα μὲν τρέπουσι τὴν κατὰ ταύτην εἰς euse, οἶον, trompeur (ἀπατεῶν), trompeuse (χορευτής), danseuse· ἄλλα δὲ εἰς rice, οἶον, lecteur (ἀναγνώστης), lectrice· protecteur (προστάτης), protectrice· conducteur (δηγός), conductrice· σὺν οἷς καὶ τὸ ambassadeur (πρεσβευτής), ambassadrice· καὶ τινα δὲ εὐάριθμα εἰς eresse, ἥτοι, vengeur (δικηγός), vengeresse· pécheur (ἁμαρτωλός), pécheresse· bail (ἐκμισθωτής), bailleuse· demandeur (ἐνάγων), demanderesse· devineur (μάντις), devineresse· enchanteur (γόης), enchanteuse· καὶ chasseur (κυνηγός), chasseresse. Τὰ δὲ εἰς eur συντικὰ, τὰ ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγόμενα, προσλαμβάνουσιν ἁπλῶς ἄφωνον· οἶον, meilleur (melior) βελτίων, meilleure· supérieur (superior) ἀνώτερος, supérieure· inférieur (inferior) κατώτερος, inférieure· majeur (major) ἐνάλιξ, majeure κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Σχηματίζουσι τὸ θηλυκὸν εἰς rice, ὅσα παράγονται ἐκ λατινικοῦ, οἶον, protecteur (protector), protectrice· libérateur (liberator), libératrice. Τὰ δὲ ἐκ γαλλικοῦ ῥήματος ἀμέσως παραγόμενα, πρὸς τὸ eur εἰς euse, οἶον, trompeur (ἐκ τοῦ tromper ἀπατῶ) trompeuse· flatteur (flatter κολακεύω), flatteuse.

Ζ'. Ἐκ τῶν ληγόντων εἰς C τὰ μὲν ἐξ ἧς τρία blanc (λευκός), fin (ἐλεύθερος), sec (ξηρός) ἔχουσι θηλυκὰ blanche, franche, sèche· τούτοις καὶ τὸ frais (δροσερός), fraîche· τὰ δὲ ἐξ ἧς τέσσαρα C ("Ελλην), public (δημόσιος), caduc (βελούγηρος), Turc (τούρκος) ἔχουσι θηλυκὰ Grecque, publique, caduque, Turque.

Η'. Τὰ ἐπίθετα ταῦτα ἔχουσι διττὸν ἀρσενικόν, beau (ὡραίος) συμφώνου, καὶ bel πρὸ φωνήεντος· nouveau (νέος), καὶ nouvel, mou (μαλακός), καὶ mol, fou (μωρός), καὶ fol, vieux (γηραλέος), καὶ vieil· οἶον, un beau cheval, un bel arbre· un nouveau chapeau, un nouvel habit. Τὸ θηλυκὸν γένος τῶν ἐπιθέτων αὐτῶν γίνεταί ἐκ τοῦ ἐτέρου τῶν ἀρσενικῶν, τοῦ λήγοντος εἰς I, belle, nouvelle, fine, vieille. Ἐνταῦθα σημειωτέον καὶ τὸ jumeau, jumelle, καὶ ἄλλο τοιοῦτότροπον.

Θ'. Τὰ ἐπίθετα bénin (χρηστός) καὶ malin (κακιντραχής) ἔχουσι θηλυκὰ bénigne, maligne· τὸ long (μακρός) καὶ oblong (προμακρός)

longue, oblongue· τὸ favori (ἀγαπητός), coï (ἡρεμος), favorite, coïte· τὸ δὲ tiers (τρίτος), tierce.

Περὶ Συγκριτικῶν καὶ Ὑπερθετικῶν.

Οἱ Γάλλοι μὴ ἔχοντες τύπον ἰδιαίτερον συγκριτικῶν καὶ ὑπερθετικῶν μεταχειρίζονται τὰ συγκριτικὰ καὶ ἐπιτακτικὰ μόρια plus μᾶλλον, moins ἥττον, très λίαν, fort σφόδρα, κτλ. μετὰ τῶν θετικῶν.

Ἀκριβολογοῦσι δὲ περὶ τὴν θεωρίαν τοῦ συγκριτικοῦ διαιροῦντες αὐτὸ εἰς συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον (comparatif de supériorité), συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον (comparatif d'infériorité), καὶ συγκριτικὸν ἰσότητος (comparatif d'égalité). Καὶ τὸ μὲν πρῶτον κατασκευάζουσι διὰ τοῦ μορίου plus, οἷον, plus sage μᾶλλον σοφός = σοφώτερος, τὸ δὲ δεύτερον διὰ τοῦ moins, moins sage, ἥττον σοφός, τὸ δὲ τρίτον, τὸ τῆς ἰσότητος, διὰ τοῦ aussi, aussi sage, ἐπίσης ἢ τοσοῦτον σοφός.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ. Συγκριτικὸν κατὰ τὸ μᾶλλον, la rose est plus belle que la violette, τὸ ῥόδον ἐστὶν ὠραιότερον τοῦ ἴου. Συγκριτικὸν κατὰ τὸ ἥττον, le naufrage et la mort sont moins funestes que les plaisirs qui attaquent la vertu. (Fénélon). Τὸ ναυάγιον καὶ ὁ θάνατος εἰσὶν ὀλιγώτερον ὀλέθρια δεινὰ παρὰ τὰς ἡδονάς, αἵτινες μάχονται πρὸς τὴν ἀρετὴν. Συγκριτικὸν τοῦ ἴσου. Milton est aussi grand poète que Virgile, ὁ Μίλτων εἶναι ἐπίσης μέγας ποιητὴς ὡς ὁ Βιργίλιος.

Ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι οἱ δύο τῆς συγκρίσεως ὅροι συνδέονται διὰ τοῦ συνδέσμου que, ὅστις ἀναλογεῖ μὲν πρὸς τὸν συγκριτικὸν ἢ τῶν ἀρχαίων, εἰς δὲ τὴν καθομιλουμένην ἐξηγεῖται διὰ τῆς ἀπὸ ἢ παρὰ μετ' αἰτιατικῆς ἐπὶ τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ κατὰ τὸ ἥττον συγκριτικοῦ, καὶ τοῦ ὡς ἢ ὅσον ἐπὶ τοῦ τῆς ἰσότητος.

Μόνα τὰ ἐξῆς ἐπίθετα: bon (ἀγαθός), mauvais (κακός), petit (μικρός) ἔχουσιν ἀπλοῦν συγκριτικὸν παραγόμενον ἐκ τῆς Λατινικῆς, ἥτοι meilleur (κρείσσων), pire (χειρὼν), moindre (ἐλάσσων).

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ petit σχηματίζει καὶ συγκριτικὸν plus petit προτιμᾶται δὲ τοῦτο μὲν ἐπὶ τῶν καταμετρήσεως δεκτικῶν πραγμάτων, ὡς une chambre plus petite qu'une autre· τὸ δὲ moindre ἐπὶ τῶν μὴ τοιούτων, une moindre faute.

Ὑπερθετικῶν. Διαστελλοῦσι δὲ καὶ δύο εἶδη ὑπερθετικοῦ, ὑπερθετικὸν σχετικὸν ἢ πρὸς τι, superlatif relatif, καὶ ἀπλότου ἢ καθόλου

ὕπερθετικόν, superlatif absolu. Τὸ πρῶτον γίνεται ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐνάρθρως λαμβανομένου, καὶ συντάσσεται μετὰ γενικῆς ὡς π. Ἐλλήσιν οἶον, Socrate est le plus sage des hommes, Σωκράτης ἐστὶν ἀνθρώπων σοφώτατος· la rose est la plus belle des fleurs τὸ ῥόδον ἐστὶ κάλλιστον τῶν ἀνθέων· ἔνθα ἡ ὑπεροχὴ τῶν ποιότητων θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς ἕτερα, ἥτοι ἡ σοφία τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς λοιποὺς ἀνθρώπους, τὸ κάλλος τοῦ ῥόδου πρὸς τὰ λοιπὰ ἄνθη.

Εἰς δὲ τὸ καθόλου ὑπερθετικόν δὲν γίνεται τοιαύτη παράθεσις, ἀλλὰ τὰ ἀντικείμενα θεωρεῖται ἀσχετῶς καὶ καθ' ἑαυτὸ σχηματίζεται ἐκ τοῦ θετικοῦ προσθέσει ἐπιτατικοῦ τινος μορίου, très, fort, extrêmement κτλ., οἶον, Cicéron était très-éloquent, ὁ Κικέρων ἦν φραδέστατος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ΄.

Περὶ Ἀριθμητικῶν ὀνομάτων.

Τούτων ὑπάρχουσι διάφορα εἶδη ὡς καὶ παρ' ἡμῖν, τὰ Ἀπολειμένα (noms de nombre cardinaux), τὰ Τακτικά (noms de nombre ordinaux), Ἀθροιστικά (collectifs) κτλ.

Ἀπολειμένα ἀριθμητικά.

un	ὓν	vingt	εἴκοσι
deux	δύο	vingt-un	εἰκοσιέν
trois	τρία	vingt-deux	εἰκοσιδύο
quatre	τέσσαρα	trente	τριάκοντα
cinq	πέντε	quarante	τεσσαράκοντα
six	ἕξ	cinquante	πεντήκοντα
sept	ἐπτά	soixante	ἑξήκοντα
huit	ὀκτώ	soixante-dix	ἑβδομήκοντα
neuf	ἐννέα	soixante-onze	ἑβδομήκοντα-έν
dix	δέκα	quatre-vingts	ὀγδοήκοντα
onze	ἐνδεκα	quatre-vingt-dix	ἐννεμήκοντα
douze	δώδεκα	cent	ἑκατόν
treize	δεκατρία	deux-cents	διακόσια
quatorze	δεκατέσσαρα	trois-cents	τριακόσια
quinze	δεκαπέντε	mille	χίλια
seize	δεκαἕξ	deux-mille	δισχίλια
dix-sept	δεκαεπτὰ	onze-cents	χίλια ἑκατόν
dix-huit	δεκαοκτώ	douze-cents	χίλια διακόσια
dix-neuf	δεκαεννέα	treize-cents	χίλια τριακόσια

Ἐξ ὧν τῶν ἀπολελυμένων ἀριθμητικῶν τὸ *un* σχηματίζει θηλυτὸν γένος *une*· τὰ λοιπὰ εἶναι ἀκλιτα. Τὸ *vingt* ὅμως καὶ *cent* ὅταν πολλαπλασιάζωνται ἐπ' ἄλλον ἀριθμὸν προσλαμβάνουσι τὸ *s* τοῦ πληθυντικοῦ, ὡς εἰς τὸ *quatre-vingts*, ὀγδοήκοντα, *deux-cents*, διακόσια· ἐκτὸς ἂν ἔπηται καὶ ἄλλος ἀριθμὸς, *quatre-vingt-cinq*, ὀγδοήκοντα πέντε· *deux cent cinquante*, διακόσια πενήκοντα.

Ἀμετάβλητα μένουσιν ἐπίσης καὶ ὁσάκις λαμβάνωνται ἀντὶ τακτικῶν οἷον ἐπὶ χρονολογίας, *en l'an mil huit cent*, ἐν ἔτει χίλιοιστῶ ὀκτακοσιοστῶ, ἐνθα παρατηροῦμεν ὅτι καὶ τὸ *mil* γράφεται εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἥτοι ἐπὶ χρονολογίας, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ *mille*.

Τὰ δὲ τακτικὰ παράγονται ἐκ τῶν ἀπολελυμένων καὶ εἶναι τὰ ἐξ ἧς *premier*, πρῶτος· *deuxième* ἢ *second*, δεύτερος· *troisième*, τρίτος· *quatrième*, τέταρτος· *cinquième*, πέμπτος· *sixième*, ἕκτος· *septième*, ἑβδομος· *huitième*, ὀγδοος· *neuvième*, ἑνατος· *dixième*, δέκατος· *vingtième*, εἰκοστὸς· *vingt-unième*, εἰκοστὸς πρῶτος· *vingt-deuxième*, εἰκοστὸς δεύτερος· *trentième*, τριακοστός· *quarantième*, τεσσαρακοστός, κτλ.

Ἐπὶ τῆς χρονολογικῆς σειρᾶς τῶν βασιλέων καὶ δυναστῶν μεταχειρίζονται τὰ ἀπολελυμένα ἀντὶ τῶν τακτικῶν, οἷον, τὸ *Louis XIV* ἀπαγγέλλεται *Louis quatorze*, καὶ οὐχὶ *quatorzième*, τὸ *Henri IV*, *Henri quatre*, πλὴν τοῦ πρῶτος, διότι ρητέον *Henri premier* καὶ οὐχὶ *un*, καὶ τοῦ δευτέρου, ὅπερ ἐπαμφοτερίζει, *Henri deux* ἢ *second*.

Ἀθροιστικά (*noms de nombre collectifs*)· *une dizaine*, δεκάς· *une douzaine*, δωδεκάς· *une vingtaine*, εἰκάς· *une centaine*, ἑκατοντάς· *un millier* χιλιάς· *un million*, ἑκατομμύριον.

Κλασματικά (*partitifs*)· *un demi*, τὸ ἥμισυ· *un tiers*, τὸ τριτημόριον· *un quart*, τὸ τεταρτημόριον, κτλ.

Αὐξητικά (*augmentatifs*)· *le double*, τὸ διπλοῦν· *le triple*, τὸ τριπλοῦν· *le centuple*, τὸ ἑκατονταπλοῦν.

Τὰ δὲ ποσότητος ἐπιρρήματα· ἅπαξ, δις κτλ. γίνονται τῇ προσθέσει τοῦ *fois* εἰς τὰ ἀπολελυμένα ἀριθμητικά, *une fois*, *deux fois*, *dix fois*, *mille fois*. Ἐνθα σημειωτέον ὅτι τὸ *vingt fois* σημαίνει ἐνίοτε ὄχι τὸ εἰκοσάκις ἀκριβῶς, ἀλλὰ τὸ πολλάκις, ὡς καὶ τὸ *cent fois*, *mille fois*, μυριάκις. Καθ' ὅμοιον τρόπον λέγουσι καὶ *les mille et une*

nuits, αἱ μύρια νύκτες (οἱ Ἀραβικοὶ μῦθοι) les mille et un contes, τὰ μύρια διηγήματα.

Ἡ δὲ νεωτέρα ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται εἰς ἀναλόγους περιστάσεις τὸ *χίλια* δύο, θέλουσα νὰ σημάνη μέγαν ἀριθμόν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η΄.

Περὶ Ἀρτωνυμῶν.

Πέντε εἶναι τὰ εἶδη τῶν ἀντωνυμιῶν κατὰ τοὺς Γάλλους γραμματικούς. Προσωπικαὶ (pronoms personnels), Δεικτικαὶ (démonstratifs), Κτητικαὶ (possesifs), Ἀναφορικαὶ (relatifs), καὶ Ἀόριστοι (indéfinis).

Προσωπικαί.

Τοῦ πρώτου προσώπου.

Ἑνικός.

Ὅν.	je	ἡ	moi	ἐγώ
Γεν.	de		moi	ἐμοῦ
Δοτ.	à	moi, moi	καὶ me	ἐμοὶ
Αἰτ.		moi	καὶ me	ἐμὲ
Ἀφ.	de	moi		παρ' ἐμοῦ

Πληθυντικός.

Ὅν.	nous	ἡμεῖς
Γεν.	de nous	ἡμῶν
Δοτ.	à nous καὶ nous	ἡμῖν
Αἰτ.	nous	ἡμᾶς
Ἀφ.	de nous	παρ' ἡμῶν

Τοῦ δευτέρου προσώπου.

Ἑνικός.

Ὅν.	tu	ἡ	toi	σύ
Γεν.	de		toi	σοῦ
Δοτ.	à	toi, toi	καὶ te	σοὶ
Αἰτ.		toi	καὶ te	σὲ
Κλητ.	ô	toi		ὦ σύ
Ἀφ.	de	toi		παρὰ σοῦ

Πληθυντικός.

Ὅν.	vous	ὁμεῖς
Γεν.	de vous	ὁμῶν
Δοτ.	à vous καὶ vous	ὁμῖν
Αἰτ.	vous	ὁμᾶς
Κλητ.	ô vous	ὦ ὁμεῖς
Ἀφ.	de vous	παρ' ὁμῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου ἀρσενικαί.

Ἑνικός.

Ὅν.	il ἢ lui	αὐτός
Γεν.	de lui	αὐτοῦ
Δοτ.	à lui καὶ lui	αὐτῷ
Αἰτ.	lui καὶ le	αὐτόν
Ἀφ.	de lui	παρ' αὐτοῦ

Πληθυντικός.

Ὅν.	ils ἢ eux	αὐτοὶ
Γεν.	d'eux	αὐτῶν
Δοτ.	à eux καὶ leur	αὐτοῖς
Αἰτ.	eux καὶ les	αὐτούς
Ἀφ.	d'eux	παρ' αὐτῶν

Τοῦ τρίτου προσώπου θηλυκαί.

Ἑνικός.

Ὅν.	elle	αὐτή
Γεν.	d'elle	αὐτῆς
Δοτ.	à elle καὶ lui	αὐτῇ
Αἰτ.	elle καὶ la	αὐτήν
Ἀφ.	d'elle	παρ' αὐτῆς

Πληθυντικός.

Ὅν.	elles	αὐταὶ
Γεν.	d'elles	αὐτῶν
Δοτ.	à elles καὶ leur	αὐταῖς
Αἰτ.	elles καὶ les	αὐτάς
Ἀφ.	d'elles	παρ' αὐτῶν

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ. Ἄ. Ἐκ τῶν διττῶν ὀνομαστικῶν je καὶ moi, tu καὶ toi, il καὶ lui, αἱ μὲν je, tu, il, χρησιμεύουσιν εἰς δεῖξιν τοῦ

προσώπου τῶν ῥημάτων, διό καὶ συναδεύουσι πάντοτε τοὺς χρόνους αὐτῶν, οἶον, je chante, tu chantes, il chante· ᾄδω, ᾄδεις, ᾄδει. Αἰ δὲ μοί, toi, lui λαμβάνονται καθ' ἑαυτάς· οἶον, qui chante? τίς ᾄδει; moi, ἐγώ.

Β'. Τὴν δοτικὴν μοί ἀντὶ ἐμπροθέτου ἂ μοί μεταχειρίζονται ἐν τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει· οἶον, donnez-moi, δός μοι, τὴν δὲ me εἰς τὰς λοιπὰς ἐγκλίσεις, ὅτε καὶ προτάσσεται τοῦ ῥήματος· οἶον, il me parle, μοι ὁμιλεῖ, ἴσον τῷ il parle à moi. Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ περὶ τῶν λοιπῶν δοτικῶν, à toi, τοι καὶ te, à lui καὶ lui, à nous καὶ nous (ὄρα καὶ Συντακτικόν).

Γ'. Ὅμοίως αἱ αἰτιατικαὶ me, te, la, les, προτάσσονται τῶν ῥημάτων, καὶ ἀναλογοῦσι πρὸς τὰς τῆς νῦν ἑλληνικῆς με=ἐμέ, τόν=αὐτόν, τὴν=αὐτήν· οἶον, il me connaît (με γνωρίζει), ἀντὶ τοῦ il connaît moi (γνωρίζει ἐμέ), je le connais (τόν γνωρίζω), ἀντὶ τοῦ je connais lui (γνωρίζω αὐτόν).

Ἐχουσι δὲ καὶ μίαν τριτοπρόσωπον ἀντωνυμίαν κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ τὴν soi.

Ὅν.	soi
Γεν.	de soi
Δοτ.	à soi καὶ se
Αἰτ.	soi καὶ se
Ἀφ.	soi

Τὰς δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου αὐτοπαθεῖς ἀναπληροῦσι διὰ τῶν προσωπικῶν λαμβανομένων ἢ καθ' ἑαυτάς ἢ μετὰ τῆς ἀορίστου même· οἶον, moi-même, ἐγὼ αὐτός, de moi-même, ἐμαυτοῦ· nous-mêmes, ἡμεῖς αὐτοί· de nous-mêmes, ἡμῶν αὐτῶν· toi-même, σὺ αὐτός· de toi-même, σαυτοῦ· vous-mêmes, ὑμεῖς αὐτοί. Καὶ ἐπὶ τοῦ τρίτου lui-même, αὐτός ὁ ἴδιος· πληθ. eux-mêmes· elle-même, αὐτὴ ἡ ἴδια κτλ.

Δεικτικά.

ce ἢ cet οὗτος.

cette αὕτη.

ces οὗτοι καὶ αὗται.

Ἡ μὲν ce πρὸ συμφώνου καὶ δασείας h· οἶον, ce roi, οὗτος ὁ βασιλεὺς· ce héros, οὗτος ὁ ἥρωας· ἡ δὲ cet πρὸ φωνήεντος καὶ τοῦ h φιλοῦ, cet ami, οὗτος ὁ φίλος· cet homme, οὗτος ὁ ἄνθρωπος. Τὸ θηλυκὸν

γένος σχηματίζεται ἐκ τοῦ ἀρσενικοῦ *cet, cette femme*, αὕτη ἡ γυνή. Ὁ πληθυντικός ἀριθμός κοινός ἐν ᾗ πασι *ces rois, ces amis, ces femmes*. Λαμβάνονται δὲ αἱ ἀντωνυμῖαι αὗται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς. Ἄλλ' ἡ τοῦ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ *ce* ἔχει ἐνίοτε ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν οἶον, *ce qui plaît*, ἐκεῖνο ὅπερ=ὅ, τι ἀρέσκει.

Αἱ ἀντωνυμῖαι αὗται δὲν δέχονται ἄρθρον *cet homme, de cet homme, à cet homme*.

Αἱ ἀπλᾶι δεικτικαὶ ἀντωνυμῖαι συντιθέμεναι μετὰ τῶν προσωπικῶν παράγουσι τὰς συνθέτους δεικτικὰς.

celui ἐκεῖνος

celle ἐκεῖνη

ceux ἐκεῖνοι

celles ἐκεῖναι,

αἵτινες δὲν λαμβάνονται οὐδέποτε μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἀλλ' ἔχουσιν ἐπομένην τὴν ἀναφορικὴν οἶον, *celui qui aime la vertu*, ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ=ὁ ἀγαπῶν τὴν ἀρετὴν. Ἄλλοτε δὲ τὰς μεταχειρίζονται ὅπου ἡμεῖς βάλλομεν τὸ ἄρθρον κατ' ἔλλειψιν τοῦ ὀνόματος, *la république d'Athènes et celle de Rome*, ἡ δημοκρατία τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἡ τῆς Ῥώμης.

Εἰς τὰς δεικτικὰς Ἀντωνυμίας προστίθενται πολλάκις τὰ μόρια *ci* καὶ *là*, *celui-ci*, οὗτος· *celui-là*, ἐκεῖνος· *celle-ci*, αὕτη· *celle-là*, ἐκεῖνη· *ceci*, τουτί· *cela*, ἐκεῖνο.

Κτητικάι.

Ἀριθ. Ἐνικός.

Ἀριθ. Πληθυντικός.

Ἀρσεν.

Θηλυκ.

Γένους κοινοῦ.

mon ἐμός,

ma ἐμή,

mes ἐμοὶ καὶ ἐμαί

ton σός,

ta σή,

tes σοὶ καὶ σαι

son ἐός (ἰδικός του)

sa ἐή,

ses εἰοὶ καὶ εἰαί

notre ἡμέτερος καὶ -τέρα

nos ἡμέτεροι καὶ -τεραι

votre ὑμέτερος καὶ -τέρα

vos ὑμέτεροι καὶ -τεραι

leur σφέτερος (ἰδικός των) καὶ -τέρα

leurs σφέτεροι καὶ -τεραι.

Οἶον, *mon père*, ὁ ἐμός πατήρ ἢ πατήρ μου· *ma mère*, ἡ ἐμή μήτηρ=μήτηρ μου· *notre père*, ὁ ἡμέτερος πατήρ=πατήρ μας· *nos parents*, οἱ ἡμέτεροι γονεῖς=γονεῖς μας· *son livre*, τὸ ἐόν βιβλίον=βιβλίον του ἢ της· *sa maison*, ἡ ἐή οἰκία=οἰκία του ἢ της κτλ., ᾗτοι συμφωνοῦσιν αἱ ἀντωνυμῖαι αὗται κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ σημαίνοντος τὸ κτῆμα.

Μετά τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἢ h φιλοῦ ἀρχομένων θηλυκῶν ὀνομάτων μεταχειρίζονται χάριν εὐφωνίας τὰς ἀντωνυμίας mon, ton, son, ἀντῶν ma, ta, sa οἷον, mon âme, ἡ ἐμὴ ψυχὴ, ton âme, son âme οἷον ma âme κτλ.

Καὶ αἱ μὲν ἀνωτέρω κτητικαὶ λαμβάνονται πάντοτε μετὰ τινος ὀνόματος ἐπιθετικῶς διὸ καὶ οἱ νωτέρω τῶν γραμματικῶν κτητικὰ ἐπὶ θετὰ καλοῦσιν αὐτάς.

Αἱ δὲ ἐφεξῆς κατὰ μὲν τὴν σημασίαν καὶ δύναμιν δὲν διαφέρουσι τῶν ἀνωτέρω, διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο, ὅτι τίθενται πάντοτε καὶ ἑαυτὰς ἐννοουμένου ἀπὸ κοινοῦ τοῦ ὀνόματος τοῦ κτήματος. Κλίνονται δὲ αὐταὶ μὲν ἐνάρθρως, ἐκτείνονται δὲ ἀνάρθρως.

Ἄρ. Ἑνικός.

Ἄρ. Πληθυντικός.

le mien	la mienne	les miens	les miennes
le tien	la tienne	les tiens	les tiennes
le sien	la sienne	les siens	les siennes
le nôtre	la nôtre	les nôtres	γένους κοινού
le vôtre	la vôtre	les vôtres	
le leur	la leur	les leurs	

οἷον, votre livre et le mien τὸ βιβλίον σας καὶ τὸ ἐμὸν (ἐλὼν) sa maison et la mienne, ἡ οἰκία του καὶ ἡ ἐμὴ ἡ πατρίς του καὶ ἡ ἡμετέρα.

Ἀναφορικαί.

Αὗται εἶναι τρεῖς, ἡ κοινῶς γένους καὶ ἀριθμοῦ qui (ὅς, ἡ, οἱ, αἱ), ἑνάρθρως lequelle (ὅστις), καὶ ἡ κατ' ἐννοιαν οὐδετέρου γένους quoi (ὅ, αἱ, qui (ὅς).

Ὅν. qui

Γεν. de qui ἡ dont

Δοτ. à qui

Αἱτ. que

Ἄρ. de qui ἡ dont

Ἐ. le quel (ὅστις).

Ἀρσενικ.

Ἑνικός.

Πληθυντικός.

Ὅν. καὶ αἱτ. lequel

lesquels

Γεν. καὶ ἀρ. duquel

desquels

Δοτ. auquel

auxquels

Θηλυκά.

Ἐνικός.		Πληθυντικός.
Ὀν καὶ αἰτ.	laquelle	lesquelles
Γεν. καὶ ἀφ.	de laquelle	desquelles
Δοτ.	à laquelle	auxquelles

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἄρθρον ἀποτελεῖ μίαν λέξιν μετὰ τῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ προφέρεται ὡς ἐάν ἦτο γεγραμμένον ἐν διαστάσει.

	γ'. quoi (δ).	
Ὀν. καὶ αἰτ.	quoi	
Γεν. καὶ ἀφ.	de quoi	
Δοτ.	à quoi	

Πληθυντικός ὁ αὐτός.

Μετὰ τῶν ἀναφορικῶν τάττουσι καὶ τὰς δύο μονοσυλλάβους ἀντωνυμίας ἐν καὶ γ. Καὶ ἡ μὲν ἐν ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τριτοπροσώπου παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ γ μὲ δοτικὴν. (Ὅρα καὶ Συνακτικόν).

Αἱ ἀναφορικαὶ χρησιμεύουσι καὶ ὡς ἐρωτηματικαί, οὕσαι σχεδὸν αἱ αὐταί.

ἀ. qui ? τίς ; que ? τί ;

Ἡ qui ἐπὶ προσώπων, ἡ δὲ que ἐπὶ πραγμάτων οἶον, qui cherchez-vous ? τίνα ζητεῖς ; que cherchez-vous ? τί ζητεῖς ;

β'. quel ? quelle ? ποῖος ; ἡ ὁποῖός τις ; quel homme est-ce ? ὁποῖός τις ὁ ἀνὴρ ;

γ'. lequel ? laquelle ? τίς ἐξ ὧν ; οἶον, προκειμένου περὶ οἰκιῶν λέγουσι laquelle avez-vous achetée ? τίνα ἐξ αὐτῶν ἡγοράσατε ; καὶ μετὰ τοῦ ἀριθμητικοῦ deux, lequel de deux ? πότερος ;

δ'. quoi ? τί ; de quoi s'agit-il ? περὶ τίνος πρόκειται ;

Ἀόριστοι.

Τούτων εἰσὶν εἶδη τρία, ἀ. αἱ αἰ μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ ἐπιθετικῶς συναπτόμεναι, αἵτινες καὶ ἐπίθετα ἀοριστολογικὰ καλοῦνται ὑπὸ τῶν νεωτέρων. β'. Αἱ αἰ καθ' ἑαυτὰς λαμβανόμεναι, ἥτοι ἐπομένου ἀμέσως ῥήματος ἢ γενικῆς διαιρετικῆς. γ'. Αἱ ποτὲ μὲν καθ' ἑαυτὰς, ποτὲ δὲ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐκφερόμεναι.

Εἶδος ἀ. quelque, τίς un τίς chaque, ἕκαστος quelque, ὅστις δὴποτε certain, τίς οἶον, chaque homme, certain auteur, συγγραφεὺς τις κτλ.

Εἶδος β'. quelqu'un, εἰς τις· chacun, ἕκαστος· personne, οὐδείς· rien, οὐδέν· autrui, ἄλλος· on, τίς· chacun parlait, chacun de nous.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς ἀντωνυμίας οὐ μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων, on dit, on frappe à la porte, ὅπερ ἡμεῖς ἐκφράζομεν διὰ τοῦ τρίτου πληθ. προσώπου τῶν ἐνεργητικῶν· λέγουσι, κρούουσι τὴν θύραν· ἢ διὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ τῶν παθητικῶν· λέγεται κτλ.

Εἶδος γ'. nul, οὐδείς· θηλ. nulle· aucun, κανείς, aucune· tel τοιοῦτος, telle· plusieurs, πολλοὶ καὶ πολλαί· tout, toute, πᾶσα· tous, πάντες· toutes, πᾶσαι· l'un l'autre ἀλλήλους κτλ.

Εἶναι δὲ καὶ τέταρτόν τι εἶδος, τῶν συνθέτων ἐξ ἀντωνυμίας καὶ τοῦ συνδέσμου que, αἵτινες καὶ συντάσσονται μεθ' ὑποτακτικῆς· οἷον qui que ce soit, ὅστις καὶ ἂν ᾖ (ὅστις δὴποτε)· quoi que ce soit (ὅ,τι δὴποτε)· quoi que, quel que, quelle que· οἷον, quod que vous fassiez, ὅ,τι καὶ ἂν πράξῃς· quel que soit votre mérite, οἷα δὴποτε καὶ ἂν ᾖ· ἢ ἀξία σου. (*Ὁρα περὶ τούτων καὶ Συντακτικόν).

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ Ῥήματος.

Παραπόμωνα τοῦ ῥήματος εἶναι ἀριθμὸς (nombre), πρόσωπον (personne), χρόνος (temps), ἐγκλίσις (mode), διάθεσις (voix), συζυγία (conjugaison).

Διαθέσεις εἶναι τέσσαρες, ἐνεργητικὴ (active), παθητικὴ (passive), αὐδέτερα (neutre), μέση ἢ αὐτοπαθὴς (réllechie).

Συζυγίαι εἶναι τέσσαρες, διακρινόμεναι ἐκ τῆς καταλήξεως τοῦ ἀπαρεμφάτου. Πρώτη ἢ εἰς er, οἷον, aimer (ἀγαπᾶν)· δευτέρα ἢ εἰς ir, οἷον, finir (τελειοῦν)· τρίτη ἢ εἰς oir, οἷον, recevoir (δέχεσθαι)· τετάρτη ἢ εἰς re, οἷον, rendre (ἀποδίδειν).

Ἐγκλίσεις πέντε·

α. Indicatif, ὀριστικὴ.

β. Conditionnel, μεταφράζεται κοινῶς ὑποθετικὴ· ἐκφράζει δὲ εἰς τὰς ὑποθετικὰς προτάσεις τὸ συμπέρασμα, οὐχὶ τὴν ὑπόθεσιν· οἷον, Si les Grecs étaient unis ils seraient invincibles· ἂν οἱ Ἕλλη

νες ὁμονόουν ἤθελον εἶσθαι ἀήττητοι. * Ἄλλοτε πάλιν ἐμφαίνει ἀπλῶς τὸ δυνατόν ἢ πιθανόν τῆς πράξεως, ὡς τῶν ἀρχαίων ἢ εὐκτική μετὰ τοῦ ἄν' ἢ μετριάζει καὶ κολάζει τὸ λίαν ἀπότομον καὶ ἀποφθεγματικόν τῆς ὀριστικῆς, οἷον, je voudrais vous parler, ἤθελον νὰ σοὶ ἐμιλήσω.

γ'. Impératif, προστακτική.

δ'. Subjonctif, ὑποτακτική καὶ εὐκτική ἡ αὐτή.

ε. Infinitif, ἀπαρέμφατος.

Περὶ σημασίας χρόνων.

Χρόνοι εἶναι ὁκτώ· οἷον, je parle, ἐμιλῶ.

α. Présent, ἐνεστώς· οἷον, je parle, ἐμιλῶ.

β'. Imparfait, παρατατικός· οἷον, je parlais, ὤμιλουν.

γ'. Prétérit défini, ἄριστος. Ἐκφράζει πρᾶξιν, ἥτις ἐγένεν ἥδη, ἰδίως δὲ ἐν χρόνῳ ὠρισμένῳ καὶ ὁλοκληρώσῃ παρωχημένῳ, ὡς χθές, πέρυσιν κτλ., ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα Prétérit défini (παρωχημένος ὠρισμένος)· οἷον, hier je parlai, χθές ὤμιλησα.

δ'. Prétérit indéfini, παρακείμενος. Ἐκφράζει ἐπίσης πρᾶξιν, ἥτις ἐγένεν ἥδη, ἰδίως δὲ ἐν μὴ ὠρισμένῳ χρόνῳ, ὅπερ σημαίνει καὶ τὸ ὄνομα (παρωχημένος μὴ ὠρισμένος)· ἢ ὠρισμένῳ μὲν, μὴ ὁλοκληρώσῃ δὲ παρελθόντι, οἷον j'ai parlé aujourd'hui, σήμερον ὤμιλησα. Τὸν ὠνόμασα δὲ παρακείμενον καὶ διὰ τὴν ἄλλην ὁμοιότητα, καὶ διότι τὸ ἐλληνικὸν γέγραφα, λελάληκα, δὲν μεταφράζεται καταλληλότερον γαλλιστὶ εἰρη διὰ τοῦ j'ai écrit, j'ai parlé, ὅπερ ἡ νεωτέρα ἐλληνικὴ λέγει· ἔχω γεγραμμένον κτλ.

ε. Prétérit antérieur, ἄριστος δεύτερος. Ὁ χρόνός οὗτος συνδεύεται συνήθως ὑπὸ χρονικοῦ τινος μορίου, οἷον, après que, ἀφού, dès que, ἅμα· après que j'eus parlé je sortis, ἀφού ὤμιλησα ἐξῆλθον, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα antérieur (πρότερος), διότι ἐκφράζει τῶντι προτεραιότητα πράξεως· πρῶτον ὤμιλησα, ἔπειτ' ἐξῆλθον.

ς'. Plus-que-parfait, ὑπερσυντελικός· οἷον j'avais parlé, εἶχον ἐμιλήσει.

ζ'. Futur, μέλλων· je parlerai, θέλω ἐμιλήσει.

η. Futur passé, μέλλων τετελεσμένος· j'aurai parlé, θέλω ἔχει ἐμιλημένα· demain j'aurai écrit la lettre, αὔριον θέλω ἔχει γεγραμμένην τὴν ἐπιστολήν. Καὶ οὗτος συνοδεύεται πολλάκις ὑπὸ μορίου τινός χρονικοῦ, ὅποτε καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ἀορίστου τῆς ὑποτα-

πτικῆς quand j'aurai parlé, ἀφοῦ ὁμιλήσω. Ἄλλοτε ἔχει σημασία καὶ δύνανται ὑποθετικοῦ ἀορίστου οἶον, vous l'aurez vu, θὰ τὸν εἶδες, vous l'aurez connu, θὰ τὸν ἐγνώρισες.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὰ ῥήματα aller (ὑπάγω) καὶ venir (ἔρχομαι), συναπτόμενα μετ' ἀπαρεμφάτου, ἀποτελοῦσιν περίφρασιν τινα συχνοτάτην εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· οἶον, je vais lire, αὐτίκα ἀναγνώσω, ἤτοι εἰδός τι μετ' ὁ γου Μέλλοντος (1)· je viens de lire, ἄρτι ἢ πρό μικροῦ ἀνέγνω, ἤτοι εἰδός τι Παρακειμένου· Ὅμοιον τι εἶναι τὸ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς ἔφθην μετὰ μειοχῆς, ὡς ἔφθην εἰπὼν, γαλλιστί, comme nous venons de dire.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω βλέπομεν ὅτι οἱ χρόνοι τῶν ῥημάτων διαιροῦνται εἰς ἀπλοῦς (temps simples) καὶ εἰς συνθέτους (temps composés). Ἀπλοὶ εἶναι ὁ présent, imparfait, préterit défini καὶ futur σύνθετοι δὲ οἱ λοιποὶ τέσσαρες. Εἶναι δὲ σύνθετοι ἐκ τῆς παθητικῆς μετοχῆς καὶ τῶν δύο ῥημάτων avoir (ἔχειν) καὶ être (εἶναι), τὰ ὅποια διὰ τοῦτο καλοῦνται βοηθητικά (verbes auxiliaires).

Τοιοῦτους συνθέτους χρόνους ἔχει καὶ ἡ ἀρχαία Ἑλληνική, ὡς τὸν παθητικὸν παρακειμένον τῆς εὐκτικῆς καὶ ὑποτακτικῆς· τετυμμένος εἶην, τετυμμένος εἰάν ὦ· καὶ ἡ νεωτέρα.

Συνειθίζουσιν δὲ οἱ Γάλλοι νὰ ἐκφέρωσι τὰ διάφορα πρόσωπα τῶν ῥημάτων συνωδευμένα μετὰ τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας je, tu, il ἢ elle, nous, vous, ils ἢ elles· οἶον, j'aime, tu aimes, il aime nous aimons, vous aimez, ils aiment. Γίνεται δὲ τοῦτο διὰ τὴν πτωχείαν τῶν καταλήξεων, αἵτινες ὁμοειδεῖς εἶναι δὲν ἀρκοῦσιν εἰς διάκρισιν τῶν προσώπων.

Ἐπειδὴ, ὡς εἵπομεν, τὰ δύο βοηθητικά ῥήματα εἶναι ἀναγκαῖα εἰς σχηματισμὸν τῶν λοιπῶν ῥημάτων, προτάσσονται τοῦ τύπου τῶν τεισάρων συζυγιῶν.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

AVOIR (EXEIN).

INDICATIF.

Présent.

j'ai	nous avons
tu as	vous avez
il a	ils ont

(1) Ἐν τῇ Π. Γραφῇ ὁ Ἡσαῦ λέγει, «ἰδοὺ ἐγὼ πορεύομαι τελευταῖον, πλησιάζω ν' ἀποθάνω, ὅπερ ἡ κοινὴ γλῶσσα καθ' ὅμοιον τρόπον ἐκφράζει, πάγω ν' ἀποθάνω».

Imparfait.

j'avais
tu avais
il avait
nous avions
vous aviez
ils avaient

Prétérit défini.

j'eus
tu eus
il eut
nous eûmes
vous eûtes
ils eurent

Prétérit indéfini

j'ai eu
tu as eu
il a eu
nous avons eu
vous avez eu
ils ont eu

Prétérit antérieur.

j'eus eu
tu eus eu
il eut eu
nous eûmes eu
vous eûtes eu
ils eurent eu

Plus-que-parfait

j'avais eu
tu avais eu
il avait eu
nous avions eu
vous aviez eu
ils avaient eu

Futur.

j'aurai
tu auras
ils aura
nous aurons
vous aurez
ils auront

Futur passé.

j'aurai eu
tu auras eu
il aura eu
nous aurons eu
vous aurez eu
ils auront eu

CONDITIONNEL Présent.

j'aurais
tu aurais
il aurait
nous aurions
vous auriez
ils auraient

Prétérit.

j'aurais eu
il aurait eu
il aurait eu
nous aurions eu
vous auriez eu
ils auraient eu

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

j'eusse eu
tu eusses eu
il eût eu
nous eussions eu
vous eussiez eu
ils eussent eu

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

IMPÉRATIF (1).	
aie (6'. πρόσ. ἐνικ.)	que nous ayons eu
ayons (ά. πρόσ. πληθ.)	que vous ayez eu
ayez (6'. πρόσ. πληθ.)	qu'ils aient eu
	<i>Plus-que-parfait.</i>
SUBJONCTIF.	
	que j'eusse eu
<i>Présent ἢ futur.</i>	que tu eusses eu
que j'aie	qu'il eût eu
que tu aies	que nous eussions eu
qu'il ait	que vous eussiez eu
que nous ayons	qu'ils eussent eu
que vous ayez	INFINITIF.
qu'ils aient	<i>Présent.</i>
<i>Imparfait.</i>	avoir
que j'eusse	<i>Prétérit.</i>
que tu eusses	avoir eu
qu'il eût	PARTICIPE.
que nous eussions	<i>Présent.</i>
que vous eussiez	ayant
qu'ils eussent	<i>Participe passif.</i>
<i>Prétérit.</i>	eu, eue
que j'aie eu	<i>Prétérit.</i>
que tu aies eu	ayant eu
qu'il ait eu	

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΒΟΗΘΗΤΙΚΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ ÊTRE (EINAI).

INDICATIF. Présent.	<i>Imparfait.</i>
je suis	j'étais
tu es	tu étais
il est	il était
nous sommes	nous étions
vous êtes	vous étiez
ils sont	ils étaient

(1) Ὡς τρία πρόσωπα προστακτικῆς χρησιμεύουσι τὰ τῆς ὑποτακτικῆς qu'il ait, qu'ils aient. Οὕτω καὶ ἐπὶ τῶν λοιπῶν ρημάτων.

*Prétérit défini.**Futur passé.*

je fus	j'aurai été
tu fus	tu auras été
il fut	il aura été
nous fûmes	nous aurons été
vous fûtes	vous aurez été
ils furent	ils auront été

Prétérit indéfini.

CONDITIONNEL.

j'ai été	
tu as été	
il a été	je serais
nous avons été	tu serais
vous avez été	il serait
ils ont été	nous serions

Présent.

	vous seriez
	ils seraient

Prétérit antérieur.

j'eus été	
tu eus été	
il eut été	j'aurais été
nous eûmes été	tu aurais été
vous eûtes été	il aurait été
ils eurent été	nous aurions été

Prétérit.

	vous auriez été
	ils auraient été

Plus-que-parfait.

j'avais été	
tu avais été	
il avait été	j'eusse été
nous avions été	tu eusses été
vous aviez été	il eût été
ils avaient été	nous eussions été

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

Futur.

	vous eussiez été
	ils eussent été

je serai	
tu seras	
il sera	
nous serons	sois
vous serez	soyons
ils seront	soyez

IMPÉRATIF.

SUBJONCTIF.

Présent & Futur.

que je sois

que tu sois

qu'il soit

que nous soyons

que vous soyez

qu'ils soient

Imparfait

que je fusse

que tu fusses

qu'il fût

que nous fussions

que vous fussiez

qu'ils fussent

Prétérit.

que j'aie été

que tu aies été

qu'il ait été

que nous ayons été

que vous ayez été

qu'ils aient été

Plus-que-parfait.

que j'eusse été

que tu eusses été

qu'il eût été

que nous eussions été

que vous eussiez été

qu'ils eussent été

INFINITIF. *Présent.*

être

Prétérit.

avoir été

PARTICIPE.

Présent.

étant

Participe passif.

été

Prétérit.

ayant été

HYPOTH. SYZYTIA.

Târ eis er Agorâzôr. Aimer (ἀγαπᾶν).

INDICATIF.

Présent.

j'aime

tu aimes

il aime

nous aimons

vous aimez

ils aiment

Imparfait.

j'aimais

tu aimais

il aimait

nous aimions

vous aimiez

ils aimaient

Prétérit défini.

j'aimai

tu aimas

il aima

nous aimâmes

vous aimâtes

ils aimèrent

Prétérit indéfini.

j'ai aimé
tu as aimé
il a aimé
nous avons aimé
vous avez aimé
ils ont aimé

Prétérit antérieur.

j'eus aimé
tu eus aimé
il eut aimé
nous eûmes aimé
vous eûtes aimé
ils eurent aimé

Plus-que-parfait.

j'avais aimé
tu avais aimé
il avait aimé
nous avions aimé
vous aviez aimé
ils avaient aimé

Futur.

j'aimerai
tu aimeras
il aimera
nous aimerons
vous aimerez
ils aimeront

Futur passé.

j'aurai aimé
tu auras aimé
il aura aimé
nous aurons aimé
vous aurez aimé
ils auront aimé

CONDITIONNEL.

Présent.

j'aimerais
tu aimerais
il aimerait
nous aimerions
vous aimeriez
ils aimeraient

Prétérit.

j'aurais aimé
tu aurais aimé
il aurait aimé
nous aurions aimé
vous auriez aimé
ils auraient aimé

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

j'eusse aimé
tu eusses aimé
il eût aimé
nous eussions aimé
vous eussiez aimé
ils eussent aimé

IMPÉRATIF.

aime (ἐ'. πρόσ. ἐνικ.)
aimons (ἀ. πρόσ. πληθ.)
aimez (ἐ'. πρόσ. πληθ.)

SUBJONCTIF.

Présent ἢ Futur.

que j'aime
que tu aimes
qu'il aime
que nous aimions
que vous aimiez
qu'ils aiment

<i>Imparfait.</i>	qu'il eût aimé
que j'aimasse	que nous eussions aimé
que tu aimasses	que vous eussiez aimé
qu'il aimât	qu'ils eussent aimé
que nous aimassions	
que vous aimassiez	INFINITIF.
qu'ils aimassent	<i>Présent.</i>
<i>Prétérit.</i>	aimer
que j'aie aimé	<i>Prétérit.</i>
que tu aies aimé	avoir aimé
qu'il ait aimé	PARTICIPE.
que nous ayons aimé	<i>Présent.</i>
que vous ayez aimé	aimant
qu'ils aient aimé	<i>Participe passif.</i>
<i>Plus-que-parfait.</i>	aimé, ée
que j'eusse aimé	<i>Prétérit.</i>
que tu eusses aimé	ayant aimé.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς πρώτης Συζυγίας.

α. Ὃταν χαρακτήρ τοῦ ῥήματος ἦναι τὸ σύμφωνον g, οἶον, manger, menager, παρεντίθεται e μετὰ τοῦ g καὶ τῶν φωνηέντων a, o· οἶον, nous mangeons, il mangea. Τὸ e τοῦτο δὲν προφέρεται, χρησιμεύει δὲ εἰς τὸ νὰ καταστήσῃ τὸ g γλωσσόφωνον ἀντὶ λαρυγγοφώ-
νου. (Ὅρα ἀνωτέρω ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῶν γραμμάτων κεφαλαίῳ).

β. Ὅμοιως ὅταν χαρακτήρ ἦναι τὸ c, ὑπογράφεται τὸ σημεῖον la cédille εἰς τὰς αὐτὰς περιστάσεις καὶ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν· οἶον, nous menaçons, vous menaçâtes.

γ. Τὸ παραλῆγον é ὀξύτονον τοῦ ἀπαρεμφάτου τρέπεται εἰς è βα-
ρύτονον παντοῦ ὅπου ἐν τῇ ἐπομένῃ συλλαβῇ ἀκολουθεῖ e ἄφωνον· οἶον, espérer, j'espère· répéter, je répéterai κτλ.

δ. Τὸ παραλῆγον e ἄφωνον τρέπεται ὁμοίως εἰς βαρύτονον· οἶον, mener, je mène, je mènerai, ἐκτὸς ἂν τὸ ῥῆμα ἔχῃ χαρακτηρι-
στὶκὰ l ἢ t, διότι τότε ἀντὶ τοῦ τόνου διπλασιάζεται τὸ χαρακτηρι-
στὶκὸν σύμφωνον· appeler, j'appelle, j'appellerai· jeter, je jette, je jetterai, κτλ.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

4

έ'. Τὸ χαρακτηριστικὸν γ τρέπεται εἰς ἰ πρὸ τοῦ ε ἀφώνου· ployer, je ploie, tu ploies, il ploie· nous ployons, vous ployez, ils ploient. μέλλων, je ploierai (πρόφερε ploirai) κτλ.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΥΖΥΓΙΑ

Τῶρ εἰς ἰρ ληγόρωρ. Finir (τελειοῦρ).

INDICATIF. Présent.

je finis
tu finis
il finit
nous finissons
vous finissez
ils finissent

Imparfait.

je finissais
tu finissais
il finissait
nous finissions
vous finissiez
ils finissaient

Prétérit défini.

je finis
tu finis
il finit
nous finîmes
vous finîtes
ils finirent

Prétérit indéfini.

j'ai fini
tu as fini
il a fini
nous avons fini
vous avez fini
ils ont fini

Prétérit antérieur.

j'eus fini
tu eus fini
il eut fini
nous eûmes fini
vous eûtes fini
ils eurent fini

Plus-que-parfait.

j'avais fini
tu avais fini
il avait fini
nous avions fini
vous aviez fini
ils avaient fini

Futur.

je finirai
tu finiras
il finira
nous finirons
vous finirez
ils finiront

Futur passé.

j'aurai fini
tu auras fini
il aura fini
nous aurons fini
vous aurez fini
ils auront fini

CONDITIONNEL. <i>Présent.</i>	<i>Imparfait.</i>
je finirais	que je finisse
tu finirais	que tu finisses
il finirait	qu'il finît
nous finirions	que nous finissions
vous finiriez	que vous finissiez
ils finiraient	qu'ils finissent

<i>Prétérit.</i>	<i>Prétérit.</i>
j'aurais fini	que j'aie fini
tu aurais fini	que tu aies fini
il aurait fini	qu'il ait fini
nous aurions fini	que nous ayons fini
vous auriez fini	que vous ayez fini
ils auraient fini	qu'ils aient fini

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.	<i>Plus-que-parfait.</i>
j'eusse fini	que j'eusse fini
tu eusses fini	que tu eusses fini
il eût fini	qu'il eût fini
nous eussions fini	que nous eussions fini
vous eussiez fini	que vous eussiez fini
ils eussent fini	qu'ils eussent fini

IMPÉRATIF.	INFINITIF.
finis	<i>Présent.</i>
finissons	finir
finissez	<i>Prétérit.</i>

SUBJONCTIF.	avoir fini
<i>Présent & Futur.</i>	PARTICIPE.
que je finisse	<i>Présent.</i>
que tu finisses	finissant
qu'il finisse	<i>Participe passif.</i>
que nous finissions	fini, finie
que vous finissiez	<i>Prétérit.</i>
qu'ils finissent	ayant fini.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς δευτέρας συζυγίας.

α. Τὸ haïr (μισῶ) ἀποβάλλει τὸ διαιρετικὸν σημεῖον καὶ ἀποτελεῖ

δίφθογγον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν [τοῦ ἐνεστῶτος τῆς Ὀριστικῆς καὶ Προστακτικῆς] je hais, tu hais, il hait· προστ. hais. Ἐπὶ παντὸς δ' ἄλλου χρόνου ἡ δίφθογγος εἶναι διαλελυμένη.

β'. Τὸ bénir ἔχει διττὴν παθητικὴν μετοχὴν, béni, ὅταν σημαίνῃ ἀπλῶς τὸ εὐλογᾶ· un peuple béni de Dieu, λαὸς πύλογημένος παρὰ Θεοῦ· καὶ bénit, ὅταν σημαίνῃ πρᾶγμα ἡγιασμένον δι' εὐχῆς ἱερέως· ὡς du pain bénit, ἄρτος ἡγιασμένος· de l'eau bénite, ὕδωρ ἡγιασμένον (ἀγιασμός).

γ'. Ὁμοίως τὸ fleurir (ἀνθῶ) κάμνει εἰς τὴν μετοχὴν florissant καὶ εἰς τὸν παρατατικὸν τῆς Ὀριστικῆς je florissais ὅταν ἐκλαμβάνηται μεταφορικῶς, ἥτοι σημαίνῃ τὸ ἀκμάζω· l'empire des Assyriens florissait à cette époque, ἡ τῶν Ἀσσυρίων ἀρχὴ ἠκμαζε κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΡΙΤΗ

Tōr eis oir ληρότωρ. Recevoir (δέχεσθαι).

INDICATIF. *Présent.*

je reçois
tu reçois
il reçoit
nous recevons
vous recevez
ils reçoivent

Imparfait.

je recevais
tu recevais
il recevait
nous recevions
vous receviez
ils recevaient

Prétérit défini.

je reçus
tu reçus
il reçut
nous reçûmes
vous reçûtes
ils reçurent

Prétérit indéfini.

j'ai reçu
tu as reçu
il a reçu
nous avons reçu
vous avez reçu
ils ont reçu

Prétérit antérieur.

j'eus reçu
tu eus reçu
il eut reçu
nous eûmes reçu
vous eûtes reçu
ils eurent reçu

Plus-que-parfait.

j'avais reçu
tu avais reçu
il avait reçu
nous avions reçu
vous aviez reçu
ils avaient reçu

Futur.

IMPÉRATIF.

je recevrai
tu recevras
il recevra
nous recevrons
vous recevrez
ils recevront

reçois
recevons
recevez

SUBJONCTIF.

Présent & Futur.

Futur passé.

j'aurai reçu
tu auras reçu
il aura reçu
nous aurons reçu
vous aurez reçu
ils auront reçu

que je reçoive
que tu reçoives
qu'il reçoive
que nous recevions
que vous receviez
qu'ils reçoivent

Imparfait.

que je reçusse
que tu reçusses
qu'il reçût
que nous reçussions
que vous reçussiez
qu'ils reçussent

CONDITIONNEL.

Présent.

je recevrais
tu recevrais
il recevrait
nous recevriions
vous recevriez
ils recevraient

Prétérit.

que j'aie reçu
que tu aies reçu
qu'il ait reçu
que nous ayons reçu
que vous ayez reçu
qu'ils aient reçu

Prétérit.

j'aurais reçu
tu aurais reçu
il aurait reçu
naus aurions reçu
vous auriez reçu
ils auraient reçu

Plus-que-parfait.

que j'eusse reçu
que tu eusses reçu
qu'il eût reçu

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

j'eusse reçu
tu eusses reçu
il eût reçu
nous eussions reçu
vous eussiez reçu
ils eussent reçu

que nous eussions reçu
que vous eussiez reçu
qu'ils eussent reçu

INFINITIF.

Présent:

recevoir

*Prétérit.**Participe passif.*

avoir reçu

reçu, ue

PARTICIPE. *Présent.**Prétérit.*

recevant

ayant reçu.

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Ῥημάτων τῆς τρίτης Συζυγίας.

Α. Μόνα ἑμαλὰ τῆς τρίτης συζυγίας καὶ ἐπομένως κατὰ τὸν ἀνωτέρω τύπον σχηματιζόμενα εἶναι τὰ εἰς εἶναι λήγοντα· ταῦτα δὲ εἶναι περίπου τὰ ἑξῆς· recevoir, percevoir, apercevoir, decevoir, concevoir, devoir. Τὰ λοιπὰ ὅλα εἰς οἶν εἶναι ἀνώμαλα.

Β. Τὸ ῥῆμα devoir (ὀφείλω) περισπᾶται εἰς τὴν παθητικὴν μεταχίν· dû.

ΣΥΖΥΓΙΑ TETARTH.

*Τῶν εἰς re Ἀηγόρω. Rendre (ἀποδίδειν).*INDICATIF. *Présent.**Prétérit indéfini.*

je rends

j'ai rendu

tu rends

tu as rendu

il rend

il a rendu

nous rendons

nous avons rendu

vous rendez

vous avez rendu

ils rendent

ils ont rendu

*Imparfait.**Prétérit antérieur.*

je rendais

j'eus rendu

tu rendais

tu eus rendu

il rendait

il eut rendu

nous rendions

nous eûmes rendu

vous rendiez

vous eûtes rendu

ils rendaient

ils eurent rendu

*Prétérit défini.**Plus-que-parfait.*

je rendis

j'avais rendu

tu rendis

tu avais rendu

il rendit

il avait rendu

nous rendîmes

nous avions rendu

vous rendîtes

vous aviez rendu

ils rendirent

ils avaient rendu

<i>Futur.</i>	IMPÉRATIF.
je rendrai	rends
tu rendras	rendons
il rendra	rendez
nous rendrons	
vous rendrez	SUBJONCTIF.
ils rendront	<i>Présent & Futur.</i>
<i>Futur passé.</i>	que je rende
j'aurai rendu	que tu rendes
tu auras rendu	qu'il rende
il aura rendu	que nous rendions
nous aurons rendu	que vous rendiez
vous aurez rendu	qu'ils rendent
ils auront rendu	<i>Imparfait.</i>
	que je rendisse
CONDITIONNEL.	que tu rendisses
<i>Présent.</i>	qu'il rendît
je rendrais	que nous rendissions
tu rendrais	que vous rendissiez
il rendrait	qu'ils rendissent
nous rendrions	<i>Prétérit.</i>
vous rendriez	que j'aie rendu
ils rendraient	que tu aies rendu
<i>Prétérit.</i>	qu'il ait rendu
j'aurais rendu	que nous ayons rendu
tu aurais rendu	que vous ayez rendu
il aurait rendu	qu'ils aient rendu
nous aurions rendu	<i>Plus-que-parfait.</i>
vous auriez rendu	que j'eusse rendu
ils auraient rendu	que tu eusses rendu
<i>ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.</i>	qu'il eût rendu
j'eusse rendu	que nous eussions rendu
tu eusses rendu	que vous eussiez rendu
il eût rendu	qu'ils eussent rendu
nous eussions rendu	INFINITIF.
vous eussiez rendu	<i>Présent.</i>
ils eussent rendu	rendre

<i>Prétérit.</i>	<i>Participe passif.</i>
avoir rendu	rendu, ue
PARTICIPE. <i>Présent.</i>	<i>Prétérit.</i>
rendant	ayant rendu

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι΄,

Περὶ μετοχῆς.

Ἡ μετοχὴ διαιρεῖται εἰς ἐνεργητικὴν καὶ παθητικὴν, ἐξ ὧν ἡ ἐνεργητικὴ ἔχει δύο χρόνους, ἐνεστώτα *aimant*, ἀγαπῶν, *finissant*, τελειῶν, καὶ ἀόριστον, *ayant aimé*, ἀγαπήσας, *ayant fini*, τελειώσας κτλ. Εἶναι ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχὴ ἄκλιτος, μὴ σχηματίζουσα μῆτε θηλυκὸν γένος μῆτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἷον, *un homme lisant*, ἀνὴρ ἀναγινώσκων· *une femme lisant*, γυνὴ ἀναγινώσκουσα· *des hommes lisant*, ἄνδρες ἀναγινώσκοντες· *des femmes lisant*, γυναῖκες ἀναγινώσκουσαι.

Ἡ δὲ παθητικὴ εἶναι κλιτὴ· *aimé*, ἀγαπώμενος ἢ ἡγαπημένος· *aimée*, ἡγαπημένη· *fini*, *finie*, κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀγνοῶ διὰ τί οἱ πολλοὶ τῶν νεωτέρων γραμματικῶν δὲν κάμνουν διὰκρίσιν τοῦ οὐσιωδῶς παθητικοῦ τύπου *aimé, écrit*, κτλ., ἀλλ' ὑπὸ τὴν αὐτὴν ὀνομασίαν τοῦ *prétérit* περιλαμβάνουσι τὸ *aimé* καὶ τὸ *ayant aimé*, τὸ *écrit* καὶ τὸ *ayant écrit*. Ὁ *Napoléon Landais*, μετὰ τινων ἄλλων, ἀποκαλεῖ ἐν παρόδῳ πού τὸ *aimé, participe passé ou passif*, ἀλλ' εἰς τοὺς τύπους τῶν συζυγιῶν ἀκολουθεῖ καὶ οὗτος τοὺς πολλοὺς. Ἡμεῖς ἐπόμενοι κατὰ τοῦτο εἰς τοὺς ἀρχαιότερους γραμματικούς καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ὅτι Ἕλληνας διδάσκωμεν, καλοῦμεν παντοῦ τὸ *aimé, écrit*, κτλ. παθητικὴν μετοχὴν, καὶ εἰκότως· διότι τὸ *aimant* παράγεται ἐκ τοῦ λατινικοῦ *amans*, ἀγαπῶν, τὸ *écrivant* ἐκ τοῦ *scribens*, γράφων, οὕτω τὸ *aimé* γίνεταί ἐκ τοῦ λατινικοῦ *amatus*, ἡγαπημένος, τὸ *écrit* ἐκ τοῦ *scriptus*, γεγραμμένος, κτλ. Ἐπειτα ἂν τὸ *aimé* δὲν ἦτο παθητικῆς διαθέσεως, πῶς ἐξ αὐτοῦ καὶ τοῦ *être* ἤθελε παραχθῇ ὁ παθητικὸς τύπος τῶν γαλλικῶν ῥημάτων, *je suis aimé*, ἀγαπῶμαι, εἰμι ἀγαπώμενος ἢ ἡγαπημένος, *je suis écrit*, γράφομαι, κτλ.; ἴσως τοὺς γραμματικούς ταραττεῖ ἡ σύνθεσις τοῦ ἐνεργητικοῦ παρακειμένου *j'ai écrit*, γέγραφα· ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ὁμοιον τοῦ τῆς νεωτέρας ἑλληνικῆς· ἔχω γεγραμμένον κτλ. Μόνον εἰς τὰ οὐδέτερα ῥήματα ὁ χρόνος οὗτος ἀποβάλλει ἐξ ἀνάγκης τὴν παθητικὴν διάθεσιν, καὶ ἀποβαίνει ἀπλῶς παρψηγμένος, οἷον *tombant*, πίπτων, *tombé*, πεπτωκώς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ παθητικοῦ ῥήματος.

Οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι τύπον παθητικῶν ῥημάτων ἀναπληροῦσι δ' αὐτὸν διὰ τῶν χρόνων τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς, ἧτις εἶναι ὁ μόνος παρ' αὐτοῖς ἀπλοῦς παθητικὸς χρόνος, οἷον, je suis aimé, εἰμὶ ἀγαπώμενος=ἀγαπῶμαι j'étais aimé, ἡγαπώμην ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα.

INDICATIF. *Présent.*

je suis aimé
tu es aimé
il est aimé
nous sommes aimés
vous êtes aimés
ils sont aimés

Imparfait.

j'étais aimé
tu étais aimé
il était aimé
nous étions aimés
vous étiez aimés
ils étaient aimés

Prétérit défini.

je fus aimé
tu fus aimé
il fut aimé
nous fûmes aimés
vous fûtes aimés
ils furent aimés

Prétérit indéfini.

j'ai été aimé
tu as été aimé
il a été aimé
nous avons été aimés
vous avez été aimés
ils ont été aimés

Prétérit antérieur.

j'eus été aimé
tu eus été aimé
il eut été aimé
nous eûmes été aimés
vous eûtes été aimés
ils eurent été aimés

Plus-pue-parfait.

j'avais été aimé
tu avais été aimé
il avait été aimé
nous avions été aimés
vous aviez été aimés
ils avaient été aimés

Futur.

je serai aimé
tu seras aimé
il sera aimé
nous serons aimés
vous serez aimés
ils seront aimés

Futur passé.

j'aurai été aimé
tu auras été aimé
il aura été aimé
nous aurons été aimés
vous aurez été aimés
ils auront été aimés

CONCITIONNEL.

Présent.

e serais aimé
tu serais aimé
il serait aimé
nous serions aimés
vous seriez aimés
ils seraient aimés

Prétérít.

j'aurais été aimé
tu aurais été aimé
il aurait été aimé
nous aurions été aimés
vous auriez été aimés
ils auraient été aimés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

j'eusse été aimé
tu eusses été aimé
il eût été aimé
nous eussions été aimés
vous eussiez été aimés
ils eussent été aimés

IMPERATIF.

sois aimé
soyons aimés
soyez aimés

SUBJONCTIF.

Présent & Futur.

que je sois aimé
que tu sois aimé
qu'il soit aimé
que nous soyons aimés

que vous soyez aimés
qu'ils soient aimés

Imparfait.

que je fusse aimé
que tu fusses aimé
qu'ils fût aimé
que nous fussions aimés
que vous fussiez aimés
qu'ils fussent aimés.

Prétérít.

que j'aie été aimé
que tu aies été aimé
qu'il ait été aimé
que nous ayons été aimés
que vous ayez été aimés
qu'ils aient été aimés

Plus-que-parfait.

que j'eusses été aimé
que tu eusses été aimé
qu'il eût été aimé
que nous eussions été aimés
que vous eussiez été aimés
qu'ils eussent été aimés

INFINITIF. *Présent.*

être aimé

Prétérít.

avoir été aimé

PARTICIPE.

Présent.

étant aimé

Prétérít.

ayant été aimé.

Ὁ σύνθετος παθητικὸς ἐνεστώς τῶν Γάλλων ἀντιστοιχεῖ πολλάκις οὐχὶ εἰς τὸν παθητ. ἐνεστώτα τῆς ἐλληνικῆς, ἀλλ' εἰς τὸν παθητ. παρακείμενον. Συμβαίνει δὲ τοῦτο ἰδίως ὁσάκις τὸ παθητικὸν ῥῆμα ἐκ-

φέρεται άνευ τοῦ λεγομένου ποιητικοῦ αἰτίου· οἶον, le livre est écrit σημαίνει ἑλληνιστὶ τὸ βιβλίον γέγραπται, εἶναι γεγραμμένον. Ὅσακις δὲ προστίθεται τὸ ποιητικὸν αἶτιον, τότε ἀντιστοιχεῖ εἰς τὸν παθητ. ἐνεστώτα τῆς ἑλληνικῆς, καὶ ὡς ἐνεσῶς μεταφράζεται, οἶον, le livre est écrit par mon frère, τὸ βιβλίον συγγράφεται ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ τῶν Οὐδετέρων Ῥημάτων.

Ἐκ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων ἄλλα μὲν βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ avoir, ὡς τὸ paraître, marcher· ὅθεν ὁ σχηματισμὸς αὐτῶν δὲν διαφέρει· κατ' οὐδὲν τοῦ τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων, ὃν εἶδομεν ἥδη· ἄλλα δὲ βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ être ὡς τὸ aller, arriver, choir, décéder, mourir, naître, tomber, venir, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ σύνθετα, devenir, intervenir, parvenir, revenir, κτλ. Λογίζονται δὲ οὐδέτερα παρὰ Γάλλοις ὅλα τὰ μὴ μετ' αἰτιατικῆς συντάσσόμενα ῥήματα, ὥστε οὐδέτερον εἶναι καὶ τὸ nuire, βλάπτω, ὅπερ ἀπαιτεῖ δοτικὴν, καὶ τὸ jouir, ἀπολαύω, ὅπερ συντάσσεται μὲ γενικὴν κτλ.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΥΔΕΤΕΡΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ.

TOMBER (ΠΙΠΤΕΙΝ).

INDICATIF. Présent. Prétérit défini.

je tombe	je tombai
tu tombes	tu tombas
il tombe	il tomba
nous tombons	nous tombâmes
vous tombez	vous tombâtes
ils tombent	ils tombèrent

Imparfait. Prétérit indéfini.

je tombais	je suis tombé
tu tombais	tu es tombé
il tombait	il est tombé
nous tombions	nous sommes tombés
vous tombiez	vous êtes tombés
ils tombaient	ils sont tombés

Prétérit antérieur.

je fus tombé
tu fus tombé
il fut tombé
nous fûmes tombés
vous fûtes tombés
ils furent tombés

Plus-que-parfait.

j'étais tombé
tu étais tombé
il était tombé
nous étions tombés
vous étiez tombés
ils étaient tombés

Futur.

je tomberai
tu tomberas
il tombera
nous tomberons
vous tomberez
ils tomberont

Futur passé.

je serai tombé
tu seras tombé
il sera tombé
nous serons tombés
vous serez tombés
ils seront tombés

CONDITIONNEL.

Présent.

je tomberais
tu tomberais
il tomberait
nous tomberions
vous tomberiez
ils tomberaient

Prétérit.

je serais tombé
tu serais tombé
il serait tombé
nous serions tombés
vous seriez tombés
ils seraient tombés

ὁ αὐτός και ἄλλως.

je fusse tombé
tu fusses tombé
il fût tombé
nous fussions tombés
vous fussiez tombés
ils fussent tombés

IMPÉRATIF.

tombe
tombons
tombez

SUBJONCTIF.

Présent et Futur.

que je tombe
que tu tombes
qu'il tombe
que nous tombions
que vous tombiez
qu'ils tombent.

Imparfait.

que je tombasse
que tu tombasses
qu'il tombât

que nous tombassions
que vous tombassiez
qu'ils tombassent

Prétérit

que je sois tombé
que tu sois tombé

qu'il soit tombé	INFINITIF.
que nous soyons tombés	Présent.
que vous soyez tombés	tomber
qu'ils soient tombés	Prétérít.
Plus-que-parfait.	être tombé
que je fusse tombé	PARTICIPE.
que tu fusses tombé	Présent.
qu'il fût tombé	tombant
que nous fussions tombés	Prétérít.
que vous fussiez tombés	tombé, ée
qu'ils fussent tombés	étant tombé

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῶν Αὐτοπαθῶν Ῥημάτων.

Τὰ μέσα ἢ αὐτοπαθῆ ῥήματα καλοῦνται ὑπὸ τῶν Γάλλων *verbes réfléchis*, *ἀντανακλώμενα*, ἢ *verbes pronominaux*, *ἀντωνυμικά*· τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὴν φύσιν αὐτῶν, ἥτις παριστᾷ τὴν ἐνέργειαν ἐπιστρέφουσαν ὡς δι' ἀντανακλάσεως ἐπὶ τὸ ἐνεργοῦν πρόσωπον· ἀντωνυμικά δὲ λέγονται διὰ τὸν τρόπον τοῦ σχηματισμοῦ των, ὅστις γίνεται τῇ βοηθείᾳ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν. Οἷον, τὸ νίπτομαι, πῶς ἀναλύεται; νίπτω ἑμαυτόν· τοῦτ' αὐτὸ λοιπὸν ποιοῦσιν οἱ Γάλλοι λέγοντες *je me lave, tu te laves, il se lave* κτλ. ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

ΣΧΗΜΑΤΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΥΤΟΠΑΘΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

SE LAVER (ΝΙΠΤΕΣΘΑΙ).

INDICATIF. Présent.	Imparfait.
je me lave	je me lavais
tu te laves	tu te lavais
il se lave	il se lavait
nous nous lavons	nous nous lavions
vous vous lavez	vous vous laviez
ils se lavent	ils se lavaient

Prétérit défini.

je me lavai
tu te lavas
il se lava
nous nous lavâmes
vous vous lavâtes
ils se lavèrent

Futur passé.

je me serai lavé
tu te seras lavé
il se sera lavé
nous nous serons lavés
vous vous serez lavés
ils se seront lavés

Prétérit indéfini.

je me suis lavé
tu t'es lavé
il s'est lavé
nous nous sommes lavés
vous vous êtes lavés
ils se sont lavés

CONDITIONNEL.

Présent.

je me laverais
tu te laverais
il se laverait
nous nous laverions
vous vous laveriez
ils se laveraient

Prétérit antérieur.

je me fus lavé
tu te fus lavé
il se fut lavé
nous nous fûmes lavés
vous vous fûtes lavés
ils se furent lavés

Prétérit.

je me serais lavé
tu te serais lavé
il se serait lavé
nous nous serions lavés
vous vous seriez lavés
ils se seraient lavés

Plus-que-parfait.

je m'étais lavé
tu t'étais lavé
il s'était lavé
nous nous étions lavés
vous vous étiez lavés
ils s'étaient lavés

ὁ αὐτὸς καὶ ἄλλως.

je me fusse lavé
tu te fusses lavé
il se fût lavé
nous nous fussions lavés
vous vous fussiez lavés
ils se fussent lavés

Futur.

je me laverai
tu te laveras
il se lavera
nous nous laverons
vous vous laverez
ils se laveront

IMPÉRATIF.

lave-toi
lavons-nous
lavez-vous

SUBJONCTIF.

Présent et Futur.

que je me lave

que tu te laves	qu'ils se soient lavés
qu'il se lave	<i>Plus-que-parfait.</i>
que nous nous lavions	que je me fusse lavé
que vous vous laviez	que tu te fusses lavé
qu'ils se lavent	qu'il se fût lavé
<i>Imparfait.</i>	que nous nous fussions lavés
que je me lavasse	que vous vous fussiez lavés
que tu te lavasses	qu'ils se fussent lavés
qu'il se lavât	<i>INFINITIF.</i>
que nous nous lavassions	<i>Présent.</i>
que vous vous lavassiez	se laver
qu'ils se lavassent	<i>Prétérit.</i>
<i>Prétérit.</i>	s'être lavé
que je me sois lavé	<i>PARTICIPE.</i>
que tu te sois lavé	<i>Présent.</i>
qu'il se soit lavé	se lavant
que nous nous soyons lavés	<i>Prétérit.</i>
que vous vous soyez lavés	s'étant lavé

Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν Αὐτοπαθῶν Ῥημάτων.

Ἐκ τοῦ ἀνωτέρω τύπου βλέπομεν ὅτι τὰ αὐτοπαθῆ ῥήματα βοηθοῦνται εἰς τοὺς συνθέτους αὐτῶν χρόνους ὑπὸ τοῦ être.

Αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, ἄλλοτε μὲν εἶναι ἄμεσα ἀντικείμενα τοῦ ῥήματος, ἥτοι αἰτιατικά, ἄλλοτε δὲ ἔμμεσα, ἥτοι δοτικά· οἷον, εἰς τὸ ῥῆμα je me lave, νίπτομαι, ἡ ἀντωνυμία me εἶναι ἄμεσον ἀντικείμενον ἢ ἐκ τρίτου τοῦ ῥήματος· ἀλλ' εἰς τὸ je me lave le visage, νίπτομαι τὸ πρόσωπον, ἡ ἐκ τρίτου εἶναι τὸ visage, τὸ δὲ me εἶναι ἔμμεσον ἀντικείμενον ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου δοτικῆς à moi. Ἡ παρατήρησις αὕτη θέλει μᾶς χρησιμεύσει εἰς τὸ συντακτικόν.

Τὰ ἀντωνυμικά ῥήματα σημαίνουσιν ἐνίοτε καὶ ἀλληλοπάθειαν, οἷον, se battre, μάχεσθαι· ἄλλοτε δὲ ἀπαντῶνται ἀντὶ ἀπλῶς οὐδετέρων ἢ παθητικῶν, le vin se fait avec du raisin, ὁ οἶνος γίνεται ἐκ σταφυλῆς.

Πῶς δὲ ἐκφράζουσιν οἱ Γάλλοι τὰ τῶν Ἑλλήνων μέσα διάμεσα, οἷον, τὸ: οἰκοδομοῦμαι οἶκον; Διὰ τοῦ ῥήματος faire καὶ τοῦ ἀπαρεμφάτου· je fais bâtir une maison· ἢ καὶ ἀντωνυμικῶς, je me fais faire un habit, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν ἀπρόσωπων Ῥημάτων.

Τὰ ἀπρόσωπα (impersonnels) ἢ κατὰ Γάλλους καὶ μονοπρόσωπα ῥήματα (unipersonnels) ἔχουσιν ὡς παρ' ἡμῖν μόνον τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον· οἶον, Présent, il tonne, βροντᾷ. Imparfait, il tonnait. Prétérit défini, il tonna. Prétérit indéfini, il a tonné κτλ.

Πολλάκις δὲ καὶ προσωπικὰ ῥήματα λαμβάνονται ὡς ἀπρόσωπα, οἶον, il arrive συμβαίνει. Περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῶν τοιούτων ῥημάτων λέγομεν τὰ δέοντα ἐν τῷ Συντακτικῷ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν Ῥημάτων εἰς τὰς ἐρωτήσεις.

Τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἡ φύσις ἀπαιτεῖ νὰ τίθεται εἰς τὸν λόγον πρῶτον τὸ ὑποκείμενον, ἀντωνυμία ἢ ὄνομα, ἔπειτα τὸ ῥῆμα, ἔπειτα τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον. Ἀλλ' ὅταν ἡ πρότασις ᾖ ἐρωτηματικὴ, καὶ εἰς ὀλίγας ἄλλας περιπτώσεις ὀριζομένης ἐν τῷ Συντακτικῷ, τὸ ὑποκείμενον ἔπεται τῷ ῥήματι· ἂν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀντωνυμία, τοῦτο ἐπιφέρει καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολὰς εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν ῥημάτων, ὡς φαίνεται εἰς τὸν ἐξῆς τύπον.

INDICATIF.

Présent.

aimé-je?

aimes-tu?

aime-t-il?

aimons-nous?

aimez-vous?

aiment-ils?

Imparfait.

aimais-je?

aimais-tu?

aimait-il?

aimions-nous?

aimiez-vous?

aimaient-ils?

Prétérit défini.

aimai-je?

aimas-tu?

aima-t-il?

aimâmes-nous?

aimâtes-vous?

aimèrent-ils?

Prétérit indéfini.

ai-je aimé?

as-tu aimé?
a-t-il aimé?
avons-nous aimé?
avez-vous aimé?
ont-ils aimé?

auras-tu aimé?
aura-t-il aimé?
aurons-nous aimé?
aurez-vous aimé?
auront-ils aimé?

Prétérit antérieur.

eus-je aimé?
eus-tu aimé?
eut-il aimé?
eûmes-nous aimé?
eûtes-vous aimé?
eurent-ils aimé?

CONDITIONNEL.

Présent.

aimerais-je?
aimerais-tu?
aimerait-il?
aimerions-nous?
aimeriez-vous?
aimeraient-ils?

Plus-que-parfait.

avais-je aimé?
avais-tu aimé?
avait-il aimé?
avions-nous aimé?
aviez-vous aimé?
avaient-ils aimé?

Prétérit.

aurais-je aimé?
aurais-tu aimé?
aurait-il aimé?
aurions-nous aimé?
auriez-vous aimé?
auraient-ils aimé?

Futur.

aimerai-je?
aimeras tu?
aimera-t-il?
aimerons-nous?
aimerez-vous?
aimeront-ils?

ὁ αὐτός καὶ ἄλλως.

eussé-je aimé?
eusses-tu aimé?
eût-il aimé?
eussions-nous aimé?
eussiez-vous aimé?
eussent-ils aimé?

Futur passé.

aurai-je aimé?

Ἐνθα παρατηροῦμεν ἃ. ὅτι τὸ ληκτικὸν ε ἄφωνον τρέπεται εἰς κλειστὸν ἐπομένῃς τῆς ἀντωνυμίας je' aimé-je? ε'. ὅτι μεταξὺ τῶν φωνῆν ληγόντων προσώπων καὶ τῆς ἀντωνυμίας il, elle ἢ on παρτίθεται τὸ στοιχείον t ἀναμέσον δύο γραμμῶν, χάριν εὐφωνίας· αἰντ-il? aimera-t-elle? aimera-t-on? γ'. ὅτι εἰς τοὺς συνθέτους χνους ἡ ἀντωνυμία τίθεται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μεταχῆς· je aimé? as-tu aimé? κτλ.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ὅταν τὸ πρῶτον ἐνικὸν πρόσ. ᾗναι μονοσύλλαβον, μετα-

ρίζονται τὴν ἐξῆς περίφρασιν *est-ce que je prends? est-ce que je mens?* ἀντὶ τοῦ *prends-je? mens-je?* ὅπερ ἤθελεν εἶσθαι ἄχαρι καὶ κακόφωνον. Ἐξαιροῦνται τὰ ἐξῆς ῥήματα, ἅτινα καὶ τοὶ μονοσύλλαβα δύνανται νὰ ἔχωσι κατόπιν τὴν ἀντωνυμίαν· *lais-je? dis-je? dois-je? ai-je? vois-je? vais-je?* οἷον, *que dis-je? τί λέγω;*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ παραγωγῆς τῶν Χρόνων τῶν Ῥημάτων.

Πρωτότυποι χρόνοι (*temps primitifs*) εἶναι ὁ Ἑνεστώς τῆς Ἀπαρεμφάτου, ἡ ἐνεργητικὴ Μετοχή, ἡ παθητικὴ Μετοχή, ὁ Ἑνεστώς καὶ Ἀορίστος (*prétérit défini*) τῆς Ὀριστικῆς. Ὅλοι δὲ οἱ λοιποὶ (*temps dérivés*) παράγονται ἐκ τῶν πέντε τούτων ὡς ἐφεξῆς.

Ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὀριστικῆς γίνεται ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τῆς καταλήξεως *ant* εἰς *ais*· *aimant, j'aimais*· *finissant, je finissais*· *recevant, je recevais*· *rendant, je rendais*.

Ὁ Μέλλων τῆς Ὀριστικῆς ἐκ τῆς Ἀπαρεμφάτου, εἰς μὲν τὴν πρῶτην καὶ δευτέραν συζυγίαν, προσθέσει τῆς καταλήξεως *ai*, *aimer, j'aimerai*· *finir, je finirai*· εἰς δὲ τὴν τρίτην, τροπῇ τῆς καταλήξεως *oir* εἰς *rai*, *recevoir, je recevrai*· εἰς δὲ τὴν τετάρτην, μεταβολῇ τοῦ ληκτικοῦ *e* εἰς τὴν δίφθογγον *ai*· *rendre, je rendrai*.

Ἐκ τοῦ Μέλλοντος παράγεται ἀμέσως ὁ Ἑνεστώς τῆς Ὑποθετικῆς προσθέσει τοῦ *s*, *j'aimerais, j'aimerais*. Ἐχει δὲ ὁ χρόνος οὗτος τὰς αὐτὰς μὲ τὸν παρατατικὸν καταλήξεις *ais, ais, ait, ions, iez, aient*.

Ἡ Προστακτικὴ, ἥτις ἔχει μόνον δεύτερον ἐνικὸν καὶ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον, γίνεται ἐκ τοῦ Ἑνεστώτος τῆς Ὀριστικῆς· *j'aime, aime*· *je finis, finis* κτλ.

Ὁ Ἑνεστώς τῆς Ὑποτακτικῆς ἐκ τῆς ἐνεργητικῆς Μετοχῆς τροπῇ τοῦ *ant* εἰς *e*, *aimant, que j'aime*· *finissant, que je finisse*· *rendant, que je rende*· εἰς δὲ τὴν τρίτην συζυγίαν τροπῇ τοῦ *evant* τῆς μετοχῆς εἰς *oive*· *recevant, que je reçoive*· *devant, que je doive*.

Τέλος ὁ Παρατατικὸς τῆς Ὑποτακτικῆς παράγεται ἐκ τοῦ Ἀορίστου (*Prétérit défini*) τῆς Ὀριστικῆς, ἐπὶ μὲν τῆς πρώτης συζυγίας μεταβάλλων τὴν κατάληξιν *ai* εἰς *asse*, *j'aimai, que j'aimasse*· ἐπὶ δὲ

τῶν λοιπῶν τριῶν προσλαμβάνων *se, je finis, que je finis*· *recus, que je recusé*· *je rendis, que je rendisse*.

Οἱ δὲ σύνθετοι χρόνοι γίνονται, ὡς ἔφημεν ἤδη, ἐκ τῆς κῆς Μετοχῆς καὶ τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων *avoir* καὶ *être*.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἀχρήστου πρωτοτύπου χρόνου ἄχρηστοι ὡς ἐπὶ τὸν εἶναι καὶ οἱ παράγωγοι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΖ'.

Περὶ Ἀνωμάτων Ῥημάτων.

Τῶν μὲν ῥημάτων τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ἡ ἀνωμαλία συντὸ πλέον εἰς τὴν διαφοράν τοῦ ῥηματικοῦ θέματος κατὰ τοὺς χρόνους, τοῦ συζυγικοῦ τύπου μένοντος τοῦ αὐτοῦ εἰς τὰ μαλὰ καὶ τὰ ἀνώμαλα. Τῶν δὲ γαλλικῶν ῥημάτων ἡ ἀνωμαλία μᾶλλον τυπικὴ ἢ ῥίζα, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, μένει ἡ αὐτοῦ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ τοσαύτη εἶναι ἡ τῶν καταλήξεων πείρα, ὥστε ἕκαστον σχεδὸν ῥῆμα ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ ἰδίαν

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΠΡΩΤΗ.

Aller. (Ὑπάγω). Ὀριστ. Ἑνεστ. *Je vais, tu vas, il va*· *allons, vous allez, ils vont*. Παρατ. *J'allais, tu allais, il allait*· *allions, vous étiez, ils étaient*. Προστακτ. *Allez, allez, allez*. Ὑποτακτ. Ἑν. *Que j'aille, que tu ailles, qu'il aille*· *allions, que vous alliez, qu'ils aillent*. Παρατ. *J'allasse, tu allasses, il allât*. Ἀπαρέμ. *Aller, allant, allé*.

Τὸ *s'en aller* (ἀπέρχομαι) σχηματίζεται οὕτως· Ὀριστ. *Je m'en vais, tu t'en vas, il s'en va*· *Nous nous en allons, vous vous en allez, ils s'en vont*. Παρατ. *J'en allais, tu t'en allais, il s'en allait*· *Nous nous en allions, vous vous en alliez, ils s'en allaient*. Προστακτ. *En va-t'en, allez-vous-en*. (Τὸ δεύτερον τῆς Προστακτικῆς περιφρονητικῆς ἀποπομπῆς, ἔρρε!).

Envoyer. (Στέλλω). Ὀμαλὸν καθ' ὅλα τ' ἄλλα πλὴν τοῦ ἑνικοῦ *j'enverrai*, καὶ τοῦ ὑποθετικοῦ *j'enverrais*.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Acquérir. (Ἀποκτῶ). Ὅρις. Ἐν. J'acquiers, tu acquiers, il acquiert. Nous acquérons, vous acquérez, ils acquièrent. Παρατ. J'acquérais. Ἀόρ. J'acquis. Παρακ. J'ai acquis. Μέλλων. J'acquerrai. Ὑποθ. J'acquerrais. Προστ. Acquier. Acquérons, acquérez. Ὑποτ. Ἐν. Que j'acquière, que tu acquières, qu'il acquière. Que nous acquérions, que vous acquériez, qu'ils acquièrent. Παρατ. Que j'acquisse. Ἀπαρέμφ. Acquérir. Μετοχ. Acquérant. Acquis.

Οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ conquérir (κατακτῶ) εἰς τοὺς εὐχρηστούς αὐτοῦ χρόνους, οἵτινες εἶναι τὸ ἀπαρέμφατον, αἱ δύο μετοχαί, ὁ ἀόριστος τῆς ὀριστικῆς καὶ οἱ σύνθετοι γρόνοι. Οἱ λοιποὶ ἀναπληροῦνται διὰ τοῦ faire la conquête.

Bouillir. (Ζέω, βράζω, οὐδέτερον). Ὅρις. Ἐν. Je bous, tu bous, il bout. Nous bouillons, vous bouillez, ils bouillent. Παρατ. Je bouillais. Ἀόρ. Je bouillis. Παρακ. J'ai bouilli. Μέλλων. Je bouillirai. Ὑποθ. Je bouillirais. Προστακτ. Bous. Bouillons, bouillez. Ὑποτ. Ἐν. Que je bouille. Παρατ. Que je bouillisse. Ἀπαρέμφ. Bouillir. Μετοχ. Bouillant. Bouilli.

Courir. (Τρέχω). Ὅρις. Ἐν. Je cours, tu cours, il court. Nous courons, vous courez, ils courent. Παρατ. Je courais. Ἀόρ. Je courus. Παρακ. J'ai couru. Μέλλ. Je courrai. Ὑποθετ. Je courrais. Προστ. Cours. Courons, courez. Ὑποτ. Ἐν. Que je coure. Παρατ. Que je courusse. Ἀπαρέμφ. Courir. Μετοχ. Courant. Couru.

Οὕτω καὶ τὰ σύνθετα parcourir (διατρέχω), secourir (συντρέχω, βοηθεῖ) κτλ.

Couvrir. (Καλύπτω). Ὅρις. Ἐν. Je couvre, tu couvres, il couvre. Nous couvrons, vous couvrez, ils couvrent. Παρατ. Je couvrais. Ἀόρ. Je couvris. Παρακ. J'ai couvert. Μέλλ. Je couvrirai. Ὑποθ. Je couvrirais. Προστακ. Couvre. Couvrons, couvrez. Ὑποτ. Ἐν. Que je couvre. Παρατ. Que je couvrisse. Ἀπαρ. Couvrir. Μετοχ. Couvrant. Couvert.

Οὕτω καὶ τὰ σύνθετα decouvrir (ἀνακαλύπτω), recouvrir (περικαλύπτω). Τὸ δὲ recouvrir εἶναι ὁμαλὸν τῆς πρώτης Συζ. καὶ σημαίνει ἀναλαμβάνω, ἀνακτῶ il a recouvert la santé, ἀνέλαβε τὴν ὑγίαν.

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ *couvrir* σχηματίζονται καὶ τὰ ῥήματα *souffrir*, *offrir*.

Cueillir. (Δρέπω ἢ συλλέγω). Ὅρις. Ἐν. *Je cueille*. Παρατ. *Je cueillais*. Ἀόρ. *Je cueillis*. Παρακ. *J'ai cueilli*. Μέλλ. *Je cueillerai*. Ὑποθ. *Je cueillerais*. Προστ. *Cueille*. Ὑποτ. Ἐν. *Que je cueille*. Παρακ. *Que je cueillisse*. Ἀπαρέμφ. *Cueillir*. Μετοχ. *Cueillant*. *Cueilli*.

Dormir. (Κοιμῶμαι). Ὅριστικ. Ἐν. *Je dors*, *tu dors*, *il dort*, *Nous dormons*, *vous dormez*, *ils dorment*. Παρατ. *Je dormais*. Ἀόρ. *Je dormis*. Παρακ. *J'ai dormi*. Μέλλ. *Je dormirai*. Ὑποθ. *Je dormirais*. Προστ. *Dors*. *Dormons*, *dormez*. Ἐν. *Que je dorme*. Παρατ. *Que je dormisse*. Ἀπαρ. *Dormir*. Μετοχ. *Dormant*. *Dormi*.

Οὕτω καὶ τὸ *s'endormir* (ἀποκοιμῶμαι, καταφέρομαι εἰς ὕπνον).

Τὰ ῥήματα *dormir*, *mentir*, *partir*, *sentir*, *sortir*, *se repentir*, τὸν αὐτὸν τύπον.

Faillir. (Σφάλλω). Ὅρις. Ἐν. *Je faux*, *tu faux*, *il faut*, *Nous faillons*, *vous faillez*, *ils faillent*. Παρατ. *Je faillais*. Παρακ. *J'ai failli*. Μέλλ. *Je faillirai*. Ὑποθ. *Je faillirais*. Ἐν. *Que je faille*. Παρατ. *Que je faillisse*. Ἀπαρ. *Faillir*. Μετοχ. *Faillant*. *Failli*.

Εὐχρηστον κυρίως κατ' ἀπαρέμφατον, τὸν ἀόριστον τῆς Ὅριστικῆς τοῦς συνθέτους χρόνους.

Fuir. (Φεύγω). Ὅρις. Ἐν. *Je fuis*, *tu fuis*, *il fuit*. *Nous fuions*, *vous fuyez*, *ils fuient*. Παρατ. *Je fuyais*, *tu fuyais*, *il fuyait*. *Nous fuyions*, *vous fuyiez*, *ils fuyaient*. Ἀόρ. *Je fus*, *tu fus*, *il fut*. *Nous fuîmes*, *vous fûtes*, *ils fuirent*. *J'ai fui*. Μέλλ. *Je fuirai*. Ὑποθ. *Je fuirais*. Προστ. *Fuis*. Παρατ. *Fuyez*. Ὑποτ. Ἐν. *Que je fuie*, *que tu fuies*, *qu'il fuie*. *Nous fuions*, *que vous fuyiez*, *qu'ils fuient*. Παρατ. *Que je fuisse*, *que tu fuisses*, *qu'il fût* κτλ. Ἀπαρ. *Fuir*. Μετοχ. *Fuyant*. *Fui*.

Οὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ *s'enfuir* (τρέπομαι εἰς φυγὴν).

Gésir. (Κεῖμαι). Ῥῆμα ἐλλειπτικὸν εὐχρηστον εἰς μόνους τοὺς χρόνους καὶ πρόσωπα· τὸ τρίτον ἐνικὸν καὶ τὸ πρῶτον καὶ τρίτον πληθυντικὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὅριστικῆς: *Il gît*, *Nous gisons*, *ils gisent*. τὸ τρίτον ἐνικὸν τοῦ παρατατικῆς, *Il gisait*, καὶ τὴν Μετοχὴν *Gisant*.

Mentir. (Ψεύδωμαι). Ὅρις. Ἐν. Je mens, tu mens, il ment. Nous mentons, vous mentez, ils mentent. Παρατ. Je mentais. Ἀόρ. Je mentis. Παρακ. J'ai menti. Μέλλ. Je mentirai. Ὑποθ. Je mentirais. Προστ. Mens. Mentons, mentez. Ὑποτ. Ἐν. Que je mente, que tu mentes, qu'il mente. Que nous mentions, que vous mentiez, qu'ils mentent. Παρατ. Que je mentisse. Ἀπαρ. Mentir. Μετοχ. Mentant. Menti.

Ὁὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ démentir (διαψεύδω τινά, ἐλέγχω ψευδόμενον).

Mourir. (Θνήσκω). Ὅρις. Ἐν. Je meurs, tu meurs, il meurt. Nous mourons, vous mourez, ils meurent. Παρατ. Je mourais. Ἀόρ. Je mourus. Παρακ. Je suis mort. Μέλλ. Je mourrai. Ὑποθ. Je mourrais. Προστ. Meurs. Mourons, mourez. Ὑποτ. Que je meure, que tu meures, qu'il meure. Que nous mourions, que vous mouriez, qu'ils meurent. Παρατ. Que je mourusse. Ἀπαρ. Mourir. Μετοχ. Mourant. Mort.

Offrir. (Προσφέρειν). Ὅρις. Ἐν. J'offre. Παρατ. J'offrais. Ἀόρ. J'offris. Παρακ. J'ai offert. Μέλλ. J'offrirai. Ὑποθ. J'offrirais. Προστ. Offre. Ὑποτ. Ἐν. Que j'offre. Παρατ. Que j'offrisse. Ἀπαρέμφ. Offrir. Μετοχ. Offrant. Offert.

Ouvrir. (Ἀνοίγω). Ὅρις. Ἐν. J'ouvre. Παρατ. J'ouvrais. Ἀόρ. J'ouvris. Παρακ. J'ai ouvert. Μέλλ. J'ouvrirai. Ὑποθ. J'ouvrirais. Προστ. Ouvre. Ὑποτ. Ἐν. Que j'ouvre. Παρατ. Que j'ouvrisse. Ἀπαρέμφ. Ouvrir. Μετοχ. Ouvrant. Ouvert.

Partir. (Ἀναχωρῶ). Ὅρις. Ἐν. Je pars, tu pars, il part. Nous partons, vous partez, ils partent. Παρατ. Je partais. Ἀόρ. Je partis. Παρακ. Je suis parti. Μέλλ. Je partirai. Ὑποθ. Je partirais. Προστ. Pars. Partons, partez. Ὑποτ. Ἐν. Que je parte. Παρατ. Que je partisse. Ἀπ. Partir. Μετ. Partant. Parti.

Ὁὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ repartir (ἀναχωρῶ πάλιν ἢ ἀποκρίνομαι). Τὸ δὲ repartir (διανέμω) ἔχει ἄλλην ἀρχὴν καὶ σχηματίζεται ὁμαλῶς κατὰ τὸ finir.

Sentir. (Αἰσθάνομαι). Ὅρις. Ἐν. Je sens, tu sens, il sent. Nous sentons, vous sentez, ils sentent. Παρατ. Je sentais. Ἀόρ. Je sentis. Παρακ. J'ai senti. Μέλλ. Je sentirai. Ὑποθ. Je sentirais. Προστ. Sens. Sentons, sentez. Ὑποτ. Ἐν. Que je sente. Παρατ. Que je sentisse. Ἀπαρ. Sentir. Μετοχ. Sentant. Senti.

Ὁὕτω καὶ τὸ consentir (συγκατατίθεμαι) κτλ.

Sortir. (Ἐξέρχομαι). Ὅρις. Ἐν. Je sors, tu sors, il sort. sortons, vous sortez, ils sortent. Παρατ. Je sortais. Ἀ. sortis. Παρακ. Je suis sorti. Μέλλ. Je sortirai. Ὑποθ. Je tirais. Προστ. Sors. Sortons, sortez. Ὑποτ. Ἐν. Que je Παρατ. Que je sortisse. Ἀπαρ. Sortir. Μετοχ. Sortant. Ὅτιω καὶ τὸ ressortir (ἐξέρχομαι πάλιν, ἢ προφαίνομαι)· τὸ δὲ δικ. ressortir (ἐπάγεσθαι εἰς τὸ δεῖνα δικαστήριον) σχηματίζεται ὁμαλῶς τὸ finir.

Souffrir. (Ὑποφέρειν). Ὅρις. Ἐν. Je souffre. Παρατ. Je frais. Ἀόρ. Je souffris. Παρακ. J'ai souffert. Μέλλ. Je souffrirai. Ὑποθ. Je souffrirais. Προστακτ. Souffre. Ὑποτ. Ἐν. Que je souffre. Παρατ. Que je souffrisse. Ἀπαρέμφ. Souffrir. M. Souffrant. Souffert.

Tenir. (Κρατῶ). Ὅρις. Ἐν. Je tiens, tu tiens, il tient. tenons, vous tenez, ils tiennent. Παρατ. Je tenais. Ἀ. tins, tu tins, il tint. Nous tinmes, vous tintes, ils tinrent. Παρακ. J'ai tenu. Μέλλ. Je tiendrai. Ὑποθ. Je tiendrais. Tiens. Tenons, tenez. Ὑποτ. Ἐν. Que je tiennne, que tu tiennes, qu'il tienne. Que nous tenions, que vous teniez, qu'ils tiennent. Παρατ. Que je tinsse, que tu tinsses, qu'ils tinssent. Que nous tinssions, que vous tinssiez, qu'ils tinssent. Παρέμφ. Tenir. Μετοχ. Tenant. Tenu.

Ὅτιω καὶ τὸ contenir (περιλαμβάνω), s'abstenir (ἀπέχομαι) καὶ τὸν αὐτὸν τοῦ tenir τύπον σχηματίζεται καὶ τὸ ῥῆμα venir, μὴ ὡς πορὰν ὅτι βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ être.

Tressaillir. (Σκιρτῶ). Ὅρις. Ἐν. Je tressaille. Παρατ. Je saillais. Ἀόρ. Je tressaillis. Παρακ. J'ai tressailli. M. tressaillirai. Ὑποθ. Je tressaillirais. Προστ. Tressaille. Ἐν. Que je tressaille. Παρατ. Que je tressaillisse. Ἀ. Tressaillir. Μετοχ. Tressaillant. Tressailli.

Venir. (Ἐρχομαι). Ὅρις. Ἐν. Je viens, tu viens, il vient. Nous venons, vous venez, ils viennent. Παρατ. Je venais. Ἀόρ. Je vins, tu vins; il vint. Nous vinmes, vous vinrent. Παρακ. Je suis venu. Μέλλ. Je viendrai. Ὑποθ. Je viendrais. Προστ. Viens. Venons, venez. Ὑποτ. Ἐν. Que tu vienne, que tu viennes, qu'il vienne. Que nous venions, que vous veniez, qu'ils viennent. Παρατ. Que je vinsse.

tu vinsses, qu'il vînt. Que nous vinssions, que vous vins-
siez, qu'ils vinssent. Ἀπαρ. Venir. Μετοχ. Venant. Venu.

ὄντω καὶ τὸ devenir (γίνομαι) κτλ.

Vêtir. (Ἐνδύω). Ὅριστ. Ἐν. Je vêts, tu vêts, il vêt. Nous vê-
tons, vous vêtez, ils vêtent. Παρατ. Je vêtais. Ἀόρ. Je vêtis.
Παρακ. J'ai vêtu. Μέλλ. Je vêtirai. Ὑποθ. Je vêtirais. Προστακτ.
Vêts. Vêtons, vêtez. Ὑποτ. Ἐν. Que je vête. Παρατ. Que je
vétisse. Ἀπαρέμφ. Vêtir. Μετοχ. Vêtant. Vêtu.

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΡΙΤΗ.

Choir. (Πίπτω). Εἴν' εὐχρηστον μόνον τὸ ἀπαρέμφατον ἐνίοτε καὶ
ἡ παθητ. Μετοχὴ Chu.

Déchoir. (Ἐκπίπτω). Ὅριστ. Ἐν. Je déchois, tu déchois, il
déchoit. Nous déchoyons, vous déchoyez, ils déchoient.
Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀόρ. Je déchus. Παρακ. J'ai déchu. Μέλλ. Je
décherrai. Ὑποθ. Je décherrais. Προστ. Déchois. Déchoyons,
déchoyez. Ὑποτ. Ἐν. Que je déchoie, que tu déchoies, qu'il
déchoie. Que nous déchoyions, que vous déchoyiez, qu'ils
déchoient. Παρατ. Que je déchusse. Ἀπαρέμφ. Déchoir. Με-
τοχὴ Ἐν. (δὲν ἔχει). Π. Déchu.

Échoir. (Λαγχάνω). Ὅριστ. Ἐν. J'échois, tu échois, il échoit
(εὐχρηστον κυρίως τὸ τρίτον πρόσωπον, ὅπερ προφέρεται, καὶ γράφεται
δὲ ὑπὸ τινῶν: il échét). Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀόρ. J'échus. Παρακμ.
J'ai ἢ je suis échu. Μέλλ. J'écherrai. Ὑποθ. J'écherrais. Ὑποτ.
Ἐν. Que j'échée. Παρατ. Que j'échusse. Ἀπαρ. Échoir. Μετοχ.
Échéant. Échu.

La part qui lui échut. Τὸ λαχὼν αὐτῷ μερίδιον.

Falloir. (Δεῖ, πρέπει, ῥῆμα ἀπρόσωπον). Ὅριστ. Ἐν. Il faut. Πα-
ρατατ. Il fallait. Ἀόρ. Il fallut. Παρακ. Il a fallu. Μέλλ. Il fau-
dra. Ὑποθ. Il faudrait. Ὑποτ. Ἐν. Qu'il faille. Παρατ. Qu'il fal-
lût. Ἀπαρέμφ. Falloir. Μετοχ. Ἐν. (δὲν ἔχει). Π. Fallu.

Mouvoir. (Κινῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je meus, tu meus, il meut.
Nous mouvons, vous mouvez, ils meuvent. Παρατ. Je mou-
vais. Ἀόρ. Je mus. Παρακ. J'ai mû. Μέλλ. Je mouvrai. Ὑποθ.
Je mouvrais. Προστακτ. Meus. Mouvons, mouvez. Ὑποτ. Ἐν.
Que je meuve, que tu meuves, qu'il meuve. Que nous

mouvions, que vous mouviez, qu'ils meuvent. Παρατ. je musse. Ἀπαρ. Mouvoir. Μετοχ. Mouvant. Μῦ, θηλ. Μ

Pleuvor. (ῥεῖ, βρέχει. Ἀπρόσωπον). Ὅριστ. Ἐν Π pleu-
ρατ. Π pleuvait. Ἀόρ. Π plut. παρακ. Π a plu. μέλ. Π pl
ῥποτ. Ἐν. Qu'il pleuve. Παρατ. Qu'il plut. Ἀπαρέμφ. Pleu-
Μετοχ. Pleuvant. Plu.

Pourvoir. (προμηθεύω). Ὅριστ. Ἐν. Je pourvois, tu pou-
il pourvoit. Nous pourvoyons, vous pourvoyez, ils p-
voient. Παρατ. Je pourvoyais. Ἀόρ. Je pourvus. παρακ.
pourvu. μέλ. Je pourvoirai. ῥποθ. Je pourvoirais. Προσ.
Pourvois. Pourvoyons, pourvoyez. ῥποτ. Ἐν. Que je
voie, que tu pourvoies, qu'il pourvoie. Que nous
voyions, que vous pourvoyiez, qu'ils pourvoient. Παρατ.
je pourvusse. Ἀπαρ. Pourvoir. Μετ. Pourvoyant. Pourv-

Pouvoir. (δύναμαι). Ὅριστ. Ἐν. Je peux & je puis, tu pe-
peut. Nous pouvons, vous pouvez, ils peuvent. Παρατ. J-
vais. Ἀόρ. Je pus. παρακ. J'ai pu. μέλ. Je pourrai. ῥποθ. Je
rais. Προστακτ. (δὲν ἔχει). ῥποτ. Ἐν. Que je puisse, que tu
se, κτλ. Παρατ. Que je pusse. Ἀπαρ. Pouvoir. Μετ. Pouva-

Prévaloir. (ὑπερισχῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je prévaux, tu pr-
il prevaut. Nous prévalons, vous prévalez, ils prévalen-
ρατ. Je prévalais. Ἀόρ. Je prévalus. παρακ. J'ai préval-
Je prévaudrai. ῥποθ. Je prévaudrais. ῥποτ. Ἐν. Que
vale, que tu prévaies, qu'il prévale. Que nous prév-
que vous prévaliez, qu'ils prévalent. παρατ. Que je
lusse. Ἀπαρ. Prévaloir. Μετ. Prévalant. Prévalu.

Ἦτοι σχηματίζεται ὡς τὸ valoir, ἐξ αὐτοῦ ἀπάρχει σύνθετον, καὶ
πλήν τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὑποτακτικῆς.

S'asseoir. (κάθημαι). Ὅριστ. Ἐν. Je m'assieds, tu t'assi-
s'assied. Nous nous asseyons, vous vous asseyez, i-
seient. Παρατ. Je m'asseyais. Ἀόρ. Je m'assis. παρακ.
suis assis. μέλ. Je m'assiérai. & je m'asseierai. ῥποθ. J-
siérais & je m'asseierais. Προσ. Assieds-toi. Asseyon-
asseyez-vous. ῥποτακτ. Ἐν. Que je m'asseie, que tu t'
qu'il s'asseie. Que nous nous asseyions, que vous
seyiez, qu'ils s'asseient. Παρατ. que je m'assisse. ῥ-
seoir. Μετοχ. S'asseyant. Assis.

Ἐκ τοῦ ἀπλοῦ *seoir*, συνεδριάζω, ἐπὶ δικαστῶν, εὐχρήστου ἐπὶ τῶν τοχῶν *seant*, *sis*. Ὅταν δὲ τὸ *seoir* σημαίνῃ ἀρμόζω, εἶνε εὐχρηστον τὴν μετοχὴν *seyant* καὶ τὰ τρία πρόσωπα τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὁρ. *il s' ils s'ient*, τοῦ Παρατ. *il seyait*, *ils seyaient*, τοῦ Μέλ. *il siéra*, *ils ront*, καὶ τοῦ ὑποθετ. *il siérail*, *ils siéraient*. *Cet habit sied bien*, τὸ ἔνδυμα ἀρμόζει, πηγαίνει καλῶ.

Savoir. (Οἶδα, ἐξεύρω). Ὅριστ. Ἐν. *Je sais*, *tu sais*, *il sait*. *Nous savons*, *vous savez*, *ils savent*. Παρατ. *Je savais*. Ἀόρ. *Je s Παρακ. J'ai su*. Μέλ. *Je saurai*. Προστακτ. *Sache*. *Sachons*, *sach Ὑποτακτ. Ἐν. Que je sache*, *que tu saches*, *qu'il sache*. *Que nous sachions*, κτλ. Παρ. *Que je susse*. Ἀπαρ. *Savoir*. *M Sachant*. *Su*.

Valoir. (Ἀξίζω). Ὅριστ. Ἐν. *Je vaux*, *tu vaux*, *il vaut*. *Nous valons*, *vous valez*, *ils valent*. Παρατ. *Je valais*. Ἀόρ. *Je val Παρακ. J'ai valu*. Μέλ. *Je vaudrai*. Ὑποθετ. *Je vaudrais*. προ (δὲν ἔχει). Ὑποτ. Ἐν. *Que je vaille*, *que tu vailles*, *qu'il vai Que nous valions*, *que vous valiez*, *qu'ils valient*. Πα Que je valusse. Ἀπαρ. *Valoir*. Μετ. *Valant*. *Valu*.

Voir. (Βλέπω). Ὅριστ. Ἐν. *Je vois*, *tu vois*, *il voit*. *Nous voyo vous voyez*, *il voient*. Παρατ. *Je voyais*, *tu voyais*, *il voy Nous voyions*, *vous voyiez*, *ils voyaient*. Ἀόρ. *Je vis*, Πα J'ai vu. Μέλ. *Je verrai*. Ὑποθετ. *Je verrais*. Προστακτ. *V Voyons*, *voyez*. Ὑποτακ. *Que je voie*, *que tu voies*, *qu'il v Que nous voyions*, *que vous voyiez*, *qu'ils voient*. Πα Que je visse, *que tu visses*, *qu'il vit*. *Que nous vissic κτλ. Ἀπαρ. Voir*. Μετοχ. *Voyant*. *Vu*.

Ὅτῳ καὶ τὸ *revoir*, ἐπαναβλέπω· τὸ δὲ *prévoir*, προβλέπω, σχημα μέλλοντα *je prévoirai*, καὶ ὑποθετικόν *je prévoirais*, οὐχὶ *je préverrai*, *préverrais*.

Vouloir. (Βούλομαι θέλω). Ὅριστ. Ἐν. *Je veux*, *tu veux*, *il v Nous voulons*, *vous voulez*, *ils veulent*. Παρατ. *Je vou Ἀόριστ. Je voulais*. Παρακ. *J'ai voulu*. Μέλλον *Je voudrai*. Ὑ Je voudrais. (Προστακτικὴν δὲν ἔχει μολονότι εἰς τὴν κοινὴν λίαν μεταχειρίζονται συχνὰ τὸ *veuillez* ἐπὶ φιλόφρονος προτροπ αἰτήσεως). Ὑποτ. Ἐν. *Que je veuille*, *que tu veuilles*, *e veuille*. *Que nous voulions*, *que vous vouliez*, *qu'ils veuill Παρατ. Que je voulusse*. Ἀπαρ. *Vouloir*. Μετ. *Voulant*. *Vo*

ΣΥΖΥΓΙΑ ΤΕΤΑΡΤΗ.

Absoudre. (Ἀπολύω τῆς κατηγορίας). Ὅριστ. Ἐν. P'absout
absous, il absout. Nous absolvons, vous absolvez, ils a-
vent. Παρατ. J'absolvais. Ἀόρ. (δὲν ἔχει). Παρακ. J'ai ab-
μέλλ. J'absoudrai. Ὑποθ. J'absoudrais. Προστ. Absous. A-
vons, absolvez. Ὑποστ. Ἐν. Que j'absolve. Παρατ. (δὲν
ἄπαρ. Absoudre. Μετ. Absolvant. Absous, τὸ θηλυκ. abs-

Battre (τύπτω). Ὅριστ. Ἐν. Je bats, tu bats, il bat.
battons, vous battez, ils battent. Προστ. Je battais. Ἀ-
battis. Παρακ. J'ai battu. μέλλ. Je battrai. Ὑποθ. Je bat-
προστ. Bats. Battons, battez. Ὑποστ. Ἐν. Que je batte.
Que je batisse. ἄπαρ. Battre. Μετοχ. Battant. Battu.

Boir. (πίνω). Ὅριστ. Ἐν. Je bois, tu bois, il boit. Nou-
vons, vous buvez, ils boivent. Παρατ. Je buvais. Ἀόρ. Je
Παρακ. J'ai bu. μέλλ. Je boirai. Ὑποθ. Je boirais. Προστ.
Buvons, buvez. Ὑποστ. Ἐν. Que je boive, que tu boives.
boive. Que nous buvions, que vous buviez, qu'ils bo-
Παρατ. Que je busse. ἄπαρ. Boir. Μετοχ. Buvant. Bu.

Braire. (Ὀγκᾶσθαι ἐπὶ ὄνου). Εὐχρηστον εἰς τοὺς ἐξῆς χρόν-
πρόσωπα, τὸν ἐνεστ. τοῦ ἀπαρεμφάτου braire, τὰ τρίτα πρόσω-
ἐνεστ. τῆς Ὅριστ. il brait, ils braient, τοῦ μέλλοντος il
ils brairont, καὶ τοῦ Ὑποθετικοῦ il brairait, ils brairaie

Bruire. (Θορυβῶ, ἤχῳ). Εὐχρηστον εἰς τὰ τρίτα πρόσωπα
πρατατικοῦ τῆς Ὅριστικῆς, il bruait, ils bruyaient, καὶ
μετοχὴν bruyant.

Circoncire. (Περιτέμνω). Ὅριστικ. Ἐνετ. Je circonceis
circoncisons. Παρατ. Je circonceissais. Ἀόρ. Je circonci-
circoncimes. Παρακ. J'ai circonceis. μέλλ. Je circoncei-
ποθετ. Je circonceirais. Προστ. Circonceis. Circonceiso-
conceisez. Ὑποταξ. Ἐν. Que je circonceise. Παρατ. Que
conceisse. ἄπαρ. Circoncire. Μετοχ. Circonceisant. Cir-

Clore. (Κλείω). Τὸ ῥῆμα clore εἰν' εὐχρηστον ἐπὶ τοῦ ἐν-
τοῦ ἐνεστῶτος τῆς Ὅριστικῆς, je clos, tu clos, il clôt,
μέλλοντος je clorai καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, τοῦ Ὑποθ. je

καθ' ὅλα τὰ πρόσωπα, τῆς παθητικῆς Μετοχῆς clos, close, καὶ τῶν συνθέτων χρόνων, j'ai clos, κτλ.

Conclure. (Συμπεραίνω). Ὀριστ. Ἐν. Je conclus, tu conclus, il conclut. Nous concluons, vous concluez, ils concluent. Παρατ. Je concluais. Ἀόρ. Je conclus. Nous conclûmes. Παρακ. J'ai conclu. Μέλλ. Je conclurai. Ὑποθ. Je conclurais. Προστ. Conclus. Concluons, concluez. Ὑποτ. Ἐν. Que je conclue. Παρατ. Que je conclusse. Ἀπαρέμφ. Conclure. Μετοχ. Concluant. Conclu.

Confire. (Σκευάζω σακχαρωτὰς ὀπώρας). Ὀριστ. Ἐν. Je confis, tu confis, il confit. Nous confisons κτλ. Παρατ. Je confisais. Ἀόρ. Je confis. Nous confimes κτλ. Παρακ. J'ai confis. Μέλλ. Je confirai. Ὑποθ. Je confirais. Προστ. Confis. Confisons, confisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je confise. Παρατ. Que je confisse. Ἀπαρέμφ. Confire. Μετοχ. Confisant. Confis.

Connaitre. (Γινώσκω). Ὀριστ. Ἐν. Je connais, tu connais, il connaît. Nous connaissons, vous connaissez, ils connaissent. Παρατ. Je connaissais. Ἀόρ. Je connus. Παρακ. J'ai connu. Μέλλ. Je connaîtrai. Ὑποθετ. Je connaîtrais. Προστ. Connais. Connaissons, connaissez. Ὑποτ. Ἐν. Que je connaisse. Παρατ. Que je connusse. Ἀπαρέμφ. Connaitre. Μετοχ. Connaisant. Connu.

Κατὰ τὸ connaître σχηματίζονται καὶ τὸ paraître καὶ τὸ paître.

Coudre. (Ράπτω). Ὀριστ. Ἐν. Je couds, tu couds, il coud. Nous cousons, vous cousez, ils cousent. Παρατ. Je cousais. Ἀόρ. Je cosis. Παρακ. J'ai cousu. Μέλλ. Je coudrai. Ὑποθετ. Je coudrais. Προστ. Couds. Cousons, cousez. Ὑποτ. Ἐν. Que je couse. Παρατ. Que je cousisse. Ἀπαρ. Coudre. Μετοχ. Cousant. Cousu.

Craindre. (Φοβεῖμαι). Ὀριστ. Ἐνεστ. Je crains, tu crains, il craint. Nous craignons, vous craignez, ils craignent. Παρατ. Je craignais. Ἀόρ. Je craignis. Παρακ. J'ai craint. Μέλλ. Je craindrai. Ὑποθ. Je craindrais. Προστ. Crains. Craignons, craignez. Ὑποτ. Ἐν. Que je craigne. Παρατ. Que je craignisse. Ἀπαρ. Craindre. Μετοχ. Craignant. Craint.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ craindre κλίνονται ὅλα τὰ εἰς aindre, eindre καὶ oindre λήγοντα ῥήματα, ὅσον, peindre, feindre, atteindre, teindre, joindre, oindre, κτλ.

Croire. (Πιστεύω καὶ νομίζω). Ὀριστ. Ἐν. Je crois, tu crois, croit. Nous croyons, vous croyez, il croient. Παρατ. Je croyais κτλ. Nous croyons κτλ. Ἀόρ. Je crus. Παρακ. J' cru. Μέλλ. Je croirai. Ὑποθ. Je croirais. Προστ. Crois. Croyons, croyez. Ὑποτ. Ἐν. Que je croie, que tu croies, qu'il croie. Que nous croyions, que vous croyiez, qu'ils croient. Παρατ. Que je crusse. Ἀπαρ. Croire. Μετοχ. Croyant. Cru.

Croître. (Αὐξάνω, οὐδέτερον). Ὀριστ. Ἐν. Je crois, tu crois, croit. Nous croissons, vous croissez, ils croissent. Παρατ. Je croissais. Ἀόρ. Je crûs. Παρακ. J'ai crû. Μέλλ. Je croîtrai. Ὑποθ. Je croitrais. Προστ. Crois. Croissons, croissez. Ὑποτ. Ἐν. Que je croisse. Παρατ. Que je crusse. Ἀπαρ. Croître. Μετοχ. Croissant. Crû. τὸ θηλ. crue.

Ὁὕτω σχηματίζεται καὶ τὸ ἐνεργητ. accroître (ἰσχυρῶς).

Dire. (Λέγω). Ὀριστ. Ἐν. Je dis, du dis, il dit. Nous disons, vous dites, ils disent, παρατ. Je disais. Ἀόρ. Je dis, tu dis, il dit. Nous dimes, vous dites, il dirent. Παρακ. J'ai dit. Μέλλ. Je dirai. Ὑποθ. Je dirais. Προστ. Dis. Disons, dites. Ὑποτ. Ἐν. Que je dise, que tu dises, qu'il dise. Que nous disions, que vous disiez, qu'ils disent. Παρατ. Que je disse, que je dissés, qu'il dit. Que nous dissions, que vous dissiez, qu'ils dissent. Ἀπαρ. Dire. Μετοχ. Disant. Dit.

Σημειώτεον ὅτι τὸ contredire, prédire καὶ τὰ λοιπὰ ἐκ τοῦ dire σύνθετα ἔχουσι τὸ δεύτερον πληθυντικὸν τοῦ ἐνεστώτος τῆς Ὀριστικῆς vous contredisez, vous prédissez, ὅχι vous contredites, vous prédites, πληθυντικὸν redire, vous redites.

Éclorre. (Ἐκκολάπτομαι, ἐπὶ νεοσσῶν, ἢ ἀνοίγω ἐπὶ ἀνθῶν). ῥήμα τοῦτο εἶν' εὐχρηστον εἰς τὸ ἀπαρέμφατον, τὴν μετοχὴν ἐκείνην, εἰς τὰ τρία πρόσωπα τοῦ Ἐνεστ. τῆς Ὀριστ. il éclôt, ils éclotent, εἰς τὰ τοῦ Μέλλοντος, il éclore, ils écloreont, τοῦ Ὑποθητικοῦ, il écloreait, ils écloreiraient, καὶ τῆς Ὑποτακτικῆς, qu'il éclosse, qu'ils éclosent. Ἐτι δὲ εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους μετὰ τοῦ εἶναι.

Écrire. (Γράφω). Ὀριστ. Ἐν. J'écris, tu écris, il écrit. Nous écrivons, vous écrivez, ils écrivent. Παρατ. J'écrivais. Ἀόρ. J'écrivis. Παρακ. J'ai écrit. Μέλλ. J'écrirai. Ὑποθ. J'écrirais. Προστ. Écris. Écrivons, écrivez. Ὑποτ. Ἐν. Que j'écrive. Παρατ. Que j'écrivisse. Ἀπαρ. Écrire. Μετοχ. Écrivant. Écrit.

ὄντω καὶ τὸ δεῖρειν (περιγράφω), prescrire (διατάσσω).

Faire. (Ποιῶ). Ὅριστ. Ἐν. *Je fais*, tu fais, il fait. Nous faisons, vous faites, ils font. Παρατ. *Je faisais*. Ἀόρ. *Je fis*, tu fis, il fit. Nous fîmes, vous fîtes ils firent. Πρξ. *J'ai fait*. Μέλλ. *Je ferai*. Ὑποθ. *Je ferais*. Προστ. *Fais*, Faisons, faites. Ὑποτ. Ἐν. *Que je fasse*, Παρατ. *Que je fisse*. Ἀπαρ. *Faire*. Μετοχ. *Faisant*. Fait.

Instruire. (Διδάσκω). Ὅριστ. Ἐν. *J'instruis*, tu instruis, il instruit. Nous instruisons, vous instruisez, ils instruisent. Παρατ. *J'instruisais*. Ἀόρ. *J'instruisis*. Παρακ. *J'ai instruit*. Μέλλ. *J'instruirai*. Ὑποθ. *J'instruirais*. Προστ. *Instruis*. Instruisons, instruisez. Ὑποτ. Ἐν. *Que j'instruise*. Παρατ. *Que j'instruisisse*. Ἀπαρ. *Instruire*. Μετοχ. *Instruisant*. Instruit.

Κατὰ τὸν τύπον τοῦ instruire κλίνονται ὅλα τὰ εἰς νῦν λήγοντα ῥήματα, ὄν. conduire, construire, détruire, produire, réduire.

Lire. (Ἀναγινώσκω). Ὅριστ. Ἐν. *Je lis*, tu lis, il lit. Nous lisons, vous lisez, ils lisent. Παρατ. *Je lisais*. Ἀόρ. *Je lus*, tu lus, il lut. Nous lûmes, vous lûtes, ils lurent. Παρακ. *J'ai lu*. Μέλλ. *Je lirai*. Ὑποθ. *Je lirais*. Προστ. *Lis*. Lisons, lisez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je lise*, que tu lises, qu'il lise. Que nous lisions, que vous lisiez, qu'ils lisent. Παρατ. *Que je lusse*, que tu lusses, qu'il lût. Que nous lussions, que vous lussiez, qu'ils lussent. Ἀπαρ. *Lire*. Μετοχ. *Lisant*. Lu.

Luire. (Φέγγω). Ὅριστ. Ἐν. *Je luis*, tu luis, il luit. Nous luisons, vous lueisez, ils luisent. Παρατ. *Je luisais*. Ἀόρ. (δὲν ἔχει). Παρακ. *J'ai lui*. Μέλλ. *Je luirai*. Ὑποθ. *Je luirais*. Προστ. *Luis*. Luisons, lueisez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je luisse*. Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀπαρ. *Luire*. Μετοχ. *Luisant*. Lui.

Τοῦ ῥήματος τούτου ὁ σχηματισμὸς διαφέρει τοῦ τῶν λοιπῶν εἰς νῦν ληγόντων ῥημάτων, καθότι ἡ παθητ. μετ. lui δὲν λήγει εἰς ι, καὶ διὰ τὴν ἑλλειψιν τοῦ ἁορίστου τῆς ὀριστικῆς καὶ τοῦ ἐξ αὐτοῦ παραγομένου παρατατικοῦ τῆς ὑποτακτικῆς.

Maudire. (Καταρώμαι). Ὅριστ. Ἐν. *Je maudis*, tu maudis, il maudit. Nous maudissons, vous maudissez, ils maudissent. Παρατ. *Je maudissais*. Ἀόρ. *Je maudis*, tu maudis, il maudit. Nous maudîmes, vous maudîtes, ils maudirent. Παρακ. *J'ai maudit*. Μέλλ. *Je maudirai*. Ὑποθ. *Je maudirais*. Προστ. *Maudit*. Maudissons, maudissez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je maudisse*,

que tu maudisses, qu'il maudisse. Que nous maudissions, κτλ. Παρατ. *Que je maudisse*, que tu maudisses, qu'il dit. Que nous maudissions, κτλ. Ἀπαρ. *Maudire*. Maudissant. Maudit.

Mettre. (τίθῃμι, βάλλω). Ὅριστ. Ἐν. *Je mets*, tu mets, i. Nous mettons, vous mettez, ils mettent. Παρατ. *Je m*. Ἀόρ. *Je mis*, tu mis, il mit. Nous mîmes, vous mît mirent. Παρακ. *J'ai mis*. Μέλλ. *Je mettrai*. Ὑποθ. *Je me*. Προστ. *Mets*. Mettons, mettez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je mette* tu mettes, qu'il mette. Que nous mettions, κτλ. Παρατ. *je misse*, que tu misses, qu'il mît. Que nous mission Ἀπαρ. *Mettre*. Μετοχ. *Mettant*. Mis.

ὄντω καὶ τὸ remettre (παράδίδω), commettre (πράττω): com une faute, un crime.

Moudre. (Ἀλέθω). Ὅριστ. Ἐν. *Je mouds*, tu mouds, il. Nous moulons, vous moulez, ils moulent. Παρατ. *Je*. Ἀόρ. *Je moulus*. Παρακ. *J'ai moulu*. Μέλλ. *Je mo*. Ὑποθ. *Je moudrais*. Προστ. *Mouds*. Moulons, moulez. Ἐν. *Que je moule*. Παρατ. *Que je moulusse*. Ἀπαρ. *Mo*. Μετοχ. *Moulant*. Moulu.

Naître. (Γεννώμαι). Ὅριστ. Ἐν. *Je nais*, tu nais, il naît. naissons, vous naissez, ils naissent. Παρατ. *Je naissais*. Je naquis, tu naquis, il naquit. Nous naquîmes, vou quîtes, ils naquirent. Παρακ. *Je suis né*. Μέλλ. *e na*. Ὑποθ. *Je naîtrais*. Προστ. *Nais*. Naïssons, naissez. Ὑποτ. *Que je naisse*. Παρατ. *Que je naquisse*. Ἀπαρ. *Naître*. Naissant. Né.

Nuire. (Βλάπτω). Ὅριστ. Ἐν. *Je nuis*, tu nuis, il nuit. nuisons, vous nuisez, ils nuisent. Παρατ. *Je nuisais*. Je nuisis. Παρακ. *J'ai nuî*. Μέλλ. *Je nuirai*. Ὑποθ. *Je nu*. Προστ. *Nuis*. Nuisons, nuisez. Ὑποτ. Ἐν. *Que je nuise* ρατ. *Que je nuisisse*. Ἀπαρ. *Nuire*. Μετοχ. *Nuisant*. Nu

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ nuî δὲν λήγει εἰς ι, ὡς τῶν λοιπῶν εἰς νῦν

Plaire. (Ἀρέσκω). Ὅριστ. Ἐν. *Je plais*, tu plais, il plaît. plaisons, vous plaisez, ils plaisent. Παρατ. *Je plaisais*. Je plus. Παρακ. *J'ai plu*. Μέλλ. *Je plairai*. Ὑποθ. *Je pla*

προστ. Plais. Plaisons, plaisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je plaise. Παρατ. Que je plusse. Ἀπαρ. Plaire. Μετοχ. Plaisant. Plu.

Prendre. (Λαμβάνω). Ὅριστ. Ἐν. Je prends, tu prends, il prend. Nous prenons, vous prenez, ils prennent. Παρατ. Je prenais. Ἀόρ. Je pris. Παρακ. J'ai pris. Μέλλ. Je prendrai. Ὑποθ. Je prendrais. προστ. Prends. Prenons, prenez. Ὑποτ. Ἐν. Que je prenne, que tu prennes, qu'il prenne. Que nous prenions, que vous preniez, qu'ils prennent. Παρατ. Que je prisse. Ἀπαρ. Prendre. Μετοχ. Prenant. Pris.

Ὅτω καὶ τὸ comprendre (ἐννοῶ) κτλ.

Résoudre. (Ἀποφασίζω, λύω καὶ διαλύω). Ὅρις. Ἐν. Je résous, tu résous, il résout. Nous résolvons, vous résolvez, ils résolvent. Παρατ. Je résolvais. Ἀόρ. Je résolus. Παρακ. J'ai résous ἢ résolu. Μέλλ. Je résoudrai. Ὑποθ. Je résoudrais. προστ. Résous. Résolvons, résolvez. Ὑποτ. Ἐν. Que je résolue. Παρατ. Que je résolusse. Ἀπαρ. Résoudre. Μετοχ. Résolvant. Résous καὶ Résolu.

Ἐκ τῆς διττῆς παθητικῆς Μετοχῆς résous καὶ résolu, τὸ résous εἶν' εὐχρηστον μόνον ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ διαλύω, ὅσον, le soleil a résous le brouillard, ὁ ἥλιος διέλυσε τὴν ομίχλην, τὸ δὲ résolu ἐπὶ τῶν ἄλλων τοῦ βήματος σημασιῶν, il a r solu de parler, ἀπεφάσισε ν' ἀναχωρήσῃ, il a résolu le problème, ἔλυσε τὸ πρόβλημα.

Ἡ μετοχὴ résous δὲν ἔχει θηλυκὸν γένος.

Rire. (Γελῶ). Ὅρις. Ἐν. Je ris, tu ris, il rit. Nous rions, vous riez, ils rient. Παρατ. Je riais, tu riais, il riait. Nous riions, vous riez, ils riaient. Ἀόρ. Je ris, tu ris, il rit. Nous rîmes, vous rîtes, ils rirent. Παρακ. J'ai ri. Μέλλ. Je rirai. Ὑποθ. Je rirais. προστ. Ris. Rions, riez. Ὑποτ. Ἐν. Que je rie. Παρατ. Que je risse. Ἀπαρ. Rire. Μετοχ. Riant. Ri.

Suffire. (Ἀρκῶ). Ὅρις. Ἐν. Je suffis, tu suffis, il suffit. Nous suffisons, vous suffisez, ils suffisent. Παρατ. Je suffisais. Ἀόρ. Je suffis, tu suffis, il suffit. Nous suffîmes, vous suffîtes, ils suffirent. Παρακ. J'ai suffi. Μέλλ. Je suffirai. Ὑποθ. Je suffirais. προστ. Suffis. Suffisons, suffisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je suffise. Παρατ. Que je suffisse. Ἀπαρ. Suffire. Μετοχ. Suffisant. Suffi.

Suivre. (Ἀκολουθεῶ). Ὅρις. Ἐν. Je suis, tu suis, il suit. Nous suivons, vous suivez, ils suivent. Παρατ. Je suivais. Ἀόρ.

Je suivis. Πρξ. J'ai suivi. Μέλ. Je suivrai. Ὑποθ. Je suis.
 Προστ. Suis. Suivons, suivez. Ὑποτ. Ἐν. Que je suive.
 Que je suivisse. Ἀπαρ. Suivre. Μετοχ. Suivant. Suivi.

Taire. (Σιωπῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je tais, tu tais, il tait. Nous
 taissons, vous taisez, ils taisent. Παρατ. Je taisais. Ἀόρ. Je
 tais. Nous tûmes. Παρακ. J'ai tu. Μέλλ. Je tairai. Ὑποθ. Je
 tais. Προστ. Tais. Taisons, taisez. Ὑποτ. Ἐν. Que je taise.
 Que je tusse. Ἀπαρ. Taire. Μετοχ. Taisant. Tu.

Taire, ἐνεργητικόν, laire la vérité, σιωπῶ τὴν ἀλήθειαν se taire
 τερὸν. Taisez-vous. Σιώπα.

Traire. (Ἀμέλγω). Ὅριστ. Ἐν. Je trais, tu trais, il trait.
 Nous trayons, vous trayez, ils traient. Παρατ. Je trayais. Ἀόρ.
 J'ai traité. Παρακ. J'ai traité. Μέλλ. Je trairai. Ὑποθ. Je
 trairais. Trais. Trayons, trayez. Ὑποτ. Ἐν. Que je traie, que tu
 traites, qu'il traie. Que nous trayions, que vous trayiez,
 qu'ils trayaient. Παρατ. (δὲν ἔχει). Ἀπαρ. Traire. Μετοχ. Trayant.

Vaincre. (Νικῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je vains, tu vains, il vainc.
 Nous vainquons, vous vainquez, ils vainquent. Παρατ. Je
 vainquais. Ἀόρ. Je vainquis. Παρακ. J'ai vaincu. Μέλλ.
 Je vaincrai. Ὑποθ. Je vaincrais. Προστ. Vains. Vainquons,
 vainquez. Ὑποτ. Ἐν. Que je vaille, que tu vailles, qu'il
 vaille. Que nous vailions, que vous vailiez, qu'ils vailent.
 Ἀπαρ. Vaincre. Μετοχ. Vainquant. Vaincu.

Vivre. (Ζῶ). Ὅριστ. Ἐν. Je vis, tu vis, il vit. Nous
 vivons, vous vivez, ils vivent. Παρατ. Je vivais. Ἀόρ. Je
 vécus. J'ai vécu. Μέλλ. Je vivrai. Ὑποθ. Je vivrais. Προστ.
 Vis. Vivez. Ὑποτ. Ἐν. Que je vive. Παρατ. Que je
 vivais. Ἀπαρ. Vivre. Μετοχ. Vivant. Vécu.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'.

Καρδιες ἀναγόμενοι εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφορῶν ῥη-
 ματικῶν τε καὶ ἀνωμαλικῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐκτεθέντων τύπων τῶν τε ῥηματικῶν καὶ τῶν

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

μάλων ῥημάτων ἐξάγονται οἱ ἐξῆς κανόνες περὶ τοῦ σχηματισμοῦ καὶ τῆς ὀρθῆς αὐτῶν γραφῆς.

Τοῦ πρώτου ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς *e*, τὸ δεύτερον προσλαμβάνει *s*, τὸ δὲ τρίτον μένει ὁμοίον τῷ πρώτῳ, *j'aime*, *tu aimes*, *il aime*. Ἐξαίρουνται τοῦ κανόνος τούτου *ά*. ὁ παρατατικός τῆς ὑποτακτικῆς, οὗτινος τὸ ἐνικὸν τρίτον πρόσωπον λήγει εἰς *t'* *que j'aimasse*, *que tu aimasses*, *qu'il aimât*· *que je finisse*, *que tu finisses*, *qu'il finît*, ἔνθα παρατηροῦμεν ὅτι τὸ πρὸ τοῦ *t'* φωνῆεν περισπᾶται πάντοτε· *έ'*. ὁ ἀποτελών τὸν *έ'*. ἀόριστον τοῦ ὑποθετικοῦ χρόνος τοῦ *avoir* καὶ *être*· *j'eusse aimé*, *tu eusses aimé*, *il eût aimé*. *Je fusse tombé*, *tu fusses tombé*, *il fût tombé*· *γ'*. ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποτακτικῆς τοῦ αὐτοῦ *avoir*, *que j'aie*, *que tu aies*, *qu'il ait*.

Τοῦ *ά*. ἐνικοῦ προσώπου λήγοντος εἰς *s* ἢ *x*, τὸ δεύτερον μένει ὁμοίον τῷ πρώτῳ, τὸ δὲ τρίτον μεταβάλλει τὸ *s* ἢ *x* εἰς *t'*· *je finis*, *tu finis*, *il finit*· *je veux*, *tu veux*, *il veut*. Πλὴν τοῦ ῥήματος *battre*, *je bats*, *tu bats*, *il bat*· τοῦ *vaincre*, *je vains*, *tu vains*, *il vaine*, καὶ τῶν εἰς *dre* ληγόντων ῥημάτων τῆς τετάρτης συζυγίας, *je rends*, *tu rends*, *il rend*, ἐν οἷς ἅπασι τὸ *t* τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου παντάπασιν ἀποβάλλεται.

Τὰ δὲ εἰς *aindre*, *eidre*, *oindre* καὶ *oudre* ῥήματα τῆς τετάρτης συζυγίας, ὧν τὸν ἰδιάζοντα σχηματισμὸν εἶδομεν ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν ἀνωμάτων ῥημάτων, ἀποβάλλουσιν ἀπ' ἐναντίας ἐν τῷ ἐνεστώτι τῆς ὀριστικῆς τὸ χαρακτηριστικὸν σύμφωνον *d*, τὴν δὲ τοῦ πρώτου καὶ δευτέρου προσώπου κατάληξιν *s* μεταβάλλουσιν ἐν τῷ τρίτῳ εἰς *t'*· οἷον, *je crains*, *tu crains*, *il craint*· *j'absous*, *tu absous*, *il absout*.

Τὸ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ ἐνεστώτος τῆς ὀριστικῆς ἐπὶ πασῶν τῶν συζυγιῶν λήγον εἰς *ez*, μόνον ἐπὶ τριῶν ῥημάτων τοῦ *être*, *faire*, *dire* λαμβάνει *es* κατ' ἐξάρεσιν· *vous êtes*, *vous faites*, *vous dites*. Ὡσαύτως τὸ τρίτον πληθυντικὸν λήγον κοινῶς εἰς *ent*, ἐπὶ τεσσάρων μόνον ῥημάτων ἀπαντᾶται λήγον εἰς *ont*, εἶναι δὲ ταῦτα τὸ *avoir*, τὸ *être*, τὸ *aller* καὶ τὸ *faire*· *ils ont*, *ils sont*, *ils vont*, *ils font*.

Τὸ πρῶτον καὶ δεύτερον πληθυντικὸν πρόσωπον τοῦ *prétérit défini* τῆς ὀριστικῆς δέχονται ἀείποτε περισπωμένην ἐπὶ τῆς παραληγουσῆς, *nous aimâmes*, *vous aimâtes*· *nous finîmes*, *vous finî-*

tes· *nous reçûmes*, *vous reçûtes*· *nous rendîmes*, *rendîtes*.

Τὰ ῥήματα τῆς *δ'*. συζυγίας ὅσα περισπῶνται ἐν τῇ ἀπαρεμῳοῖα τὸ *connaître*, *paraître*, *paître*, *croître*, ἀποβάλλουσιν ἐν λοιπαῖς ἐγκλίσεσι τὴν περισπωμένην, πλὴν τῶν χρόνων ἔνθα ἐπετὰ τὴν δόρυθγον τὸ σύμφωνον *t'* ὡς ἐν τῷ τρίτῳ ἐνικῷ προσώπῳ ὀριστικῆς, *il connaît*, ἐν τῷ μέλλοντι, *je connaîtrai*, *tu connaîtras*, καὶ ἐν τῷ ὑποθετικῷ, *je connaîtrais*, *tu connaîtrais*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημάτων

Avoir καὶ *Être*.

Ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἶδομεν ὅτι τὰ μὲν ἐνεργήματα καὶ τὰ πλεῖστα τῶν οὐδετέρων βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ *avoir*· τὰ λοιπὰ τῶν οὐδετέρων, τὰ παθητικὰ καὶ τὰ μέσα βοηθοῦνται τοῦ *être*. Εἶναι δὲ καὶ τινὰ σχηματίζοντα τοὺς συνθέτους χρόνους μὲν διὰ τοῦ ἐνός, ὅτε δὲ διὰ τοῦ ἐτέρου τῶν δύο βοηθητικῶν.

Τὰ μὲν οὐδέτερα *aller*, *arriver*, *choir*, *décéder*, *éclore*, *ir*, *naître*, *tomber*, *venir* καὶ τὰ ἐξῆς σύνθετα αὐτοῦ, *devenir*, *intervenir*, *parvenir*, *revenir*, βοηθοῦνται πάντοτε ὑπὸ τοῦ

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ *prévenir* (προλαμβάνω), *contrevenir* (παραβαίνει), *subvenir* (ἐπαρκῶ) βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ *avoir*. Τὸ *convenir* ὅταν σὴν τὸ συμφωνῶ, βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ *être*, ὅταν δὲ τὸ ἀρμόζω, ὑπὸ τοῦ *avoir*. *Nous sommes convenus d'acheter ce qui ne nous avoit pas coûté d'abord*.

Τὰ ἐξῆς δὲ οὐδέτερα *accourir*, *accoucher*, *cesser*, *croître*, *croître*, *dégénérer*, *demeurer*, *disparaître*, *échoir*, *échoir*, *embellir*, *empirer*, *grandir*, *monter*, *partir*, *passer*, *rejeunir*, *rester*, *vieillir* κτλ. ὅτε μὲν βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ *être*, ὅτε δὲ ὑπὸ τοῦ *avoir*.

Ὁ διορισμὸς τῶν δύο τούτων περιστάσεων εἶναι δυσχερὲς ὅπου κατὰ τοὺς Γάλλους Γραμματικούς, τὰ ῥήματα ταῦτα δέχονται ἢ τὸ ἄλλο τῶν βοηθητικῶν κατὰ τὴν διάφορον ἔποψιν, καθ' ἣν ῥῆσις τις αὐτά. Ἄν μὲν ἀποβλέψῃ μᾶλλον εἰς τὴν πράξιν καὶ

γεια, ἢν τὸ ῥῆμα ἐκφράζει, πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὸ avoir ἂν δ' ἀποβλέψῃ οὐχὶ εἰς τὴν πράξιν αὐτὴν καθ' αὐτήν, ἀλλ' εἰς τὴν κατάστασιν τοῦ ὑποκειμένου τὴν ἐκ τῆς πράξεως προερχομένην ἢ ἐπακολουθοῦσαν αὐτήν, πρέπει νὰ προτιμήσῃ τὸ être. Σαφέστερον δὲ εἰπεῖν καὶ πρὸς τὰς ἐννοίας τῆς ἑλληνικῆς Γραμματικῆς συμφωνότερον, τὸ μὲν avoir δίδει εἰς τὰ ῥήματα ταῦτα σημασίαν μᾶλλον καὶ δύναμιν ἀορίστου, τὸ δὲ être παρακειμένου, χρόνου ὅστις παρεμφαίνει τὰς ἐνεργείας σχετικῶς πρὸς τὸν παρόντα χρόνον, καὶ ὡς τετελεσμένους ἤδη. Οἷον, λαλῶν τις περὶ ἀνδρῶν ἀπολεσθέντων ἐν μάχῃ ἢ ναυαγίῳ, λέγει ils ont péri dans un combat, ils ont péri dans les flots. Ὅταν δὲ προσδιορισμὸς δὲν ὑπάρχει ἀνάγων τὸν νοῦν εἰς τὸ παρεληλυθὸς, εἰς τὸν καιρὸν καθ' ὃν συνέβη τὸ ῥηματικὸν σημαίνον, ἀλλὰ θεωρῇ αὐτὸ ὡς τετελεσμένον κατὰ τὴν παρούσαν ἤδη στιγμὴν τοῦ χρόνου, ὅταν δηλαδὴ πρόκειται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν ἔννοιαν τοῦ ἑλληνικοῦ παρακειμένου ἀπολώλασιν οἱ ἄνδρες, θέλει εἰπεῖ διὰ τοῦ être, ils sont péris.

Cette femme est accouchée, σημαίνει ὅτι ἡ γυνὴ ἔτεκεν ἤδη καθ' ὃν χρόνον λαλῶ, ὅπερ ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν παρακείμενον· ἀλλ' ἂν προσδιορίσω τὸν χρόνον, ὅτι χθὲς ἐγέννησε, ἢ τὸν τρόπον, ὅτι εὐφύχως ἐγέννησε, πρέπει νὰ εἴπω διὰ τοῦ avoir, cette femme a accouché hier ⁽¹⁾, elle a accouché avec courage.

Ἄς λάβωμεν ἕτερον ῥῆμα τὸ demeurer, διαμένω ἢ διατρίβω. Ἄν ὁ λόγος ᾖ περὶ ἀνθρώπου ὅστις διέτριψε μὲν ποτε ἐν τινὶ πόλει ἢ χώρᾳ, ἀπῆλθε δ' ἔπειτα ἐξ αὐτῆς, τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ avoir. Il a demeuré six mois à Madrid. Il a demeuré longtemps à Lyon. Ἄν δ' ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπος διαμένη εἰσέτι εἰς τὴν χώραν, τὸ demeurer ἐκφέρεται μετὰ τοῦ être, mon frère est demeuré en France pour y faire ses études.

Ὁ αὐτὸς κανὼν ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὰ ῥήματα partir, rester: il a resté deux jours à Lyon, ἦτοι διατρίψας ἡμέρας δύο ἀπῆλθεν ἔπειτα· je l'attendais à Paris, mais il est resté à Lyon, ἦτοι ἔμεινε καὶ μένει

(1) Διὰ νὰ μὴ φαίνηται ἀντίφασις πρὸς τὰ ἐν τῇ περὶ σημασίας χρόνων λεχθέντα, σημειῶσαι ὅτι τὸν prétérit indéfini, ὅστις ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸν ἑλληνικὸν παρακείμενον, μεταχειρίζονται οἱ Γάλλοι ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ prétérit défini ἢτοι τοῦ ἑλληνικοῦ ἀορίστου, ὅχι δὲ καὶ τὸ ἀνάπαλιν.

εἰσέτι. Il a parti il y a près d'une demi-heure· καὶ ἄνευ πε-
διορισμοῦ χρόνου ἀνάγοντος τὸν νοῦν εἰς τὸ παρεληλυθός, il est pa-

Ἰσαύτως τὰ ῥήματα grandir (μεγαλόνω, οὐδ.), embellir (εὐμ-
φαίνω), rejeunir (ἀνανεοῦμαι), vieillir (γηράσκω), changer (μ-
βάλλομαι), déchoir (ἐκπίπτω), βοηθοῦνται κατὰ Μαρμοντέλιν
τοῦ avoir, ὅταν παριστῶσιν ἐνέργειαν βαθμηδὸν τελουμένην, ὑπὸ
τοῦ être, ὅταν τετελεσμένην ἔδῃ. Οἶον, cet enfant a bien gran-
en peu de temps—il a bien embelli pendant ce voyage
depuis ce moment il a déchu de jour en jour—il a vie-
en peu de temps. Καὶ πάλιν, vous êtes bien grandi—je se-
que je suis bien veilli—il est bien déchu de son autori-

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τινὰ τῶν προσημειωθέντων ῥημάτων, οἷα τὸ changer, p-
ser· κτλ. λαμβάνονται καὶ ὡς μεταβατικά· τότε δὲ ἐννοεῖται οἷκοθεν
βοηθοῦνται ὑπὸ τοῦ avoir· ὡς il a passé la rivière.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Κ'.

Περὶ Προθέσεως.

Αἱ προθέσεις διαιροῦνται εἰς σημαντικὰς τόπου, χρόνου, κτλ., ε-
δὲ αἱ ἐξῆς·

Dans. Σημαίνουσα τὸ ἔνδον· il est dans la chambre, ἐν
δωματίῳ.

En. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν· il est en Italie, ἐν Ἰταλίᾳ· καὶ με-
φορικῶς ἐπὶ ἡθικῶν ἀντικειμένων, il est en sûreté, ἐν ἀσφαλεί-
ται. Ἄλλοτε δὲ ὁμοιότητα ἢ τὸ πρέπον· il agit en roi, πράττει
τὰ βασιλέα, ὡς βασιλεὺς.

A. Τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν· il est à Ro-
—tout chemin mène à Rome (παροιμ.).

De. Τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν· il vient d'Athènes, ἐξ Ἀθηνῶν
ὄργανον· il l'a percé de son épée, διὰ τοῦ ξίφους· τὸ ποιητ-
αἷτιον· aimé de tout le monde, παρὰ πάντων ἀγαπώμενος.

Avec. Τὸ ὁμοῦ· les soldats avec les officiers, μετὰ τῶν ἀ-
ματικῶν.

Sans. Ἄνευ, χωρίς· les soldats sans les officiers.

Contre. Τὸ ἐναντίον· les soldats contre les officiers, κατὰ τῶν ἀξιωματικῶν.

Hors. Μετὰ γενικῆς τὸ ἐκτός· cette maison est hors de la ville, ἔξω τῆς πόλεως. Μετ' αἰτιατικῆς δὲ ἐξαιρέσιν. Tout est perdu hors l'honneur, τὰ πάντα ἀπώλοντο πλὴν τῆς τιμῆς.

Sur. Τὸ ἐπάνω· il est sur la mer, ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Sous. Τὸ ὑποκάτω· sous le ciel, ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

Devant. Τὸ ἔμπροσθεν· il marchait devant le roi, πρὸ τοῦ βασιλέως.

Après. Τὸ κατόπιν· il marchait après le roi, μετὰ τὸν βασιλέα.

Chez. Τὸ πλησίον· il est chez le roi, παρὰ τῷ βασιλεῖ· il est chez lui, ἐν τῷ οἴκῳ.

Avant. Τὸ πρότερον· avant la guerre, πρὸ τοῦ πολέμου.

Pendant. Χρόνον· pendant la guerre, ἐπὶ τοῦ ἢ ἐν καιρῷ τοῦ πολέμου.

Depuis. Ἀρχὴν χρόνου· depuis le déluge, ἀπὸ τοῦ κατακλυσμοῦ.

Pour. Αἰτίαν· pour la gloire, ἕνεκα τῆς δόξης.

Selon. Συμφωνίαν· selon la loi, κατὰ τὸν νόμον.

Entre. Ἀναμέσον (ἐπὶ δύο ἀντικειμένων)· entre ses bras.

Parmi. Μεταξὺ (ἐπὶ πολλῶν)· parmi les morts, μεταξὺ τῶν νεκρῶν.

Malgré. Ἐναντίωσιν· malgré moi, ἀκουσίως μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.

Par. Τὸ μέσον· par terre et par eau, διὰ ξηρᾶς καὶ θαλάσσης· ἔστι τὸ ποιητικὸν αἴτιον· la Henriade par Voltaire, ὑπὸ Βολταίρου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΑ΄.

Περὶ Ἐπιρρήματος.

Τὰ εἶδη τῶν ἐπιρρημάτων εἶναι εἷς κατὰ τοὺς ἑτάλλους γραμματικοὺς ἄ. Χρόνου, de temps· οἶον, aujourd'hui, σήμερα· demain, αὔριον· hier, χθές· alors, τότε· auparavant, πρότερον· aussitôt, πά-

ραυτὰ· autrefois, ἄλλοτε· bientôt, εὐθὺς· déjà, ἤδη· désormais, τοῦ λοιποῦ· dorénavant, τὸν τεῦθεν· ensuite, ἔπειτα· jadis, jamais, οὐδέποτε· à jamais, διὰ παντός· maintenant, τὸν παρὲν, ἐν τῷ παρόντι· souvent, συχνάκις· toujours, (κατὰ λέξιν ὁσημέραι)· tard, ὅψε, βραδέως κτλ.

Β'. Τόπου, de lieu· ailleurs, ἀλλοχοῦ· alentour, πέριξ· dedans, ἐνδον· dehors, ἔξω· dessus, ἄνω· dessous, ἔξω· ici, ἐδῶ· là, ἐκεῖ· loin, μακράν· où, ποῦ; ἢ ὅπου· πανταχοῦ· y, ἐκεῖ κτλ.

Γ'. Τάξεως, d'ordre· premièrement, πρῶτον· secondement, δευτέρον κτλ.. alternativement, ἐναλλάξ· tour-à-tour, ἀλλοτρίως· à tour de rôle, εἰς ἑκάστην ἡμέραν κτλ.

Δ'. Ποσότητος, de quantité· assez, ἱκανῶς· peu, ὀλίγον· beaucoup, πολὺ· fort, σφόδρα· très, λίαν· trop, ἄγαν, παραπολλοῦ· presque, προσέτι· presque, σχεδόν.

Ε'. Συγκρίσεως, de comparaison· plus, μᾶλλον· moins, ἥ· mieux, κάλλιον· pis, χεῖρον· comme, ὡς· de même, ὡσαύτως·

ΣΤ'. Ποιότητος, de manière ἢ de qualité· sagement, justement, δικαίως· heureusement, εὐτυχῶς· bien, καλῶς· comme, κακῶς, κτλ.

Τὰ εἰς ment ἐπιρρήματα, ἀντιστοιχοῦντα πρὸς τὰ εἰς ως τῆς Ἑλληνικῆς, παράγονται ἐκ τοῦ ἐπιθέτου προσθέσει τῆς ἑξέως ment, ἂν μὲν τὸ ἐπίθετον λήγῃ εἰς φωνῆεν, εἰς τὸ ἄρσενικον· οἶον vrai, ἀληθής· vraiment, ἀληθῶς· joli, εὐειδής· joliment, εὐειδῶς· gai, φαιδρός· gaîment, φαιδρῶς· ἂν δὲ τὸ ἄρσενικον εἰς σύμφωνον, εἰς τὸ θηλυκόν· οἶον, heureux, εὐτυχής· heureusement, εὐτυχῶς· pieux, εὐσεβής· pieusement, εὐσεβῶς· beaucoup, μέγας· grandement, μεγάλως.

Τῶν δὲ εἰς ant ἢ ent ληγόντων ἐπιθέτων τὸ ἐπιρρήμα γίνεται τοῦ ἄρσενικοῦ τροπῇ τοῦ ant εἰς amment, καὶ τοῦ ent εἰς emment· οἶον, élégant, γλαφυρὸς· élégamment, constamment, σταθερῶς· éloquent, εὐγλωττος· éloquemment, πλὴν τῆς βραδύς, lentement· καὶ τοῦ présent, παρῶν, présentement, τὰ δύο ταῦτα γίνονται ἐκ τοῦ θηλυκοῦ κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα· ὁ δὲ gentil, χάρις, κάμνει gentiment.

Τὰ ἄρσενικά ταῦτα ἐπίθετα μεταβάλλουσιν ἐν τῷ ἐπιρρήματι.

ἄφρων εἰς ἐ κλειστόν aveugle, aveuglément· commode, commodément· conforme, conformément· énorme, énormément· καὶ τὰ ἐξῆς θηλυκὰ confuse, confusément· expresse, expressément· importune, inopportunément· obscure, obscurément· précise, précisément, καὶ profonde, profondément.

Πολλάκις καὶ ἐπίθετα λαμβάνονται ἐπιρρήματικῶς· οἶον, chanter juste, voir clair, parler bas, sentir bon, κτλ.

Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πολλὰ φράσεις ἐπιρρήματικαὶ (locutions adverbiales)· οἶον, au hasard, τυχαίως· de nouveau, αὔθις· derechef, ἐξ ὑπαρχῆς· en général, καθόλου, ἐν γένει· tout-à-coup, αἴφνης· tout d'un coup, διὰ μιᾶς· de suite, κατὰ συνέχειαν· tout de suite, εὐθύς, πάραυτα κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΒ'.

Περὶ συνδέσμου.

Οἱ εὐχρηστότεροι σύνδεσμοι εἶναι οἱ ἐξῆς· parce que, διότι· puisque, ἐπειδὴ⁽¹⁾· or, ἀλλὰ μὴν· donc, ἄρα, λοιπόν· mais, ὅμως· si, ἐάν· sinon, εἰδεμὴ· et, καί· quoique, καίτοι· ni, οὔτε· tandis que, ἐνῶ· à moins que, πλὴν ἂν· cependant, ἐν τούτοις· peut-être, ἴσως· ou, ἢ· savoir, δηλαδή· c'est-à-dire, τουτέστι· par conséquent, ἢ en conséquence, ἐπομένως, ἄρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Περὶ ἐπιφωνήματος.

Τὰ σχετλιαστικά, θαυμαστικά κλπ. ἐπιρρήματα τῆς ἑλληνικῆς, ἦτοι ὅλας τὰς φωνὰς ἐκείνας ὅσας προίεται ὁ ἄνθρωπος κυριευθεὶς ὑπὸ σφοδροῦ τινος πάθους, οἷον χαρᾶς, ἢ λύπης, ἢ φόβου, ἢ θαυμασμοῦ, ἢ βδελυγμοῦ, κατέταξαν οἱ Λατίνοι, καὶ κατὰ ζῆλον ἐκείνων οἱ Γάλλοι, εἰς

(¹) Par ce que δι' ὅτι, puis que ἐπει δὴ.

ἰδιαίτερον μέρος λόγου, ὅπερ Interjection καλοῦσιν· οἱ δὲ ἡμέτεροι μετέφρασαν αὐτὸ Παρένθεσιν ἢ Ἐπένθεσιν ἢ καὶ Ἐπιφώνημα.

Διαιροῦνται δὲ ὡς ἐφεξῆς·

Χαρᾶς (pour exprimer la joie). Ha! bon! εὖγε!

Αὔπης (pour marquer la douleur). Aie! hélas! αἶ! φεῦ!

Θαυμασμοῦ (pour marquer l'admiration). Oh! ah!

Ἀποτροπιάσεως (pour marquer l'aversion). Fi! Fi donc! ἄπαγε εὐφήμει!

Ἑρωτήσεως (pour interroger). Hé bien? λοιπόν;

Κατασιγιάσεως (pour imposer silence). Paix! chut! σίγα! σιῶπα!

Κλήσεως (pour appeler). Holà!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Κανόνες Ὁρθογραφίας.

Τὸ ἀρκτικὸν σύμφωνον πολλῶν λέξεων διπλασιάζεται ἐν τῇ παραγωγῇ, προστεθείσης αὐταῖς τῆς λατινικῆς προθέσεως a ἢ ad, οἷον pauvre, appauvrir· tendre, attendrir, attendrissement courir, accourir κτλ.

Ὡσαύτως διπλασιάζεται τὸ τελικὸν σύμφωνον τῶν ὀνομάτων εἰς αὐτῶν παραγόμενα ῥήματα καὶ τὰ τούτων ῥηματικά· οἷον, son, sonner· nom, nommer· soupçon, soupçonner, soupçonneux· sujet, assujettir, assujettissement· las, laisser· gros, grossir, κτλ.

Πρὸς ὀρθὴν γραφὴν τῶν εἰς tion, ssion, xion ἢ ction ληγόνων ὀνομάτων, παρατηρητέον τὴν λατινικὴν αὐτῶν ἔτυμολογίαν, οἷον, ambition γίνεται ἐκ τοῦ ambitio, διόπερ γράφεται διὰ τοῦ t, τὸ mission ἐκ τοῦ missum, missio, ὅθεν καὶ φυλάττει τὴν διὰ τὸ διττοῦ ss γραφὴν. Ὁμοίως τὸ action, fraction παραγόμενα ἐκ actum, actio, fractum, fractio, γράφονται διὰ τοῦ ct, τὸ δὲ flexion ἐκ τοῦ reflexum, reflexio, διὰ τοῦ x, κτλ.

Τὰ ἐκ τῶν λατινικῶν εἰς tas παραγόμενα ὀνόματα γράφονται διὰ τ, οἷον, vérité, libération· τὰ δὲ ἐκ λατινικῶν ea τρέπουσι τὴν κατάληξιν ταύτην εἰς ée, οἷον, idée. Εἰς

ομοίως λήγουσι τὰ ἐκ ῥήματος γαλλικοῦ παραγόμενα ῥηματικά, οἷον, la pensée ἐκ τοῦ ῥήματος penser, l'entrée ἐκ τοῦ entrer, l'arrivée ἐκ τοῦ arriver κτλ.

Τὸ ἐκ τῆς λατινικῆς προθέσεως ex ἐν συνθέσει καὶ κατὰ συγκοπὴν προκύπτων ε φέρει πάντοτε ὀξεῖαν, οἷον, étendre ἐκτείνω (ἐκ τοῦ ex καὶ tendre), étendue ἑκτάσις· élever αἶρω (ἐκ τοῦ ex καὶ lever), élévation· étonner ἐκπλήττω (ἐκ τοῦ ex καὶ tonner), étonnement· éloigner (ἐκ τοῦ ex καὶ loin), éloignement, καὶ ὁὔτως ἐφεξῆς.

Ὡσαύτως ὀξυτονεῖται τὸ ε εἰς τὰς ἐκ τοῦ λατινικοῦ παραγομένας λέξεις, τὰς γραφομένας διὰ τοῦ æ, οἷον, Énée (Æneas, Αἰνείας)· Égine (Ægina, Αἰγίνα)· César (Cæsar)· préposition (præpositio) κτλ.

Τὸ στερητικὸν ἢ κακωτικὸν dés ἢ dé, τὸ ἀναλογεῖν πρὸς τὸ ἑλληνικὸν δυς ὀξύνεται ἐπίσης, οἷον, déshonorer (ἀτιμάζω)· désapprouver (ἀποδοκιμάζω), déshériter, déshabiller, dépeupler, déplier, déraisonner κτλ.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ ἐπίσης κακωτικὸν mé, τὸ γινόμενον κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ mal, οἷον, médire (κακολογῶ)· méconnaître (παράγνωρίζω)· se méprendre, se méfier κτλ.

Τὸ δὲ ἐπανάληψιν σημαίνον μόριον re δὲν θέλει τόνον, ὡς relire, recommencer· ἐκτὸς ἂν τὸ μεθ' οὗ συντίθεται ῥημα ἀρχίζει ἀπὸ φωνῆς· τότε ὀξύνεται, ὡς réimprimer, réordonner. τὰ δὲ réchauffer, récrier, γίνονται ἐκ τοῦ échauffer, καὶ écrier, κατὰ συγκοπὴν τοῦ e ἀφώνου, rééchauffer κτλ.

Ὅταν ἡ λέξις λήγῃ εἰς ε ἀφώνον, τίθεται βαρεῖα εἰς τὸ ε τῆς παραληγούσης, ὡς misère, prophète, fidèle, je mène, ils prospèrent. Ἐξαιροῦνται αἱ εἰς éγε λήγουσαι λέξεις, διότι αὗται ὀξυτονοῦνται, ὡς piège, manége, j'assiège, καὶ τὰ κατ' ἐρώτησιν ῥήματα, aimé-je? donné-je?

Τίθεται βαρεῖα προσέτι ἐπὶ τῶν προθέσεων à καὶ dès, τῶν ἐπιρρήματων là καὶ où, ὅπως διακρίνονται ἐκ τῶν ὁμωνύμων λέξεων, τοῦ ῥήματος il a, τοῦ ἄρθρου des, τοῦ ἄρθρου ἢ τῆς ἀντωνυμίας la, καὶ τοῦ διαζευκτικοῦ συνδέσμου ou.

* Ἄλλαι λέξεις δεχόμεναι βαρεῖαν εἶναι αἱ ἐξῆς, cà, deçà, en deçà, déjà, holà, voilà.

Περὶ ἐκθλίψεως φωνηέντων.

* Εκθλίβιν ἐν τῇ γαλλικῇ γλώσσῃ πάσχουσι τρία μόνον φωνήεντα, i, e, i, καὶ ταῦτα δὲ ἐν ῥηταῖς περιστάσεσι.

Τὸ a ἐκθλίβεται εἰς τὸ ἄρθρον καὶ τὴν ἀντωνυμίαν la πρὸς φωνήεντος ἢ h φιλοῦ· l'âme, l'histoire, je l'estime=je la estime.

Τὸ e ἐκθλίβεται á. εἰς τὰς μονοσυλλάβους λέξεις je, me, te, de, que, ce, le, ne, πρὸ φωνήεντος ἢ h φιλοῦ, j'aime, je m'enfuis, il l'estime, il s'enfuit, mot d'ordre, ce qu'on dit, c'est ce qu'il n'arrive pas, nous l'instruisons, l'essai, l'homme.

* Ἐξαίρεσις. Τὸ e τοῦ ἄρθρου le δὲν ἐκθλίβεται πρὸ τῶν ἀριθμῶν onze, onzième καὶ τοῦ συνδέσμου oui. Le onze de janvier. Le oui et non.

É. Εἰς τὸ lorsque, puisque, quoique, ἐπομένων τῶν ἀντωνυμιῶν il, elle, on, un, une· lorsqu'il parle, puisqu'elle le dit, quoiqu'on dise.

γ'. Εἰς τὸ entre καὶ presque λαμβανόμενα ἐν συνθέσει, ὡς entre-aider, presque-à.

δ'. Εἰς τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν quelque, ἐπομένου τοῦ un, quelque'un, quelque'autre.

é. Εἰς τὸ θηλυκὸν ἐπίθετον grande ἐν ταῖς ἐξῆς λέξεσι: grande mère, grand'messe, grand'salle.

Τὸ i ἐκθλίβεται εἰς μόνον τὸν υποθετικὸν σύνδεσμον si ἐπομένου ἀντωνυμίας il, ils· si il vient, si ils viennent.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟΥ.

ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Χρήσις τῶν Ἀρθρῶν.

Τὸ ἄρθρον εἶναι ἀναγκαῖον σχεδὸν ὅπου καὶ παρ' Ἑλλήσιν, ἥτοι εἰς παράστασιν ἀτόμου ὠρισμένου, ἢ εἰδους ἢ γένους. Ὅταν δ' ἡμεῖς λέγωμεν, ὁ πατὴρ ὀφείλει ν' ἀγαπᾷ τὰ ἑαυτοῦ τέκνα, ἐννοοῦντες τὸν καθόλου πατέρα, οἱ Γάλλοι ἀντὶ τοῦ ἄρθρου μεταχειρίζονται τὴν ἀόριστον ἀντωνυμίαν *un*, ἐκφράζοντες τὸ τοιοῦτον οὕτως· *un père doit aimer ses enfants*.

Τὸ ἄρθρον προτάσσεται τοῦ ὀνόματος, ἂν δὲ ὑπάρχῃ ἐπίθετον, καὶ τοῦ ἐπιθέτου, οἷον, *les bons enfants*· πλὴν τοῦ ἐπιθέτου ἢ τῆς ἀντωνυμίας *tout*, ἥτις προτάσσεται τοῦ ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ, οἷον, *tout le monde, toute la ville*, πᾶς ἢ ὅλος ὁ κόσμος, πᾶσα ἡ πόλις· καὶ τῶν ἐξῆς τιμητικῶν λέξεων *Monsieur, Madame, Monseigneur*· οἷον, *Monsieur le président, Madame la comtesse, Monseigneur l'évêque*.

Ὅταν κατόπιν ἐνάρθρου οὐσιαστικοῦ ἔπηται ἐπίθετον, τὸ ἄρθρον δὲν ἐπαναλαμβάνεται ὡς παρ' Ἑλλήσιν· οἷον, *l'homme juste*, ὁ δίκαιος ἀνὴρ ἢ ὁ ἀνὴρ ὁ δίκαιος. Ὡσαύτως καὶ ἂν ἔπηται μετοχή· οἷον, *le fruit défendu*, ὁ ἀπηγορευμένος καρπός. Ἐξαίρουνται τὰ σχετικὰ ὑπερθετικά, *l'homme le plus sage*.

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ἐξ ἐναντίας δὲ εἶναι ἀναγκαῖα παρὰ Γάλλοις ἢ πρὸ ἐνός ἐκ τῶν οὐσιαστικῶν ἐπανάληψις τοῦ ἄρθρου, ἐνῶ τὸ τοιοῦτον εἰς τὴν ἑλληνικὴν δὲν εἶναι ἀπὸ τὰ ἀφευκτά· οἷον, *les capitaines et les soldats*, καὶ ὅχι *les capitaines et soldats*.

Ὅσακις δύο ἢ πλείονα ἐπίθετα κατηγοροῦνται εἰς ἓν καὶ τὸ οὐσιαστικόν, τὸ ἄρθρον τίθεται ἅπαξ μόνον. *Le sage et pieux Fonlon*. Ἄν δὲ κατηγοροῦνται εἰς διάφορα οὐσιαστικά, τὸ ἄρθρον ἐπαναλαμβάνεται. *L'histoire ancienne et la moderne. Le premier et le second étage*.

Καὶ εἰς μὲν τὸ Πρῶτον Μέρος διελάβομεν περὶ τῶν μεριστικῶν γομένων ἄρθρων καὶ τῆς χρήσεως αὐτῶν. Ἐνταῦθα δὲ προσθέτομεν ὅτι ἂν τὸ ὄνομα τὸ λαμβάνον τὸ μεριστικόν ἄρθρον *du, de la*, ἔχῃ πρὸ αὐτοῦ ἐπίθετον, τότε ἀποβάλλεται τὸ ἄρθρον τοῦ πτωχικοῦ καὶ μένει μόνῃ ἡ πρόθεσις *de*, οἷον, *de bon pain, de bonne viande*, καὶ ὅχι *du bon pain, de la bonne viande*. *Un discours est beau qu'autant qu'il contient de solides raisonnements et de nobles expressions*, καὶ ὅχι *des solides, des nobles expressions*. Ἐκτός ἂν τὸ ἐπίθετον συναποτελῇ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ μίαν φράσιν· οἷον, *beaux-esprits, petits-maitres*, οἱ καλὲς καὶ οἱ μικροὶ πεισιστᾶς· τότε μένει τὸ ἄρθρον, *il voit toujours des beaux-esprits*. Οὕτω λέγουσι *du bon goût, philocalia, du mauvais goût, de la bonne volonté, προθυμία, des jeunes gens* καὶ ὅχι *des jeunes gens*.

Παραλείπεται ὡσαύτως τὸ ἄρθρον τοῦ μεριστικοῦ καὶ ἐπὶ ἀντωνυμίας· οἷον, *je ne vous ferai pas de reproches*· ἐκτός ἂν τὸ μεριστικόν εἰδικεύηται διὰ τινος προσδιορισμοῦ, ὅν *on ne soulage point des reproches* qu'on méprise, διότι ἔπεται ὁ προσδιορισμὸς qu'on méprise.

Τὰ κύρια ὀνόματα ἀνδρῶν, πόλεων καὶ νήσων ἐκφέρονται ἀνὰ τὰ δὲ τῶν χωρῶν, ἐπαρχιῶν, ἡπείρων, ποταμῶν, ὀρέων κτλ. ἐνάρθρῳ. Τὰ τῆς πρώτης κατηγορίας κύρια ὀνόματα λαμβάνουσι κατὰ ἑαυτὰ ἄρθρον, σχηματίζουσι δὲ καὶ πληθυντικὸν ἀριθμὸν. α). Ὅταν ταῖς ἀντωνυμίαις εἰς ἑνὸς ἀπλῶν προσηγορικῶν κατ' εἶδος τι ἀντιφάσις· οἷον, *Les Aristides sont rares dans notre siècle*, οἱ δίκαιοι, οἱ ὅμοιοι τοῦ Ἀριστείδου. Διαφέρει ὅμως ἡ περιφραστικὴ ἢ μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικὸν ἀντὶ ἐνικοῦ κατὰ τὸ λεγόμενον.

μα συνεκδοχῆς· διότι τότε μόνον τὸ ἄρθρον σχηματίζεται πληθυντικῶς, οὐχὶ δὲ καὶ τὸ νομα, ὡς Les Corneille et les Racine ont illustré la scène française. οἱ Κορνέλιοι καὶ Ῥακίνοι ἀντὶ ἀπλῶς ὁ Κορνήλιος καὶ Ῥακίνας. β.) "Όταν λαμβάνονται ἐπωνυμικῶς l'auteur du Télémaque, ἦτοι τοῦ βιβλίου Τηλεμάχου· le naufrage de la Méduse, τοῦ οὕτως ἐπωνομαζομένου πλοίου· les souscripteurs du Mercure, τῆς ἐφημερίδος κτλ. γ.) "Όταν συνοδεύονται ὑπὸ ἐπιθέτου, le sage Ulysse, le grand Hercule. δ.) "Ενιαῖ ἰταλικά κύρια ὀνόματα ποιητῶν καὶ ζωγράφων λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον, οἷον, le Tasse, le Dante, l'Arioste κτλ. κατὰ ζῆλον τοῦ ἰταλικοῦ il Tasso, il Dante. Le Tasse ne garde pas aussi exactement que Virgile toutes les bienséances des mœurs, mais il ne s'égare pas comme l'Arioste (Bouhours). Ainsi le Tasse infortuné... (Mme Staël. Corinne).

Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ ἐκφέρεται ἀνδρῶς. Dieu a créé le monde· ἐκτὸς ἐὰν ὑπάρχῃ προσδιορισμὸς τις, ὡς ὁ Θεὸς τῶν οἰκτιρῶν, le Dieu des miséricordes, le bon Dieu κτλ.

Ἐνῷ δὲ τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων δὲν δέχονται ἄρθρον, τὰ τῶν χωρῶν καὶ ἐπικρατειῶν, ὡς εἵπομεν, θέλουσιν αὐτὸ, οἷον, la France est un beau pays· πλὴν τῶν ἐξῆς περιπτώσεων: α.) "Όταν συντάσσονται μετὰ τῆς προθέσεως ἐπὶ δηλούσης τὴν ἐν τόπῳ στάσιν ἢ τὴν εἰς τόπον κίνησιν, οἷον, en France. β.) "Όταν συντάσσονται μετὰ τῆς προθέσεως de δηλούσης τὴν ἀπὸ τόπου κίνησιν, il vient de France, d'Italie. γ.) "Όταν προστίθενται κατὰ σχῆμα γενικῆς εἰς οὐσιαστικὰ ἐμφαίνοντα ἀρχὴν ἢ ἀξίωμα, les rois de France, l'ambassadeur de Russie· καὶ δ.) "Όταν ἡ γενικὴ τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλης λέξεως, ὅτε καὶ ἰσοδυναμεῖ μὲ ἐπίθετον, οἷον les peuples d'Asie, οἱ Ἀσιανοὶ λαοί, les villes d'Europe, αἱ Εὐρωπαϊκαὶ πόλεις.

Καὶ καθόλου δὲ ὅπου οὐσιαστικόν τι λαμβάνεται ὡς προσδιορισμὸς ἄλλου, καὶ δύναται παρ' ἡμῖν νὰ μεταβληθῇ εἰς ἐπίθετον, ἐκεῖ οἱ Γάλλοι δὲν μεταχειρίζονται ἄρθρον· οἷον, une tendresse de père, ἵσον τῷ φιλοστοργία πατρική· un caprice de femme, ἰδιοτροπία γυναικεία. Οὕτω καὶ une montre d'or, ὠρολόγιον ἐκ χρυσοῦ=χρυσοῦν, une table de marbre, τράπεζα μαρμαροῦ=μαρμαρίνη, καὶ πάντα τὰ τὴν ὕλην ἐξ ἧς τι παριστάντα ὀνόματα.

Διὰ γενικῆς ἀνδρῶν, ἦτοι διὰ μόνον τοῦ de, ἐκφράζεται καὶ τὸ

κατὰ τε, ὅπερ ἡ ἐλληνικὴ δι' αἰτιατικῆς ἢ δοτικῆς ἐρμηνεύει faible de constitution, ἀσθενὴς τὴν κρᾶσιν.

Παραλείπεται τὸ ἄρθρον καὶ ὁσάκις ὄνομά τι συναποτελῇ μέρους μίαν ἔννοιαν περιφραστικῶς, οἷον, j'ai faim=πεινῶ· j'ai du· je prends soin=φροντίζω, καὶ οὐχὶ j'ai de la faim, la soif κτλ., ἃς τινες περιφράσεις διδάσκουσι τὰ λεξικά καὶ τὴν γλῶσσαν τριβῇ. Ἡ ὅταν ὄνομά τι ἐμπρόθετον λαμβάνῃ ἐπιρρήματος ἢ ἐπιθέτου, je vais à pied, à cheval, παρεύομαι ἑφιππος. Καὶ αὗται δὲ αἱ περιστάσεις εἶναι ὀρισμέναι καὶ συμπεριλαμβάνονται ἐν τοῖς λεξικοῖς.

Παραλείπεται ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα tant, beaucoup, trop· tant de sagesse, τοσαύτη φρόνησις τοῦ bien, τὸ ὅποιον ἀπαιτεῖ γενικὴν ἑναρθρον· bien des hommes πολλοὶ ἄνθρωποι.

Παραλείπεται τέλος εἰς ἀρχαῖά τινα γνωμικά καὶ παροιμιακά pauvreté n'est pas vice· plus fait douceur que violence.

Τὸ le plus, le moins τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων δὲν πρέπει νὰ χεῖται μὲ τὰς ὁμωνύμους ἐπιρρήματικὰς φράσεις le plus, le moins, ἥκιστα. Ἐκεῖ μὲν τὸ ἄρθρον εἶναι κλιτὸν, συμφωνοῦν τὸ ἐπίθετον, ἐνταῦθα δὲ ἄκλιτον. Des toutes ces dames la plus sœur était la plus affligée, ἀπὸ ὅλας ἐκείνας τὰς κυρίας ἡ ἀδελφή τοῦ ἡ μᾶλλον τεθλιμμένη· εἰς τὸ παράδειγμα τοῦτο τὸ la plus μετὰ τοῦ affligée ἐν ὑπερθετικόν· εἰς δὲ τὸ ἐξῆς votre sœur pleure pas, lors même qu'elle est la plus affligée, ἡ ἀδελφή δὲν θρηνεῖ οὐδὲ ὅταν ᾖ τὰ μάλιστα τεθλιμμένη, τὸ le plus ὑπάρκτον ἐπιρρήμα κατηγορούμενον εἰς τὸ ῥῆμα est affligée, ὁμοίως ὡς εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα: Racine et Boileau sont les plus habiles qui écrivent le mieux, qui s'expriment le plus clairement, τὸ le mieux, le plus εἶναι πρόφανός· ἰδιαίτερα ἐπιρρήματα.

Αἱ φράσεις la Saint-Jean, la Saint-Martin κτλ. εἶναι ἐκκλησιαστικαὶ καὶ, ἐννοουμένου ἑξωθεν τοῦ ὀνόματος fête· la fête de Saint-Jean, ὡς ἡμεῖς λέγομεν τοῦ ἀγίου Ἰωάννου, ἐννοοῦντες τὴν λέξιν: εὐχέλαια.

Οἱ Γάλλοι λέγουσι la ville de Nauplie, l'île d'Egine, le mois de Janvier, ἡ πόλις τοῦ Ναυπλίου, ἡ νῆσος τῆς Αἰγίνης κτλ. ἀντὶ τῆς ville Nauplie, l'île Egine, le mois Janvier. Ἄν δὲ καὶ τὰ ἐνίοτε τοιοῦτόν τι καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἷον, ἡ πόλις τῆς ἑλλάδος εἶναι ἀπάνιον, καὶ ἡ κατάχρησις βαρβαρισμός.

Κατὰ δὲ τινὰ παράδοξον ἀντίφασιν τὸ πτωτικὸν ἐκεῖνο de παραλείπεται ὅπως ἐν τισὶ φράσεσιν ὡς αἱ ἐξῆς, le ministère Guizot ἀντὶ le ministère de Guizot· la rue Saint-Honoré, ὁδὸς ἀγίου Ὁνωρίου· le huit Juillet, ἡ ὀγδόη Ἰουλίου· ἀντὶ de Saint-Honoré, de Juillet, Code-Napoléon κτλ.

Σημείωσαι δὲ ὅτι τὰ ἐπωνυμικῶς λαμβανόμενα ἐπίθετα οἱ Γάλλοι ἐκφέρουσι μετὰ τῆς προθέσεως de, ἥτοι κατὰ γενικὴν ἀναρθρον. Charles avait le titre d'Invincible; les nations avaient déjà donné à Pierre Alexiovitze le nom de Grand (Voltaire). Ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θέλει τὰ τοιαῦτα ἐπίθετα κατ'ὀνομαστικὴν καὶ ἐναρθρον. Εἶχε τίτλον ὁ Ἀήτετος, ὄνομα ὁ Μέγας.

Καὶ οὐσιαστικὸν δὲ πολλάκις λαμβάνεται ὡς ἐπιθετικὸς προσδιορισμὸς ἄλλου οὐσιαστικοῦ· τότε δὲ συνδέονται ἀλλήλοις διὰ τοῦ πτωτικοῦ de· οἷον, ce diable d'homme, ὁ διαβολάνθρωπος αὐτός· ce coquin de valet, ὁ ἀχρεῖος αὐτός δοῦλος, κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

Περὶ συμφωνίας τοῦ ἐπιθέτου.

Τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ πρὸς τὸ οὐσιαστικὸν κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν. Ἐπίθετον κοινὸν εἰς δύο οὐσιαστικά τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ συμφωνεῖ κατὰ γένος μὲ τὸ ἐπικρατέστερον, ἥτοι μὲ τὸ ἀρσενικόν, ἂν τὰ οὐσιαστικά ᾖναι διαφόρου γένους· cet acteur joue avec une noblesse et un goût parfaits.

ΣΥΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ ἐπίθετον, ἂν μάλιστα ᾖναι δικατάληκτον, πρέπει νὰ τίθεται πλησίον τοῦ ἀρσενικοῦ οὐσιαστικοῦ, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἑνωτέρω παράδειγμα· ἂν δὲ ᾖναι μονοκατάληκτον, ἥτοι λήγῃ εἰς ε, ἡ θέσις αὐτοῦ ἀδιάφορος.

Ἄν τὰ δύο οὐσιαστικά ᾖναι λέξεις συνώνυμοι, τὸ ἐπίθετον δὲν τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλὰ συμφωνεῖ πρὸς τὸ δεύτερον· οἷον, toute sa vie n'a été qu'un travail, qu'une occupation continue. Ἐπίσης τὸ ἐπίθετον συμφωνεῖ μὲ τὸ ἕτερον τῶν οὐσιαστικῶν, ἂν ταῦτα ἐνωῦνται διὰ τοῦ συνδέσμου ou (ἢ). Un courage ou une prudence étonnante.

Τὰ ἐπίθετα nu (γυμνός), demi (ἡμισύς), nouveau (νέος) σύμφωνα τῶν οὐσιαστικῶν μένουσιν ἀμετάβλητα· οἷον, nu pieds· une demi-lieue, ἡμίσεια λεύγα=ἡμιλεύριον· une demi-heure, ἡμίσεια ὥρα=ἡμιώριον, des enfants nouveau-nés, τιγέννητοι· διότι εἰς ὅλα ταῦτα τὰ παραδείγματα αἱ λέξεις οὐκ ἀλλάσσονται κτλ. λαμβάνονται συνθετικῶς οὐχὶ ἐπιθετικῶς μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν· ὡς παρ' ἡμῶν τὸ γυμνὸν εἰς τὸ γυμνόπους, τὸ ἡμὶ εἰς τὸ ἡμιώριον· αἱ αὐταὶ λέξεις ληφθῶσιν ἐπιθετικῶς ἐν συντάξει, ὅπου πονταὶ τῷ οὐσιαστικῷ, τότε συμφωνοῦσι κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν· οἷον, une heure et demie, ὥρα μία καὶ ἡμίσεια.

Ὅμοιόν τι πάθος πάσχουσι καὶ αἱ ἐξῆς λέξεις: excepté, compris, ci-joint, ci-inclus, αἵτινες μεταχάσι οὐσαὶ λαμβάνονται ἐπιρρηματικῶς· excepté ces personnes=πλὴν τούτων· ces personnes exceptées=ἐξαιρουμένων τούτων· vous trouverez ci-joint, ci-inclus copie, θὰ ταῦθα ἐγκλειστον, ἐπισυνημμένον ἀντίγραφον· ἂν δὲ ᾖ τὸ ἐπίθετον ἐναρθρον, ἔπρεπε νὰ συμφωνήσῃ ἡ μετοχὴ μετὰ τοῦ οὐσιαστικοῦ· vous trouverez ci-incluse la copie. Οὕτως εἴθισται.

Ἡ λέξις feu, μακαρίτης, μένει ἀκλίτος ἂν ἐπῇται ἐναρθρον οὐσιαστικόν, ἥτοι feu la reine, ἡ μακαρίτις βασίλισσα· ἡ μετοχὴ feu, κτητικῆς, feu votre mère, ἡ μακαρίτις μήτηρ σου· καὶ συμφωνεῖ μὲ τὸ οὐσιαστικόν, ἂν τὸ οὐσιαστικόν ἐπῇται ἐναρθρον, la feue reine, votre feue mère.

Εἰς δὲ τὴν σύνταξιν τῆς λέξεως gens (ἄνθρωποι) συμβαίνει παράδοξον, ἥτοι τὸ ὄνομα τοῦτο εἶναι θηλυκοῦ μὲν γένους ὡς γινώσκοντες ἐπίθετον, ἀρσενικοῦ δὲ ὡς πρὸς τὸ ἐπόμενον· οἷον, les gens sont toujours soupçonneux, ὅπου τὸ μὲν νῆμα εἶναι θηλυκόν, ἐτέθη κατὰ θηλυκὸν γένος, τὸ δὲ soupçonneux, ὅπου ἀρσενικόν. Ἀλλ' ἡ ἀντωνυμία tous προηγουμένη ἢ μόνη ἢ μετὰ μονοκατάληκτου, ἥτοι εἰς ὁ ἄφρων λήγοντος, ἐκφέρεται κατὰ τὸ ἀρσενικόν, tous les gens, tous les habiles gens.

Ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου ὡς πρὸς τὸ οὐσιαστικόν δὲν εἶναι ἀδιάφορος εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν· ἥτοι λέγουσι beau jeune homme, ὁ καλὸς κήπος, grand arbre, μέγα δένδρον, προτάσσοντες τὸ ἐπίθετον κατὰ τὸ οὐσιαστικόν, καὶ ἄλλως, habit rouge, ἐρυθρὰ ἐρυθρόν, table ovale, τράπεζα ὀβάλου, maison neuve, οἰκία καινὴ, ἐπιτάσσοντες αὐτὸ ἐπίθετον κατὰ τὸ ἐπίθετον.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

διδάσκαλος εἰς τὰ τοιαῦτα εἶναι ἡ προσοχή καὶ ἡ περὶ τὴν γλῶσσαν τριβή. Προσθέτομεν δ' ὅμως τοὺς ἐξῆς ὀλίγους κανόνας.

Συνήθως προτάσσονται μὲν αἱ μονοσύλλαβοι, ἐπιτάσσονται δὲ αἱ πολυσύλλαβοι λέξεις, οὐσιαστικά ἢ ἐπίθετα.

Ἐπιτάσσονται προσέτι α. αἱ παθητικαὶ μετοχαὶ ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν γινόμενα ἐπίθετα, ὡς *un homme distingué, un pays inconnu*. β'. Τὰ ἐθνικὰ ὀνόματα, ἐπιθετικῶς λαμβανόμενα· οἷον, *la langue grecque, la grammaire française*. γ'. Οἱ τεχνικοὶ καὶ ἐπιστημονικοὶ ὅροι, καὶ τὰ εἰς ἴσην λήγοντα ἐπίθετα, *l'art militaire, le poème épique*. δ'. Ἐκεῖνα τῶν ἐπιθέτων ὅσα εἰν' εὐχρηστα καὶ καθ' ἑαυτὰ ἀντὶ οὐσιαστικῶν, ὡς τὸ *aveugle, τὸ sourd* κτλ., *un homme aveugle*. ε. Τὰ δηλωτικὰ χρώματος ἢ σχήματος ἐπίθετα, *habit noir, table ronde*.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Πολλὰ τῶν ἀνωτέρω ἐπιθέτων προτάσσονται λαμβανόμενα μεταφορικῶς ἢ ποιητικῶς· οἷον, *les aveugles passions, de sourds mugissements, les noirs abîmes*.

Ἐπὶ πολλῶν μάλιστα ὀνομάτων ἡ θέσις τοῦ ἐπιθέτου φέρει μεταβολὴν εἰς τὴν σημασίαν αὐτοῦ. Ὀλίγα τινὰ παραδείγματα δίδομεν ἐν ταῦθα, διότι οἰκτεῖς τῶν τοιούτων τόπος εἶναι τὰ λεξικά.

Chose certaine, πράγμα βέβαιον· certaine chose, πράγμα τι, ἀορίστως.

L'année dernière, πέρυσι· la dernière année de la guerre, τὸ τελευταῖον ἔτος τοῦ πολέμου.

Habit nouveau, νεοφανὲς ἱμάτιον· nouvel habit, ἕτερον ἱμάτιον.

Homme gentil, χαρίεις τοὺς τρόπους· gentil homme, εὐγενὴς τὴν καταγωγὴν.

Homme honnête, κομψός, ἐπιεικὴς τὸν τρόπον· honnête homme, χρηστὸς, τίμιος ἀνὴρ.

Vie mortelle, βίος ἐπικηρος, θνητός· mortel ennemi, ἀσπандος, θανάσιμος ἐχθρός.

Homme vilain, φιλάργυρος, γλίσχρος· vilain homme, ἀχρεῖος ἢ βδελυρός.

Femme sage, γυνὴ ἔμφρων· sage-femme, μαῖα.

Femme grosse, ἔγκυος· grosse femme, παχεῖα, εὐτραφής.

Homme pauvre, auteur pauvre, ἄνθρωπος, συγγραφεὺς πέννης· pauvre homme, pauvre auteur, ὀλίγου ἀξίος, ἄθλιος.

ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Homme plaisant, ἀστεῖος· plaisant homme, γελοῖος.
 Homme vrai, φιλαλήθης· vrai charlatan, αὐτόχρημα
 Homme grand, ὑψηλὸς τὸ ἀνάστημα· grand homme
 ἀνὴρ κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Προσωπικά.

Εἰς τὸ Τεχνολογικὸν ὁμιλήσαμεν καὶ περὶ τῆς διαφορᾶς
 μαστικῶν je, tu, il, πρὸς τὰς μοί, τοί, lui, καὶ περὶ τοῦ π
 τῶν πλαγίων à moi, à toi, à lui, μεταχειρίζονται τὰς ἀπ
 te, lui, κτλ. Ἦδη δὲ προσθέτομεν ὅσα εἶναι ἀναγκαῖα πρὸς
 διασάφην τῶν ἐκεῖ εἰρημένων.

Ἐν μόνῃ τῇ προστακτικῇ ἐγκλίσει τίθενται ἡ μοί καὶ τοί
 ῥημα καὶ ὡς δοτικαὶ καὶ ὡς αἰτιατικαί, ταῦτόν εἰπεῖν, ὡς εἴμ
 ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον· οἶον, croyez-moi, πιστευσόν με· di
 la vérité, εἰπέ μοι τὴν ἀλήθειαν. Ἄν δὲ προηγῇται τὸ ἀπ
 κὸν ne (μὴ), τότε ἐπανερχονται αἱ ἀπλαῖ me, te προτασσό
 ἐν ταῖς λοιπαῖς ἐγκλίσεσι· ne me croyez pas κτλ. Δύναται
 ἡ me νὰ τεθῇ μετὰ τὴν προστακτικὴν, ὅταν ἀκολουθῇται ὑπὸ
 τωνομίας en· οἶον, donnez-m'en.

Καὶ τὸ lui δὲ ὡς δοτικὴ καὶ τὸ le καὶ la ὡς αἰτιατικαί
 κατόπιν τοῦ ῥήματος ἐν τῇ προστακτικῇ· donnez-lui, ἔσπον
 nez à lui ἢ à elle, regardez-le ἢ la· καὶ πάλιν ἀρνητικῶς
 donnez pas, ne le regardez pas.

Ἀλλὰ ἡ αἰτιατικὴ le δὲν διαφέρει μόνον κατὰ θέσιν τῆς l
 καὶ κατ' ἔννοιαν· je le crois σημαίνει καὶ τὸν πιστεύω κα
 στεύω, ἥτοι τὸ le λαμβάνεται καὶ ἐπὶ πράγματος, ἐνῶ τὸ
 προσώπου μόνον.

Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη τις χρῆσις τῶν ἀντωνυμιῶν le, la,
 Γάλλοις, ἡ ἐξῆς· ἐρωτώμενός τις êtes-vous le père de cet
 ἀποκρίνεται je le suis· εἰμὶ αὐτός ὃν λέγεις, ἥτοι ὁ πατήρ· Et
 la mère de cet enfant?—je la suis· êtes-vous Pauli

la suis· êtes-vous les ministres du roi?—nous les sommes. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ ἀντωνυμία συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν πρὸς τὸ ἡγούμενον εἰς ὃ ἀναφέρεται, ἂν ἐκεῖνο ᾖ ὄνομα οὐσιαστικὸν ἑναρθρον, ἢ κύριον, ὡς ἐν τοῖς ἀνωτέρω παραδείγμασι· δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἡγούμενον ᾖ ἐπίθετον ἢ μετοχή ἢ οὐσιαστικὸν ἑναρθρον ἢ μεριστικῶς λαμβανόμενον, οἷον ἐν τοῖς ἐξῆς παραδείγμασι· γυνὴ ἐρωτωμένη êtes-vous mariée? θέλει ἀποκριθῆ je le suis, εἰμὶ τοῦτο ὃ λέγεις, ὅχι, je la suis· êtes-vous femme? oui, je le suis· êtes-vous chasseurs? ἢ des chasseurs? oui, nous le sommes.

Δύναται δὲ ἡ ἀντωνυμία le v' ἀναπληροῦ καὶ ῥῆμα προηγούμενον ὡς restez si vous l'osez, ἀντὶ si vous osez rester.

Τὴν αὐτοπαθῆ ἀντωνυμίαν soi μεταχειρίζονται ἐμπροθέως ἐπὶ προσώπων, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἀόριστον, ὅποῖαι αἱ λέξεις on, chacun, personne. On doit rarement parler de soi.—Qui-conque rapporte tout à soi n'a pas beaucoup d'amis. Ὁρισμένου δὲ ὄντος τοῦ προσώπου προτιμάται ἢ lui ἢ lui-même. Paul ne fait que parler de lui, ἢ de lui-même. Ἐπὶ ἀψόχων δὲ μεταχειρίζονται πάντοτε τὴν soi· l'aimant attire le fer à soi, ὁ μαγνήτης ἔλκει εἰς ἑαυτὸν τὸν σίδηρον.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἐνίοτε καὶ ὁρισμένου ὄντος τοῦ προσώπου προτιμάται ἡ αὐτοπαθὴς soi τῆς lui, ὅταν ἡ σαφήνεια τῆς φράσεως· τὸ ἀπαιτῇ· οἷον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· en remplissant les volontés de son père, ce jeune homme travaille pour soi, ὑπακούων τῇ πατρὶ ὁ νέος οὗτος κοπιᾷ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἢ soi ἐκφράζει ἀναγκαιῶς ἐνταῦθα ταῦτοπάθειαν, ἐνθ' ἡ lui ἡδύνατο v' ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸν πατέρα.

Δεικτικά.

Ἡ σύνθετος ἀντωνυμία celui, θηλ. celle, καθ' ἑαυτὴν λαμβανομένη, ἄνευ ἀναφορᾶς εἰς προηγούμενην λέξιν, εἶν' εὐχρηστος μόνον ἐπὶ προσώπων, celui qui rend un service doit l'oublier, ὁ περιποιῶν τινα χάριν ὀφείλει νὰ λησμονῇ αὐτήν. Ἀναφερομένη δὲ εἰς προηγούμενην λέξιν τίθεται ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων· De toutes les choses du monde c'est celle que j'aime le mieux. Les vertus de Henri IV étaient celles d'un grand homme. Αἱ ἀρεταὶ τοῦ βασιλέως Ἑρρίκου Δ' ἦσαν ἀρεταὶ ἐξόχου ἀνδρός.

Ὡσαύτως αἱ μετὰ τῶν δεικτικῶν ἢ τοπικῶν μορίων σύνθετοι celui-ci, celui-là, καθ' ἑαυτὰς μὲν λαμβανόμεναι, τίθενται ἐπὶ προσώπων·

μόνον· ceux-ci prétendent que... ceux-là soutiennent qu'
οἱ μὲν ἀξιούσιν ὅτι... οἱ δὲ ἰσχυρίζονται ὅτι... Κατ' ἀναφορὰν δὲ
ἡγουμένην λέξιν λαμβανόμεναι εἰν' εὐχρηστοὶ ἐπὶ προσώπων τε
πραγμάτων. Voilà plusieurs livres, prenez celui-ci, λάβε
το, τὸ βιβλίον.

Τὸ μὲν celui-ci τίθεται ἐπὶ τῶν ἐγγύς, τὸ δὲ celui-là ἐπὶ
πόρρω κειμένων· ἐν δὲ τῇ σειρᾷ τοῦ λόγου τὸ celui-ci ἀναφέρεται
τὸ τελευταῖον λεχθὲν, τὸ δὲ celui-là εἰς τὸ πρότερον·

Tel est l'avantage ordinaire
Qu'ont sur la beauté les talents ;
Ceux-ci plaisent dans tous les temps,
Celle-là n'a qu'un temps pour plaire.

Τὸ ceux-ci ἀναφέρεται εἰς τὸ talents, προτερήματα, τὸ δὲ
là εἰς τὸ beauté, καλλονή.

Ἡ ἀντωνυμία celui-ci δὲν δύναται νὰ ἔχῃ ἐπομένην τὴν ἀνα
κὴν, δὲν λέγουσι δηλαδὴ celui-ci qui, ἀλλὰ, celui qui. Ἡ οὖν
là ὁμῶς παρακολουθεῖται ἐνίοτε ὑπὸ τῆς qui, πλὴν ὅχι ἀμέσως,
παρεμπιπτούσης ἐν τῷ μεταξὺ ἄλλης τινὸς φράσεως, οἷον, celui-là
deux fois grand, qui ayant toutes les perfections n'a
de langue pour en parler, ἐνθα μεταξὺ τοῦ celui-là καὶ
qui παρεμπιπτουσιν αἱ λέξεις est deux fois grand.

Τὰ εἰς τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας προστιθέμενα μόρια ci καὶ là
σονται πολλάκις μετὰ τὸ οὐσιαστικὸν τὸ συνοδεῦον τὴν δεικτικὴν
τωνυμίαν, cet homme-ci, cet homme-là. Ἐπὶ τινῶν μάλιστα
νοῦ δηλωτικῶν λέξεων τὸ là εἶναι ἀναγκαῖον πρὸς τὴν τοῦ λόγου
φάνειαν. Οἷον, cette année σημαίνει τοῦτο, τὸ ἐνεστῶς ἔτος, εἰς
cette année-là, ἐκεῖνο τὸ ἔτος, τὸ ἤδη παρελθόν· ce soir, οὗ
ce soir-là, κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν· ce matin, σήμερον τὸ
ce matin-là, κατ' ἐκείνην τὴν πρωΐαν κτλ.

Αἱ ἀντωνυμίαι ceci, τοῦτο, καὶ celà, ἐκεῖνο, εἶναι, ὡς καὶ
Τεχνολογικῶς εἰπομεν, φύσει οὐδετέρου γένους καὶ δὲν ἔχουσι πλ.
ἀριθμόν. Αὗται δὲν ἀναφέρονται ὡς αἱ celui-ci, celui-là, εἰς προ
μενον ὄνομα· οἷον εἰς τὴν ἐρώτησιν quel livre prendrez-vous·
κρίνεται je prendrai celui-ci, ὅχι ceci. Δύνανται ὁμῶς ν' ἀνα
φῶνται εἰς ὁλόκληρον λόγον εἴτε ἡγούμενον, il m'a dit celà, μο

ταῦτα, εἴτε ἐπόμενον, il m'a dit ceci, μοι εἶπε τάδε. Ὡςπιτοπλεῖστον ὅμως λαμβάνονται καθ' ἑαυτάς· comment appelle-t-on cela? πῶς ὀνομάζεται τοῦτο τὸ πρᾶγμα;

Μόνον προκειμένων δύο πραγμάτων τοῦ μὲν ἐγγὺς τοῦ δὲ πόρρω, προτιμάται πρὸς διαστολὴν ἐπὶ μὲν τοῦ ἐγγὺς τὸ ceci, ἐπὶ δὲ τοῦ πόρρω, τὸ celà· οἶον, je garde ceci· prenez celà. Ἄλλως, ὅταν ἐν μόνον ᾖναι τὸ ἀντικείμενον, μεταχειρίζονται ἀδιαφόρως τὸ ceci ἢ celà· Ceci me surprend, ἢ celà me surprend.

Ἡ ἀντωνυμία ce προτάσσεται πολλάκις τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος être, ἐπομένης τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας qui ἢ τοῦ συνδέσμου que, καὶ τότε ἀποτελεῖ ἰδιωτισμὸν τινὰ κοινότατον εἰς τὴν Γαλλικὴν γλῶσσαν: Ce fut l'envie qui causa le premier meurtre dans le monde, ὁ φθόνος ἐγένειεν αἰτία τοῦ πρώτου ἐπὶ τῆς γῆς φόνου. C'est à vous que je parle, πρὸς σὲ ὁμιλῶ, ἥτοι πρὸς σὲ καὶ ὄχι ἄλλον, ἢ πρὸς σὲ τὸν τοιοῦτον. Γίνεται ἄρα δὴ τῆς περιφράσεως ταύτης ὁ λόγος ἐντονώτερος, καὶ ἡ κυρία τῆς προτάσεως λέξις περιφανεστέρα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. α. Ἐν τῇ τοιαύτῃ περιφράσει ἡ μὲν δεικτικὴ ἀντωνυμία ce μένει πάντοτε ἀμετάβλητος, τὸ δὲ ὑπαρκτικὸν ῥήμα συμφωνεῖ κατὰ πρόσωπον καὶ ἀριθμὸν μετὰ τοῦ ὑποκειμένου, μόνον ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖναι τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου· οἶον, C'est moi que parle, c'est toi qui parles, c'est lui qui parle· c'est nous qui parlons, c'est vous qui parlez, ce sont eux qui parlent; Ce furent les Phéniciens qui les premiers inventèrent l'écriture, οἱ φοίνικες πρῶτοι ἐφεύρον τὴν γραφὴν.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. β. Ἡ εἰς τὰ δύο κῶλα τῆς περιφράσεως ἐπανάληψις τῆς αὐτῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς δὲν συγχωρεῖται· ὅθεν ψέγεται ὡς σόλοικος ὁ ἐξῆς στίχος τοῦ Βοαλῶ,

C'est à vous, mon esprit, à qui je veux parler

δὲον εἰπεῖν

C'est à vous, mon esprit, que je veux parler.

Ὁμοίως ῥητέον c'est ici que je demeure, ὄχι c'est ici où je demeure· c'est là que je vais, ὄχι c'est là où je vais.

Συνήθως οἱ Γάλλοι προτάσσουσι μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ὑποκείμενον, ἐπιτάσσουσι δ' αὐτῷ τὸ κατηγορούμενον ἢ τὸ ἀντικείμενον. Ὅταν δὲ κατηγορούμενον τοῦ ὑπαρκτικοῦ ῥήματος ᾖναι οὐσιαστικόν τι, προτάσσουσιν ἐνίοτε αὐτὸ τοῦ ὑποκειμένου, ἀλλὰ προσέχοντες νὰ συνδέωσι διὰ τοῦ συνδέσμου que ἀμφοτέρα ταῦτα, ἥτοι τὸ ἡγούμενον κατηγορούμενον μετὰ τοῦ ἐπομένου ὑποκειμένου. Οὕτω τὸ Démosthènes est

un grand orateur δύναται νὰ μετατραπῇ εἰς τὸ c'est orateur que Démosthènes. Ἡ καὶ μετὰ τῆς ἀντωνυμίας quel grand orateur que Démosthènes! καὶ ἐπὶ τῆς qu'est-ce que la vie? τί ἐστὶν ἡ ζωὴ; Ἐνίοτε μάλιστα πλασιάζουσι τοὺς συνδέσμους καὶ τὰ ὑπαρκτικὸν γίνεται διὰ πρὸς δόλωσιν μερίζονας ἀπορίας· qu'est-ce que c'est que sifflement? τί πρᾶγμα εἶναι ὁ μικρὸς αὐτὸς συριγμός;

Συμβαίνει πολλάκις νὰ ᾖναι καὶ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ὅρου καὶ τὸ κατηγορούμενον ἀπαρέμφατα, ὡς εἰς τὸ ἐξῆς s'abandonner au désespoir, c'est peu connaître les chances de la fortune, ὅπερ δύναται ν' ἀντιστραφῇ οὕτως connaître les chances de la fortune que de s'abandonner au désespoir, ἐνθα τὸ ἀπαρέμφατον s'abandonner, ῥίως τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, ἐπιταχθέν συνοδεύεται μετὰ τὸ Démosthènes, ὑπὸ τοῦ συνδέσμου que, προσέτι τῆς προθέσεως de. Μεταφράζονται δὲ αἱ τοιαῦται προτάσεις τρεπομένην τοῦ μὲν πρώτου ἀπαρεμφάτου εἰς ὀριστικὴν, δευτέρου δὲ εἰς μετοχὴν ἐκάρθρον· πολλά ὀλίγον γνωρίζοντες τῆς τύχης ὁ πᾶσαν ἀποβάλλον ἐλπίδα μεταβολῆς.

Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχῇ ἀπὸ τῶν ἀντωνυμιῶν ce qui οἰαυδήποτε ῥήματος, ἀκολουθεῖ δὲ ὡς κύριον τῆς προτάσεως être, ἢ ce ἐπαναλαμβάνεται πρὸς αὐτοῦ. Ce que je déteste, c'est d'aller vous voir.—Ce qui m'attache à la vie, c'est d'aller vous voir.—Ce qui m'indigne, ce sont les injustices. Δὲν εἶναι ὅμως ἀφευκτος ἡ ἐπανάληψις τῆς ce, ἀνὰ ἀκολουθεῖ ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ὀνομαστικῶν, δυνατὸν εἰπεῖν, ce que je admire le plus notre admiration c'est ἢ est la vertu.

Μεταχειρίζονται δὲ προσέτι τὴν ce ὡς συγκεκριμένην τὸν πρῶτον κῶλον τῆς προτάσεως σύγκειται ἐκ πολλαπλῶν, ὡς le signe de la corruption des mœurs de la loi, c'est la multiplicité des lois. Ἀλλὰ δυνατὸν εἰπεῖν que la véritable noblesse est ἢ c'est la vertu, διὰ τὸ τοιαύτης προτάσεως.

Ἡ ἀντωνυμία ce ἀναπληροῖ πολλάκις τὴν προσωπικὴν ἀντωνυμίαν αὐτῆς ἐν τῷ κατηγορούμενῳ ᾖναι οὐκ ἀστρονόμους, qui prétendent connaître la nature

les fixes, assurent que ce sont autant de soleils. Ἀλλ' ἂν τὸ κατηγορούμενον ἦναι ἐπιθετον, προτιμᾶται ἡ προσωπική· οἶον, lisez Démosthènes et Cicéron, ils sont très-éloquents — j'ai vu le Louvre, il est magnifique.

Ἀλλὰ πρὸς ὀρθὴν χρῆσιν τῶν ἀντωνυμιῶν. ce καὶ il, ιστέον ὅτι πολλάκις οὐσιαστικὸν κατηγορούμενον ἐπέχει τόπον ἐπιθέτου, ἰδίως ὅταν ἐκφέρηται ἀνθρώπως, οἶον, il est roi· ἂν δὲ συνοδεύηται ὑπὸ ἄρθρου ἢ ἀντωνυμίας, θεωρεῖται ὡς κυρίως οὐσιαστικόν, οἶον, c'est le roi, c'est un philosophe.

Καὶ ἐπιθετον δὲ κεῖται πολλάκις ἀντὶ οὐσιαστικοῦ, οἶον, c'est vrai, c'est juste· ἥτοι c'est une chose vraie, c'est une chose juste.

Ἡ ἀντωνυμία ce ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν· il considérât cette campagne, ces collines, ces ruisseaux.

Κτητικαί.

Αἱ τριτοπρόσωποι κτητικαὶ son, sa, leur, εἰσὶν εὐχρηστοὶ ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, ὅθεν εἰς τὴν φράσιν ταύτην: ce chapeau est joli, sa couleur est agréable, ἡ ἀντωνυμία sa δὲν κεῖται καλῶς, ἀλλὰ ῥητέον, la couleur en est agréable. Τότε δὲ μεταχειρίζονται ἐπὶ ἀψύχων τὰς κτητικὰς, ὅταν ἡ κατασκευὴ τῆς προτάσεως δὲν ἐπιδέχεται τὴν en· ὡς ce tableau a ses beautés, ἡ εἰκὼν αὕτη ἔχει τὰς καλλονὰς τῆς· cette maison a ses agréments, ὁ οἶκος οὗτος ἔχει τὰ τερπνά του· διότι τὸ ὑποκείμενον tableau, maison, ἀποτελεῖ μίαν πρότασιν μετὰ τοῦ ἀντικειμένου, ses beautés, ses agréments, καὶ ἐπομένως εἶναι ἀμήχανον ν' ἀποφύγῃ τις τὴν κτητικὴν ἀντωνυμίαν.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι παρασιωπῶνται ὅπου δύνανται γὰ ἐννοῶνται οἰκοθεν· οἶον, ῥητέον, j'ai mal à la tête, ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, ὅχι j'ai mal à ma tête· il a reçu un coup de feu au bras, ἐκτυπήθη ἀπὸ τοῦ πυροβόλου εἰς τὸν βραχίονα, ὅχι à son bras.

Αἱ κτητικαὶ ἀντωνυμίαι ἐπαναλαμβάνονται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν, ὥστε ἡ τοιαύτη φράσις mes père et mère ἀντὶ τοῦ mon père et ma mère, καίτοι συνήθης παρὰ τῷ χυδῶν λαῷ καὶ εἰς τὸ δικανικὸν ὕφος, ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τῶν ἐγκρίτων συγγραφέων. Προσέτι δὲ καὶ μετὰ δύο ἢ πλείονων ἐπιθέτων ἐπαναλαμβάνεται ἡ

κτητική ἂν τὰ ἐπίθετα κατηγορῶνται εἰς διάφορα ὑποκείμενα αἶον, mes beaux et mes vilains habits, διότι ἄλλα μὲν τὰ καλὰ, ἄλλα δὲ τὰ πρόστυχα ἱμάτια· ἂν δὲ τὰ ἐπίθετα αναφέρονται εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενον, ἡ ἀντωνυμία τίθεται ἅπαξ αἶον, mes beaux et riches habits, διότι ἐνταῦθα τὰ καλὰ ἱμάτια δὲν εἶναι διάφορα τῶν πολυτελῶν.

Ἀναφορικαί.

Ἡ ὀνομαστική τῆς ἀναφορικῆς *qui* καὶ ἡ αἰτιατική *que* τίθενται ἀδιαφόρως ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀφύχων ἢ καὶ ἀλόγων ζώων, καὶ προτιμῶνται τῆς *lequel, laquelle*· ἡ δὲ γενική καὶ δοτική καὶ ἀπλῶς αἱ ἐμπρόθετοι πτώσεις τίθενται ἐπὶ προσώπων μόνον· ὥστε αἱ ἐξῆς φράσεις δὲν ἔχουσι καλῶς· *l'étude à qui je consacre mes loisirs*· *le cheval sur qui je suis monté*· ἀλλὰ ῥητέον διὰ τῆς *lequel, laquelle, le cheval sur lequel* κτλ.

Ἐγχομένων δύο ὀνομάτων διαφόρου γένους, ἡ καινὴ τὸ γένος *qui* ἤθελε γεννήσει ἀσάφειαν καὶ ἀμφιβολίαν, ποῦ ἄρα ἀναφέρεται, εἰς τὸ ἀρσενικὸν ὄνομα ἢ εἰς τὸ θηλυκόν αἶον, εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, *J'ai vu le mari de votre sœur qui doit obtenir cette place, ἡ qui δυνατόν ν' ἀναφέρηται καὶ εἰς τὸ ἀρσενικὸν mari καὶ εἰς τὸ θηλυκὸν sœur, εἶδον τὸν σύζυγον τῆς ἀδελφῆς σου, ὅστις ἢ ἥτις μέλλει νὰ διορισθῇ εἰς τὴν θέσιν ταύτην. Τότε λοιπὸν ἀντὶ τῆς *qui* προτιμᾶται ἡ ὀνομαστική *lequel, ἥτις* δικατάληκτος οὕσα ἀφαιρεῖ πᾶσαν ἀμφιβολίαν· *le mari...lequel, la sœur...laquelle*. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἡ χρῆσις τῆς *lequel* ὡς ὑποκειμένου δὲν φαίνεται πολὺ δόκιμος εἰς τοὺς Γάλλους γραμματικούς, καὶ συμβουλεύουσι ν' ἀποφεύγωμεν αὐτὴν κατασκευάζοντες ἄλλως πῶς τὸν λόγον. (ιδὲ Grammaire de Condillac. Tom. Second, p. 114).*

Αἱ ἀντωνυμιαί αἱ τε ἀναφορικαὶ καὶ αἱ προσωπικαὶ δὲν πρέπει ν' ἀναφέρονται εἰς οὐσιαστικὸν ἀναρθρὸν καὶ ἀόριστον, συναποτελοῦν μετὰ ῥήματός τινος ἢ προθέσεως ἔννοιαν ῥηματικὴν ἢ ἐπιρρηματικὴν. Ἡ φράσις αὕτη λόγῳ χάριν *il nous a reçu avec politesse qui nous a charmés* δὲν ἔχει καλῶς, διότι τὸ *politesse* εἰς ὃ ἀναφέρεται ἡ ἀντωνυμία *qui* δὲν εἶναι ὀρισμένον οὐδ' αὐθόπαρκτον οὐσιαστικόν, ἀλλ' ἀποτελεῖ μετὰ τοῦ *avec* μιάν ἔννοιαν ἰσοδυναμοῦσαν τῇ ἐπιρρηματικῇ *εὐγενῶς, φιλοφρόνως*. Διορθοῦται δὲ οὕτως, *il nous a reçu avec une politesse qui nous a charmés*. Παρόμοιος μὴ λέγε, *s'il a*

droit de répondre qui le lui a accordé? ἀλλὰ, s'il a le droit de répondre μηδὲ, il demande grâce quoiqu'il ne la mérite pas ἀλλὰ, il demande sa grâce κτλ. Ἡ μεταχειρίσθητι ἰσοδυναμὸν τινα φράσιν· οἷον τὸ ἐξῆς· παράδειγμα, quand nous mîmes en mer, elle était paisible, δυνατόν νὰ διορθωθῇ οὕτω πως, quand nous nous embarquâmes, la mer était paisible, ἐπειδὴ δὲν λέγουσι μετὰ τοῦ ἄρθρου quand nous mîmes en la mer.

Ἰδιωτισμὸς γαλλικὸς εἶναι νὰ τίθεται ἡ qui μετὰ τῆς ὀριστικῆς ὡς ἀνάλυσις μετοχῆς ἢ ἀπαρεμφάτου· οἷον, tout-à-coup je crus voir Vénus qui fendait les nues dans son char volant (Télémaque liv. IV), αἶφνης ἐφάνη μοι ὅτι εἶδον τὴν Ἀρροδίτην διασχίζουσαν τὰ νέφη μὲ τὸ πτερόεν ἄρμα της. Hercule sentit bientôt le feu dévorant qui se glissait jusque dans la moëlle de ses os, ὁ Ἡρακλῆς ἠσθάνθη εὐθὺς τὸ παμφάγον πῦρ διεισδύου μὲχρι τοῦ μυελοῦ τῶν κοκκάλων του. Ὅμοίως ἡ ἐξῆς φράσις· voilà Marie qui vient ἐξηγεῖται παρ' ἡμῖν· ἰδοὺ ἡ Μαρία ἐρχεται, παραλειπομένης τῆς ἀναφορικῆς.

Ἡ dont, ὡς καὶ ἐν τῷ Τεχνολογικῷ ἐσημειώθη, ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν καὶ ἀφαιρετικὴν τῶν ἀναφορικῶν παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται δὲ ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἀλλὰ πρέπει νὰ προηγῇται τοῦ ὀνόματος τοῦ ὁποίου εἶναι συντακτικῇ, οἷον la ville dont les habitants, ὅχι la ville les habitants dont. Ὅθεν ρητέον la Seine dans le lit de laquelle viennent se jeter d'autres rivières, ὅχι dans le lit dont.

Ἄλλοτε ἢ que λαμβάνεται συνεπτυγμένως ἀντὶ τῆς ἐμπροθέτου λεquel· οἷον les jours que je l'ai vu, que j'ai mangé avec lui, ἀντὶ les jours pendant lesquels je l'ai vu.— Il ne me voit plus de l'œil qu'il me voyait· τὸ que ἐνταῦθα ἰσοδυναμεῖ μὲ τὴν γενικὴν dont, καὶ ἔχει ὁμοιότητα μὲ τὸ ἀκλιτον ἐκεῖνο ὅπου τῆς χυδαίας φωνῆς· δὲν μὲ βλέπει πλέον μὲ τὸ ᾠκτι ὅπου (δὲ οὐ) μ'εβλεπεν.

Ἡ ἀντωνυμία qui ἐρωτηματικῶς λαμβανομένη εἶν' εὐχρηστος ἐπὶ προσώπων μόνον, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. Ὅθεν μὴ λέγῃς qui sont les pays du Nord? ἀλλὰ quels sont les pays du Nord? Δύναται ὅμως νὰ εἴπῃ τις ὁρθῶς· Il y avait hier chez vous beaucoup de personnes; qui sont-elles? ὅτι περὶ προσώπων ἐνταῦθα ὁ λόγος.

Ὅπου οἱ Ἕλληνες, ἐπὶ ἐξηρημένης προτάσεως, μεταχειρίζομαθαι τὴν ἐρωτηματικὴν ἀντωνυμίαν τί, οἷον, δὲν ἤξεύρω τί ζητεῖς, οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὴν ἀναφορικὴν *ce que je ne sais pas ce que vous demandez*.

Ἡ *quoi* λαμβάνεται, ὡς εἴρηται ἐν τῷ Τεχνολογικῷ, καὶ ὡς ἀναφορικὴ καὶ ὡς ἐρωτηματικὴ ἀντωνυμία. Εἶναι δὲ κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ, εὐχρηστος ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. Πρέπει δὲ νὰ προτιμᾶται μάλιστα, ὅταν τὸ εἰς ὃ ἀναφέρεται δὲν ᾖ ὠρισμένον, ἀλλὰ γενικὸν καὶ ἄοριστον, ὅποιαί αἱ λέξεις *ce, voilà, rien* οἷον, *voilà de quoi je voulais vous parler—il n'y a rien sur quoi on ait plus écrit*.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται συχνότατα μετὰ τῆς προθέσεως *de*, ἀποτελοῦσα ἰδιαιτέραν τινὰ φράσιν εἰς τὴν γαλλικὴν γλῶσσαν καὶ παριστώσα τὴν ὕλην ἐξ ἧς, ἡ τὸν τρόπον καθ' ὃν, ἡ τὸ ὄργανον δι' οὗ γίνονται τι· οἷον, *donnez-moi de quoi écrire, δός μοι τὰ ἀναγκαῖα εἰς γραφήν. Il a de quoi être content, ἔχει ὅσα τὸν ἀρκοῦν νὰ ᾖ εὐχάριστος.—Il n'a pas de quoi vivre, δὲν ἔχει τὰ πρὸς τὸ ζῆν.—Nous avons de quoi nous amuser, ἔχομεν πῶς νὰ διασκεδάσωμεν*.

Εἰς τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας κατατάσσεται καὶ ἡ κοινοῦ γένους καὶ ἀριθμοῦ οὐ· *le peril où je m'engage, ὃ κίνδυνος εἰς ὃν ἐμβάλλω ἑμαυτόν. Εἶναι δὲ εὐχρηστος, ὅχι μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων, ἀλλ' ἐνίοτε, παρὰ ποιηταῖς, καὶ ἐπὶ προσώπων, ὡς*

il ne reste que moi

où l'on découvre encore les vestiges d'un roi.

(Racine. Alexandre, acte II, sc. 2).

Πολλὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῶν μονοσύλλαβων ἀντωνυμιῶν *en* καὶ *y*, ἐξ ὧν ἡ μὲν πρώτη ἰσοδυναμεῖ μὲ γενικὴν ἢ ἀφαιρετικὴν προσωπικῆς ἀντωνυμίας παντός γένους καὶ ἀριθμοῦ, ἡ δὲ ἄλλη μὲ δατικὴν. Τὰς μεταχειρίζονται κατακόπως, διότι μονοσύλλαβοι οὖσαι φέρουσιν εἰς τὸν λόγον σαφήνειαν ἀνευ σχινοτονείας. Καὶ ἡ μὲν *en* τίθεται ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, ἡ δὲ *y* μόνον ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων. *Vous souvenez-vous de cet homme ἢ de cette chose? —je m'en souviens. Ἐνθυμεῖσθε τὸν ἄνθρωπον ἢ τὸ πρᾶγμα τοῦτος; —τὸν ἐνθυμοῦμαι, ἢ τὸ ἐνθυμοῦμαι.*

J'ai connu le malheur, et j'y sais compatir,
ἦτοι je sais compatir au malheur.

Ἐπεὶ δὲ αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι *de lui, à lui, d'elle, d'eux,*

d'elles, leur, σημαίνουνσι πάντοτε πρόσωπον καὶ οὐχὶ πράγμα, μεταχειρίζονται ἀντ' αὐτῶν ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων τὴν en καὶ γ' ὥστε ἡ ἐξῆς φράσις εἶναι σόλοικος: cette maison menace ruine; n'approchez pas d'elle, ἀλλὰ ῥητέον, n'en approchez pas. οὐδὲ εἰς τὴν φράσιν ταύτην: ces bâtiments n'étant pas assez grands, je leur ferai ajouter une aile, ἔχει καλῶς ἡ ἀντωνυμία leur, καθὼς ἀναφερομένη εἰς τὴν λέξιν bâtiments, κτίρια, ἀλλὰ ῥητέον j'y ferai ajouter une aile.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Παντοῦ ὅπου ἡμεῖς ἐκφέρομεν ἐπίθετον ἢ ἀντωνυμίαν ἢ ὄνομα ἀριθμητικόν, ὑπακουομένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ οὐσιαστικοῦ, οἱ Γάλλοι πληροῦσι πάντοτε τὸ ἐλλείπον οὐσιαστικόν διὰ τῆς ἀντωνυμίας en-οῖον, εἰς τὴν ἐρώτησιν, ἔχετε ἀδελφούς; ἡμεῖς ἀπαντῶμεν ἀπλῶς, ἔχω, ὁ δὲ Γάλλος μετὰ τοῦ en, j'en ai, ἢ ἔχω τρεῖς, j'en ai trois πολλοὺς, j'en ai plusieurs.

Περὶ τῆς Ἀορίστου Ἀντωνυμίας Même.

Ἡ λέξις même εἶναι ἢ ἐπίθετον ἀντωνυμικόν, ἄρα κλιτὸν ἢ ἐπὶ ῥῆμα, ἄρα ἄκλιτον.

Ἐπίθετον μὲν εἶναι α'. ὅταν λαμβάνηται ἐν ἑνὶ ἄνθρωπῳ διὰ νὰ σημαίνῃ ταυτότητα (l'identité) ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἑλληνικὴν: ὁ αὐτός le même homme, ὁ αὐτὸς ἄνθρωπος les mêmes vertus, αἱ αὐταὶ ἀρεταί.

β'. Ὅταν συντίθῃται μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν, moi-même, toi-même, lui-même, nous-mêmes, vous-mêmes, eux-mêmes, ἀντιστοιχοῦσα πάλιν πρὸς τὴν ἑλληνικὴν αὐτός κτλ. ἥτοι πρὸς τὰς συνθέτους αὐτοπαθεῖς. Ceux qui se plaignent de la fortune n'ont souvent à se plaindre que d'eux-mêmes. Πολλοὶ τῶν μεμφομένων τὴν τύχην ὤφειλον ἐαυτοὺς μᾶλλον νὰ μέμφωνται.

γ'. Ὅταν ἔπηται κατόπιν οὐσιαστικοῦ μὲ δύναμιν ἐπιτάσεως: gloire même, καὶ αὐτὴ ἡ δόξα la vie même, καὶ αὐτὴ ἡ ζωὴ. Ἄλλ' ἐνταῦθα συμβαίνει ἰδιοτροπία τις, διότι ἂν μὲν τὸ οὐσιαστικόν ἦναι ἐν μόνον, τὸ même συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν, καὶ θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον ἂν δὲ δύο ἢ πλεονα, δὲν συμφωνεῖ οὐδὲ θεωρεῖται ὡς ἐπίθετον, ἀλλ' ὡς ἐπὶ ῥῆμα οῖον, les animaux, les plantes même étaient au nombre des divités égyptiennes, τὰ

ζῶα αὐτὰ ἢ καὶ τὰ φυτὰ ἀκόμη συγκατελέγοντο μετὰ τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.

Ἐπὶ ῥῆμα εἶναι προσέτι ὅταν τίθεται ὡς προσδιορισμὸς ῥήματος, καὶ τότε ἐξηγεῖται διὰ τοῦ μάλιστα ἢ ὡς καὶ ἡ ἀκόμη καὶ, δηλαδή διὰ προσθετικοῦ τινος ἢ ἐπιτατικοῦ μορίου· ἢ, ἂν ᾖναι ἄρνησις, διὰ τοῦ οὐδὲ ἢ οὐδὲ κἀν· nous ne devons pas fréquenter les méchants; nous devons même les éviter, δὲν πρέπει νὰ συναναστρεφώμεθα τοὺς πονηροὺς, ὀφείλομεν μάλιστα καὶ νὰ τοὺς φεύγωμεν.

Mon cœur lassé de tout, même de l'espérance.

(Lamartine).

Ἡ καρδιά μου βαρυνθεῖσα τὰ πάντα ὡς καὶ αὐτὴν τὴν ἐλπίδα. Nous n'irons pas à la campagne, nous n'avons pas même envie d'y aller, δὲν θὰ ὑπάγωμεν εἰς τὴν ἐξοχὴν, καὶ οὐδ' ἔχομεν κἀν ἄρεξιν νὰ ὑπάγωμεν.

Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tout.

Ἡ κατὰ τοὺς Γάλλους ἀόριστος ἀντωνυμία tout, πᾶς ἢ ὅλος, tout homme, πᾶς ἄνθρωπος, tout le monde, ὅλος ὁ κόσμος, λαμβάνεται ἐπίσης καὶ ὡς ἐπὶ ῥῆμα, ὅπως, ὁλοσδιόλου· tout clair, ὅπως φανερός ἢ ὁλοφάνερος· tout noir, ὁλόμαυρος. Τότε δὲ ἀκολουθοῦσι τὸν ἐξῆς κανόνα. Μετὰ τῶν ἀρσενικῶν ἐπιθέτων μένει πάντοτε ἄκλιτον· ἢ· τοι κάμνει καὶ εἰς τὸν πληθυντικὸν tout.

Nos vaisseaux sont tout prêts et le vent nous appelle.

Τὰ πλοῖά μας εἶναι ὁλοέτοιμα, καὶ ὁ ἄνεμος μᾶς προσκαλεῖ. Ὅμοιος μένει ἄκλιτον μετὰ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένων. Eucharis demeurerait tout interdite, ἡ Εὐχαρίς ἔμενε κατατεθορευμένη. Μετὰ δὲ τῶν θηλυκῶν τῶν ἀρχομένων ἀπὸ συμφώνου εἶναι κλιτὸν, ἔστω καὶ εἰς ἐπιρρηματικὴν σημασίαν. Certes tu me dis là une chose toute nouvelle, τῇ ἀληθείᾳ μοι λέγεις πράγμα ὅπως διόλου νέον.

Ὁ αὐτὸς κανὼν τηρεῖται καὶ ὅταν τὸ tout λαμβάνηται μετὰ ἐπιθέτου τινὸς ἐπομένου τοῦ que, εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὅσον καὶ ἂν· οἶον, la valeur, tout héroïque qu'elle est, ne suffit pas pour faire les héros, ἡ ἀνδρεία ὅσον ἡρωοπρεπὴς καὶ ἂν ᾖναι, δὲν ἀρκεῖ μόνῃ ν' ἀναδείξῃ τινὰ ἥρωα. L'espérance toute trompeuse qu'elle est, sert au moins à nous mener à la fin de la vie par un

chemin agréable, ἡ ἐλπίς ὅσον πλάνος καὶ ἂν ᾦται, ἔχει καὶ τὸ καλὸν ὅτι ἄγει ἡμᾶς δι' ὁδοῦ τερπνῆς εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς.

Ὅταν δὲ τὸ tout λαμβάνηται ὡς προσδιορισμός ἄλλου ἐπιρρήματος, μένει πάντοτε ἄκλιτον· tout doucement, tout aussi bon· ἡ ὅταν συνοδεύῃ οὐσιαστικόν τι, il est ἢ elle est tout zèle, tout ardeur et tout obéissance, ἐνῷ ἡμεῖς εἰς τοιαύτην περίστασιν συμμεταβάλλομεν τὸ ἐπίθετον ὁλος πρὸς τὸ ὑποκείμενον· ἦτον ὁλος ζῆλος ἢ ἦτον ὁλη (ἡ γυνή) ζήλος. Les Français sont tout feu pour entreprendre, οἱ Γάλλοι εἶναι ὅλοι πῦρ ὅταν ἐπιχειρῶσί τι.

Ἐχει δὲ ἡ ἀντωνυμία αὕτη σημασίαν ἐπιρρηματικὴν καὶ μετὰ τῶν τροπικῶν μετοχῶν, ἐρμηνευομένη τότε διὰ τοῦ ἅμα. Elle lui dit cela tout en riant, εἶπεν αὐτῷ τοῦτο ἅμα γελῶσα.

Συνοδεύουσα ὀνόματα πόλεων θηλυκοῦ γένους τίθεται κατὰ γένος ἀρσενικόν· οἶον, tout Rome le sait—tout Florence l'a vu, ἦτοι tout le peuple de Rome, de Florence. Συμφωνεῖ ὁμως ἐπιθετικῶς μὲ τὰ τῶν χωρῶν ἢ ἐπαρχιῶν ὀνόματα· οἶον, toute la France l'a vu.

Προτασσομένη τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων σημαίνει τὸ συνάμα, tous les deux, συναμφότεροι· ἢ περίοδον χρόνου, tous les cinq jours, ἀνὰ πᾶσαν πέμπτην ἡμέραν.

Ὡς πρὸς τὴν θέσιν δὲ ἡ tout ἐπιτάσσεται εἰς τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας nous, vous, eux. Nous tous, πάντες ἡμεῖς, vous tous, eux tous. Συνοδεύουσα δὲ τὰς τριτοπροσώπους le, la, les, τίθεται μετὰ τὸ ῥῆμα, οὐτινος εἶν' ἐκεῖναι ἀντικείμενον, ἢ μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς μετοχῆς, ἂν ὁ χρόνος ᾦται σύνθετος· je les ai tous éprouvés, et je les trouve tous très-bons.

Ἡ ἀντωνυμία tout ἐπαναλαμβάνεται πρὸ ἐνὸς ἐκάστου τῶν οὐσιαστικῶν, καὶ μάλιστα ἂν ταῦτα διαφέρωσι κατὰ τὸ γένος. Ὅθεν ἡ φράσις αὕτη: je suis avec toute l'ardeur et le respect possible, εἶναι σόλοικος· τὸ ὀρθάν avec toute l'ardeur et tout le respect.

Τὸ ἐνικὸν tout ἰσοδυναμεῖ πολλάκις μὲ τὸ παρ' ἡμῖν ἐνάρθρον πληθυντικόν· τὰ πάντα· tout tombe, tout périt, tout se confond autour de nous. Τὰ πάντα πίπτουσι περὶ ἡμᾶς, τὰ πάντα χάνονται, τὰ πάντα συμφύρονται καὶ συγχέονται.

Περὶ τοῦ quelque.

Ἡ ἀντωνυμία quelque ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀόριστον ἐλληνικὴν

τις, quelque homme, άνθρωπός τις, quelques hommes, ἄνθρωποι τινες.

Πολλάκις ὅμως ἔχουσα ἐπόμενον τὸν σύνδεσμον que μετὰ ῥήματός τινος μεταβάλλει σημασίαν καὶ δύναμιν, καὶ ἂν μὲν ἀκολουθῇ ἀμέσως ὄνομα οὐσιαστικόν, συμφωνεῖ μὲ αὐτὸ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν καὶ ἐξηγεῖται διὰ τοῦ οἰοσδήποτε καὶ ἄν' οἶον,

Princes, quelques raisons que vous puissiez me dire.
οἰοσδήποτε λόγους καὶ ἂν ἔχγτε νὰ μὲ εἰπῆτε.

Ἄν δὲ ἀκολουθῇ ἐπίθετον ἢ μετοχὴ ἢ ἐπὶ ῥήμα, μένει ἄκλιτος, καὶ μεταφράζεται διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἄν' οἶον, quelque puissants qu'ils soient, ὅσον δυνατοὶ καὶ ἂν ᾔναι, quelque considérés que nous soyons, ὅσον εὐπρόληπτοι καὶ ἂν ᾔμεθα, quelque adroitement qu'ils s'y prennent, ὅσον ἐπιδεξίως καὶ ἂν ἐπιλάβωνται τοῦ ἔργου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἄν δὲ τὸ ἐπίθετον δὲν ᾔναι, μόνον, ἀλλὰ μετ' οὐσιαστικῶς, τὸ quelque συμφωνεῖ μετὰ τοῦ οὐσιαστικῶς, quelques grandes richesses que vous possédiez, ὅσον μέγαν πλοῦτον καὶ ἂν ἔχγτε.

Ἄν ὅμως ἀμέσως μετὰ τὸ quelque δὲν ἀκολουθῇ μήτε οὐσιαστικόν, μήτε ἐπίθετον, ἀλλὰ ῥήμα, τότε διαιρεῖται εἰς δύο λέξεις, quelque, καὶ τὸ μὲν quel συμφωνεῖ κατὰ γένος καὶ ἀριθμὸν μὲ τὸ ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ δὲ que μένει ἄτρεπτον οἶον, quel que soit votre mérite; quel que soient vos talents, οἰκδήποτε καὶ ἂν ᾔναι ἡ ἀξία σου, τὰ προτερήματά σου.

Προτασσόμενον τῶν ἀριθμητικῶν ὀνομάτων τὸ quelque ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ περίπου μένει ἄκλιτον. Alexandre perdit quelque trois cents hommes lorsqu'il défait Porus. Ὁ Ἀλέξανδρος ἀπέβαλε τριακοσίους περίπου ἄνδρας ὅτε τὸν Πῶρον ἐνίκησε.

Τὸ ὄνομα choses, πράγμα, εἶναι γένους θηλυκοῦ· ἐνὸθεν δὲ μετὰ τοῦ quelque συντάσσεται μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν καὶ τῶν ἐπιθέτων, ὡς εἰ ἦτο ἀρσενικοῦ ἢ μᾶλλον οὐδετέρου γένους. Ne dites pas à votre ami qui vous demande quelque chose: allez et revenez, je vous le donnerai demain. Ἦτος ἢ εἰς τὸ quelque chose ἀναφερομένη ἀντωνυμία ἐτέθη κατὰ γένος ἀρσενικόν. Je vous dirai quelque chose de fâcheux, λυπηρόν τι, quelque chose de merveilleux, θαυμαστόν τι. Ἐνθα παρὰ τὴν ὁμοίαν ὅτι τὸ ἐπίθετον Merveilleux, merveilleux ἐτέθη κατ' ἀρσενικόν γένος, προσέτι δὲ ὅτι συνοδεύεται ὑπὸ τῆς προθέσεως de.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Ἡ πρόθεσις, δε τίθεται καὶ μετὰ τῶν ἄλλων ἀορίστων ἀντωνομιῶν ὅσον, τοῦ rien· rien de bon, οὐδὲν καλόν, rien de solide, οὐδὲν στερεόν· μετὰ τοῦ quoi, ἰδίως ὅταν ἀκολουθῇ συγκριτικόν· quoi de plus juste? τί δικαιότερον; ἢ καὶ μετὰ τοῦ ce que· et tout ce qu'il avait vu faire de plus remarquable aux héros de l'âge passé, καὶ πᾶν ὅ,τι ἀξιολγώτατον εἶδε πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελθούσης γενεᾶς.

Περὶ τῆς Ἀντωνυμίας Tel.

Ἡ Ἀντωνυμία tel, θηλ. telle, ἀντιστοιχοῦσα πρὸς τὴν ἐλληνικὴν τοιοῦτος, ἔχει συνήθως ἐπόμενον τὸ que, οἷος, ἢ ὁποῖος. L'homme n'est pas tel qu'il devrait être· ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι τοιοῦτος ὁποῖος ὤφριλε νὰ ᾔηται. Ἡ καὶ ἄνσω τοῦ que· il n'y a pas de tels animaux. Ἡ καὶ δις κατὰ σειρὰν ἐν παροιμιακοῖς λόγοις· telle vie, telle mort, οἷος ὁ βίος, ἢ, κατὰ τὸν βίον καὶ ἡ τελευταίη· tel maître, tel valet (κατὰ τὸν Μαστρογιάννη καὶ τὰ κοπέλια του).

Ἡ tel μετὰ τῆς ἀορίστου ὑπὸ λαμβανομένη ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ τῆς ἐλληνικῆς ὁ δεῖνα. Avez-vous vu un tel? Εἶδες τὸν δεῖνα; Ἀλλοτε κεῖται ἀοριστολογικῶς ἀντὶ τοῦ τις εἰς φράσεις γνωματευτικὰς καὶ ἀποφθέγματα. Tel sème qui souvent ne recueille pas, πολλάκις σπείρει τις καὶ δὲν θερίζει, ὁ σπείρων καὶ μὴ θερίζων.

Εἰς ποιητικὰς παρομοιώσεις ἡ tel τιθεμένη ἐν ἀρχῇ τῶν δύο συγκρινόμενων εἰκόνων ἢ ἐννοιῶν ἰσοδυναμεῖ μὲ τὰ παρ' Ἑλληνισιν ὁμοιωματικὰ μόρια, ὅπως... οὕτως. Tel qu'un lion rugissant met en fuite les bergers épouvantés, tel Achille... Ὅπως λέων βρυχώμενος τρέπει εἰς φυγὴν τοὺς ἐμφοβούς ποιμένας, οὕτως ὁ Ἀχιλλεύς...

Περὶ τοῦ On.

Ἡ ἀόριστος ἀντωνυμία ON, ὡς εἶπομεν ἤδη ἐν τῷ Τεχνολογικῷ, λαμβάνεται πάντοτε μετὰ τοῦ τρίτου ἐνικοῦ προσώπου τῶν ῥημάτων. On dit que... Λέγουσιν ἢ λέγεται ὅτι... Διὰ δὲ τὸ γενικόν καὶ ἀόριστον τῆς σημασίας, θεωρεῖται συνήθως ὡς γένους ἀρσενικοῦ καὶ ἀριθμοῦ ἐνικοῦ. Πλὴν ἐνίοτε, ὅταν προφανῶς ὁ λόγος ᾔηται περὶ προσώπου θηλυκοῦ, δέχεται κατηγορούμενον θηλυκοῦ γένους. Quand on est mariée, on n'est pas toujours maîtresse de ses actions.

Ἐπίσης τὸ κατηγορούμενον τίθεται καὶ κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμόν, ὅταν διὰ τοῦ ON σημαίνωνται προφανῶς πολλὰ ἄτομα. On n'est pas

des esclaves pour essayer de si mauvais traitements.—Ici l'on est *égauix*.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη προσλαμβάνει ἐνίοτε καὶ τὸ ἄρθρον εἰς ἀποφυγὴν χασμωδίας, μάλιστα μετὰ τὰς λέξεις *et, si, ou*. Et l'on dit.—Si l'on voit.—Ou l'on verra. Ἐκτὸς ἂν ἀκολουθῇ ἄλλο *l*, διότι τότε γεννᾶται νέα κακοφωνία· λέγε λοιπόν *et* *on* le dit, si *on* la voit, καὶ οὐχὶ *et* l'on le dit, si l'on la voit.

Περὶ τοῦ Personne.

Ἡ λέξις *personne* ἢ εἶναι ὄνομα γένους θηλυκοῦ, ἀριθμοῦ ἐνικοῦ ἢ πληθυντικοῦ κατὰ τὴν χρεῖαν, σημαίνουσα πρόσωπον, ἄνθρωπον, οἶον, Je sais cette nouvelle d'une personne qui est bien instruite.—Les personnes qui sont incapables d'oublier les bienfaits sont ordinairement généreuses· ἢ ἀντωνυμία ἀόριστος, καὶ τότε ἐκφέρεται ἀνδρῶς, εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, καὶ μόνον καθ' ἐνικὸν ἀριθμὸν εὐχρηστος. Καὶ εἰς μὲν τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ ἡμέτερον οὐδεὶς· οἶον, *personne* ne sait s'il est digne d'amour ou de haine, οὐδεὶς γινώσκει ἂν ἦναι ἀγάπης ἢ μίσους ἄξιος. Ὅταν δὲ ἡ πρότασις δὲν ἦναι ἀρνητικὴ, ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς μὲ τὸ *τίς*. Je doute que *personne* ai mieux peint la nature dans son aimable simplicité que le sensible Gesner. Ἀμφιβάλλω ἂν ἐξωγράφῃσέ τίς ποτε τὴν φύσιν ἐν τῇ ἐπεράστῳ αὐτῆς ἀπλότῃ καλλιῳ τοῦ εὐκισθήτου Γεσνέρου.

Περὶ τοῦ Aucun.

Ἡ δὲ *aucun* θηλ. *aucune* ἔχει ἐπίσης εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις τὴν σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, οὐδεμία. Τίθεται δὲ ἢ ἐπιθετικῶς μετὰ τινος οὐσιαστικοῦ, ὡς *aucun chemin de fleurs* ne conduit à la gloire, ἢ καθ' ἑαυτὴν, ἐπομένου τοῦ οὐσιαστικοῦ κατὰ γενικὴν διαίρετικὴν, *aucun de nos écrivains*. Ὅταν δὲ τὸ οὐσιαστικὸν δὲν ὀρίζεται, πρέπει νὰ προτιμᾶται αὐτῆς ἡ *personne*. Ὅθεν μὴ λέγῃς Je n'ai jamais rien demandé à *aucun*, ἀλλὰ Je n'ai jamais rien demandé à *personne*.

Εἰς δὲ τὰς ἐρωτηματικὰς ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικὰς προτάσεις ἰσοδυναμεῖ τῇ ἀόριστῳ *τίς*. Je doute qu'il y ait *aucun* auteur sans défaut. Ἀμφιβάλλω ἂν ἦναι (τίς) συγγραφεὺς χωρὶς ἐλλείψεως.

Ἡ ἀντωνυμία αὕτη εἶναι εὐχρηστος καθ' ἐνικὸν μόνον ἀριθμὸν, ἂν
(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις ἀπαντᾶται ἐνίοτε καὶ κατὰ πληθυντικόν, ὅπως παρ' Ἑλλήσι τὸ οὐδέτερον. Οὕτω παρὰ Μοντεσκίω, je ne me mêlai plus d'aucunes affaires.

Τὴν σήμερον ἐπιτρέπεται ἡ κατὰ πληθυντικόν χρῆσις αὐτῆς μόνον ὅταν τὸ οὐσιαστικὸν ᾖ καὶ ἐκ τῶν μὴ ἐχόντων ἐνικόν. Il n'a fait aucuns frais. — Il n'a versé aucuns pleurs διότι αἱ λέξεις frais (ἔξοδα), pleurs (δάκρυα) δὲν ἔχουσιν ἐνικόν.

Περὶ τοῦ Rien.

Ὅτι εἵπομεν περὶ τοῦ personne καὶ aucun, ἐφαρμόζεται καὶ εἰς τὸ rien, ἥτοι ἐπὶ τῶν ἀρνητικῶν προτάσεων ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ οὐδέν. Il ne dit rien. — Il ne répond rien. Ἐπὶ δὲ τῶν ἐρωτηματικῶν ἢ ἀμφιβολίας δηλωτικῶν τὴν σημασίαν τῆς ἀρίστου τλ. Y a-t-il rien de si beau? Ὑπάρχει τι τόσο ὠραῖον;

Ἐνίοτε τὸ rien λαμβάνεται ὡς ὄνομα ἐνάρθρως ἐπὶ τῆς σημασίας μηδαμινοῦ πράγματος, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς ῥητόν. Il vaut mieux ne rien faire que de faire des riens. Κάλλιον τὸ μηδὲν πράττειν ἢ τὸ πράττειν μηδαμινά.

Περὶ τοῦ Nul.

Ἡ ἀρίστος ἀντωνυμία nul καθ' ἑαυτὴν μὲν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ λαμβανομένη, εἶν' εὐχρηστος μόνον κατ' ἀριθμὸν ἐνικόν καὶ γένος ἀρσενικόν, καὶ τίθεται εἰς τὰς ἀρνητικὰς προτάσεις μὲ τὴν αὐτὴν τῆς personne σημασίαν καὶ δύνανται.

Nul n'est content de sa fortune,
Ni mécontent de son esprit.

Λαμβανομένη δ' ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικοῦ τινος, φυλάττει τὴν αὐτὴν σημασίαν τοῦ οὐδεὶς, ἐπιδέχεται δὲ τότε καὶ θηλυκὸν γένος, ἀλλ' ὅχι καὶ πληθυντικὸν ἀριθμόν. L'homme ne trouve nulle part (οὐδαμοῦ, ἐν οὐδενὶ τόπῳ) son bonheur sur la terre.

Ἄλλοτε ἡ nul σημαίνει πᾶν τὸ κατὰ νόμον ἄκυρον, τότε δὲ σχηματίζει καὶ πληθυντικὸν ἀριθμόν ὡς, Toutes ces procédures (αἱ διαδικασίαι) sont nulles. — Ces effets (αἱ χρεωστικαὶ) sont nuls.

Περὶ τοῦ Quiconque, Quelconque καὶ ἄλλων τινῶν Ἀορίστων Ἀντωνυμιῶν.

Ἡ μὲν quiconque (ὅστιςδήποτε) λαμβάνεται ἐπὶ προσώπων, καθ'

ἑαυτὴν, ἄνευ οὐσιαστικοῦ, ἢ ἂν προστεθῇ οὐσιαστικόν, ἐκφέρεται κατὰ μορφήν γενικῆς διαιρετικῆς. *Quiconque n'observera pas cette loi, sera puni* ἢ *quiconque de vous*. — Il a promis de le protéger contre quiconque l'attaquerait. πληθυντικὸν δὲν ἔχει, καὶ εἶναι συνήθως γένους ἄρσενικοῦ· δύναται τις ὅμως, πρὸς γυναῖκας ἀποτεινόμενος, νὰ εἴπῃ, *quiconque de vous sera assez hardie pour médire de moi, je la ferai repentir*, ἐκφέρων τὸ *hardie* κατὰ θηλυκὸν γένος.

Ἡ δὲ *quelconque*, τὴν αὐτὴν τῇ *quiconque* ἔχουσα ἀοριστολογικὴν σημασίαν, τίθεται ἐπιθετικῶς μετὰ οὐσιαστικῶν ἄρσενικοῦ τε καὶ θηλυκοῦ γένους, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων ἀψύχων· ἔχει δὲ τοῦτο ἴδιον, ὅτι ἐπιτάσσεται τῷ οὐσιαστικῷ. — Il ne lui est demeuré chose *quelconque*, ἀπελείφθη αὐτῷ οὐδοτιοῦν.

Plusieurs (πολλοί, πολλὰ). Κοινοῦ γένους καὶ πάντοτε πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ. Λαμβάνεται καὶ καθ' ἑαυτὴν, ἀλλ' ἐπὶ προσώπων οὐχὶ δὲ ἐπὶ πραγμάτων ἀψύχων· καὶ μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων. *Plusieurs se sont trompés en voulant tromper les autres*. — *Plusieurs historiens ont raconté*. — On le dit ainsi dans *plusieurs gazettes*.

L'un l'autre. Αἱ λέξεις αὗται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει λαμβανόμεναι σημαίνουσιν ἀμοιβαιότητα ἐνεργείας, ὡς ἡ ἑλληνικὴ ἀντωνυμία ἀλλήλους. Le feu et l'eau se détruisent l'un l'autre, φθείρουσιν ἀλλήλα. — Elles s'estiment l'une l'autre, τιμῶσιν ἀλλήλας. Εἰς τὰς τοιαύτας φράσεις τὸ *l'un* θεωρεῖται ὡς ὑποκειμένον καὶ μένει πάντοτε κατ' ὀνομαστικὴν, τὸ δὲ *l'autre* ὡς ἀντικείμενον, καὶ δύναται νὰ προσλάβῃ τὰς πτωτικὰς προθέσεις *de* καὶ *à*, ἂν ἡ πρότασις τὸ ἀπαιτῇ, ὡς, ils médisent l'un de l'autre.

Ὅταν ὁ λόγος ᾖναι οὐχὶ περὶ δύο, ἀλλὰ περὶ πολλῶν προσώπων ἢ πραγμάτων, προτιμᾶται ὁ πληθυντικὸς· les uns les autres. Tous ses projets semblaient se détruire les uns les autres, οὐχὶ *l'un l'autre*.

Δὲν πρέπει δὲ νὰ συγχέωμεν τὸ *l'un l'autre* μετὰ τοῦ *l'un et l'autre*· τὸ δεῦτερον σημαίνει ἀμφοτέροι, μὴ παρέχον ἰδέαν ἀμοιβαιότητος.

Τιθέμεναι δὲ αἱ λέξεις *l'un l'autre* εἰς διάφορα κῶλα σημαίνουν καταμερισμόν, καὶ ἀντιστοιχοῦσι πρὸς τὰ τῆς ἑλληνικῆς, ὁ μὲν, ὁ δέ·

καὶ κατὰ πληθυντικὸν les uns, les autres, οἱ μὲν, οἱ δέ· les unes, les autres, αἱ μὲν, αἱ δέ.

Κατὰ τινα ιδιωτισμὸν γαλλικὸν τίθεται ἡ autre μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν γένους ἢ τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος βίου· nous autres Grecs, nous avons la coutume, οἱ Ἕλληνες ἡμεῖς συνειθίζομεν· vous autres philosophes, σεῖς οἱ φιλόσοφοι κτλ.

Autrui, ἄλλος. Ἡ ἀντωνυμία αὕτη λαμβάνεται πάντοτε ὡς ἔμμεσον ἀντικείμενον μετὰ τῶν προθέσεων de ἢ à· οὐδέποτε δὲ ὡς ὑποκείμενον ἢ ὡς ἄμμεσον ἀντικείμενον. L'honnête homme remarque les défauts d'autrui (τὰ τοῦ πλησίον ἢ τὰ τῶν πέλας ἐλαττώματα) mais il n'en parle jamais.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Περὶ Ῥήματος.

Ἰδιότης καὶ χαρακτὴρ τῆς Γαλλικῆς Γλώσσης εἶναι ὅτι ἐχομένη πάντοτε τῆς φυσικῆς τάξεως τῶν ἰδεῶν, ἀποφεύγει ὡς οἷόν τε τὰ λεγόμενα πρῶτοστερα καὶ ὑπερβατὰ καὶ τὰς ἐλλείψεις, τὸ ὁποῖον ἀφαιρεῖ μὲν τι δυνάμει ἐξ αὐτῆς, προσθέτει δὲ πάλιν ἀκρίβειαν. Ὅθεν εἰς τὴν γαλλικὴν σύνταξιν προτάσσεται μὲν συνήθως τὸ ὑποκείμενον, ἔπειτα τίθεται τὸ ῥῆμα, εἴτα δὲ τὸ κατηγορούμενον ἢ ἀντικείμενον, καὶ οἱ προσδιορισμοί. Ὑποκείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι, ὁσάκις δὲν εἶναι ὄνομα τι ἢ ἄλλη τις ἀντωνυμία.

Τὸ ὑποκείμενον λοιπὸν εἴτε ὄνομα, εἴτε ἀντωνυμία, προηγεῖται τοῦ ῥήματος, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων καθ' ἃς ἔπεται τῷ ῥήματι· ἤτο α'. Ἐπὶ ἐρωτήσεως, διαπορήσεως ἢ θαυμασμοῦ· que voulez-vous? qui est-il?

Perfide, oses-tu bien te montrer devant moi?

(Racine. Andromaque).

Ἄπιστε, τολμᾷς νὰ φανῇς ἔμπροσθέν μου; que deviendrai-je? τί νὰ γείνω; que ferai-je? τί νὰ κάμω; que vois-je? τί βλέπω; Ἄν δὲ τὸ ὑποκείμενον ᾖ ὄνομα, τίθεται πρὸ τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ τότε μετὰ τὸ ῥῆμα ἐπαναλαμβάνεται ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία· σὶον, César eût-il passé le Rubicon?

Β'. Εἰς τὰς παρενθέσεις· dit-il, répondit-elle κτλ. Quand Ulysse, lui dis-je, partit pour aller au siège de Troie.

Γ'. Ὅταν ἡ ὑποτακτικὴ ἐγκλισίς λαμβάνηται ἀνευ τοῦ συνδέσμου que ἀντὶ εὐκτικῆς, ὡς puisse-t-il être heureux! εἴθε νὰ εὐτυχῇ! ainsi soit-il! γένοιτο! me préservent les Dieux! οἱ θεοὶ νὰ με φυλάξωσι! vive la liberté! ζήτω ἡ ἐλευθερία! ἡ ὑποθετικῶς, οἶον,

Contât-il tout le sang qu'Helène a fait répandre.

Dussé-je après dix ans voir mon palais en cendre.

(Andromaque).

Καὶ ἂν ἐμελλεν ἡ πράξις μου νὰ πληρωθῇ μὲ ὅλον τὸ αἷμα ὅσον ἐχύθη ἐξ αἰτίας τῆς Ἑλένης. Καὶ ἂν ἐμελλον μετὰ δεκαετίαν νὰ ἐπίδω ἀποτεφρούμενα τὰ ἀνάκτορά μου.

Δ'. Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχίζῃ μὲ τὰ μόρια ταῦτα, à peine, aussi, peut-être, encore, toujours, en vain, du moins, au moins. Aussi est-il votre ami, εἶπεν καὶ εἶναι φίλος σου· peut-être avez-vous raison, ἴσως ἔχετε δίκαιον· à peine fut-il arrivé, μόλις ἔφθασε· en vain prétendons-nous, μάτην ἀπαιτοῦμεν. Μ' ὅλα ταῦτα δύναται τις νὰ εἴπῃ χωρὶς νὰ σφάλῃ καὶ aussi il est votre ami, peut-être vous avez raison, προτάσων τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον εἶναι εὐφραδέστερον. Ἄν δὲ ὑποκείμενον ᾖ καὶ ὄνομα, προηγείται μὲν τ' ὄνομα, ἀκολουθεῖ δὲ καὶ ἡ ἀντωνυμία· οἶον, en vain son père lui conseilla-t-il, εἰς μάτην ὁ πατὴρ τὸν ἐσυμβούλευσε.

Ε'. Ὅταν ἡ πρότασις ἀρχίζῃ μὲ τὴν ἀντωνυμίαν tel ἢ τὸν σύνδεσμον ainsi. Tel était son avis.—Ainsi fut terminé le différend.

Ζ'. Ἐπιτάσσεται γλαφυρῶς τῷ ῥήματι τὸ ὑποκείμενον, ἂν τύχῃ νὰ παρακολουθῇται ἀμέσως ὑπὸ πολλῶν ἄλλων λέξεων· οἶον, là coulent mille divers ruisseaux qui distribuent partout une eau claire. Ἡ ἂν προηγῶνται ὡς ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος αἱ ἀντωνυμίαι que, le, se· οἶον, ce que pense le philosophe n'est pas toujours ce que dicte la raison.—C'est ainsi que le voulut la Providence.

Ζ'. Ἐπὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων, il est arrivé de grands malheurs, συνέβησαν μεγάλαι δυστυχίαι· il s'est glissé une faute, παρεξέφρησεν ἀμαρτημά τι· ὅπου προτάσσεται μὲν τὸ ῥῆμα μετὰ τῆς ἀντωνυμίας il κατὰ τρίτον ἐνικὸν πρόσωπον, ἔπεται δὲ τὸ ὑποκείμενον καθ' ὅποιονδήποτε γένος ἡ ἀριθμὸν.

Πλὴν τῆς περιστάσεως ταύτης καὶ τῶν ἀνωτέρω σημειωθείσων, ἥτοι ἐπὶ ἐρωτήσεως, *César eût-il passé le Rubicon?* ἢ προηγουμένων τῶν μορίων *peut-être, en vain, κτλ., οἶον, en vain son père lui conseilla-t-il, δὲν δυνάμεθα, ὑπάρχοντος ὑποκειμένου ἄλλου νὰ θέσωμεν καὶ τὴν ἀντωνυμίαν ἐπὶ τῆς αὐτῆς προτάσεως. Οἱ ἐξῆς στίχοι σφάλλουσι κατὰ τοῦτο·*

Louis en ce moment, l prenant son diadème,

Sur le front du vainqueur il le posa lui même·

διότι ὑπάρχοντος τοῦ ὑποκειμένου *Louis* ἔχει καὶ τὴν ἀντωνυμίαν *il*.

Ἄν ὑπάρχωσιν εἰς τὸν λόγον δύο ἢ πλείοτερα ῥήματα ταυτοπροσωποῦντα, ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία, τὸ ὑποκείμενον αὐτῶν, ἐπαναλαμβάνεται ἀναγκαίως πρὸ ἐνὸς ἐκάστου αὐτῶν.

α'. Ὅταν αἱ προτάσεις συνδέωνται διὰ παντός ἄλλου συνδέσμου πλὴν τῶν ἐξῆς: *et, ou, ni, mais· οἶον, vous serez vraiment estimé, si vous êtes sage et modeste.*

β'. Ὅταν ὁ λόγος ἀπὸ ἀρνητικοῦ γίνεται θετικὸς ἢ τάνάπαλιν. *Il ne gagne rien et il dépense beaucoup.—Vous le dites et vous ne le pensez pas.*

Πλὴν τῶν δύο τούτων περιστάσεων, αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι δύνανται νὰ ἐπαναληφθῶσιν ἢ μὴ, ὅπως μᾶλλον συντελεῖ εἰς τὴν τοῦ λόγου εὐφράδειαν καὶ σαφήνειαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Περὶ Συμῆφωνίας τοῦ Ὑποκειμένου μετὰ τοῦ Ῥήματος.

Τοῦ ὑποκειμένου συνθέτου ὄντος ἐκ δύο ἢ πλείοτέρων ὀνομάτων τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς πληθυντικὸν ἀριθμὸν, πλὴν τῶν ἐξῆς περιστάσεων.

α'. Ὅταν τὰ ὀνόματα ᾗναι συνώνυμα· οἶον, *son courage, son intrépidité étonne les plus braves, διότι αἱ λέξεις courage, intrépidité, εἶναι σχεδὸν ταυτόσημοι.*

β'. Ὅταν τὸ τελευταῖον ὄνομα τὸ ἀμέσως πρὸ τοῦ ῥήματος ᾗναι τοιοῦτον, ὥστε ἐλκύει ἰδιαιτέρως τὴν προσοχὴν ἡμῶν καὶ μᾶς φέρει τρόπον τινα εἰς λήθην τῶν προηγηθέντων· οἶον, *ce sacrifice votre intérêt, votre honneur, Dieu l'exige, τὴν θυσίαν αὐτὴν τὸ συμφέρον σου, ἡ τιμὴ σου, ὁ Θεὸς τὴν ἀπαιτεῖ. Τὰ ὑποκείμενα ἐνταῦθα κεῖνται*

κατὰ πρόοδον· ἡ μὲν τιμὴ εἶναι ἰσχυροτέρα τοῦ συμφέροντος, ὁ δὲ Θεὸς ἰσχυρότερος καὶ τοῦ συμφέροντος καὶ τῆς κατ' ἀνθρώπους τιμῆς ἢ ὑπολήψεως· τὸ ῥῆμα λοιπὸν ἐσυμφώνησε πρὸς τὴν τελευταίαν λέξιν· ὁ Θεός.

γ'. Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ ὅταν κατόπιν πολλῶν ὑποκειμένων ἐπέρχεται λέξις τις περιλαμβάνουσα ἐν ἑαυτῇ καὶ συγκεφαλαιούσα αὐτὰ ὅλα, οἷαι αἱ λέξεις tout, rien, personne.

Le temps, les biens, la vie,
Tout est à la patrie.

ὁ καιρὸς, τ' ἀγαθὰ, ἡ ζωὴ, τὰ πάντα εἰς τὴν πατρίδα ἀνήκουσι· τὰ πάντα εἰς τὸ γαλλικὸν εἶναι ἐνικοῦ ἀριθμοῦ tout, τὸ πᾶν ἀνήκει.

δ'. Ὅταν δύο ὀνόματα συνδέωνται διὰ τοῦ συνδέσμου ou (ἢ) la faiblesse ou l'inexpérience nous fait commettre bien des fautes, ἡ ἀδυναμία (τοῦ χαρακτῆρος) ἢ ἡ ἀπειρία γίνεται αἰτία νὰ ὑποπίπτωμεν εἰς πολλὰ σφάλματα.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Προηγούμενων δὲ διαφόρων προσώπων, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, καὶ τὸ μὲν πρῶτον εἶναι ἐπικρατέστερον τοῦ δευτέρου, τὸ δὲ δεύτερον τοῦ τρίτου· vous ou moi parlerons, vous ou votre frère viendrez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'.

Ἄλλαι Ἀρωμαλλαι εἰς τὴν Ῥηματικὴν Συμφωνίαν.

*Ὅταν ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος ᾖναι αἱ λέξεις ni l'un ni l'autre, ἢ ἀπλῶς δύο ὀνόματα συνδεόμενα διὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ni (οὔτε), τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν· οἶον, j'ai lu vos deux discours; ni l'un ni l'autre ne sont bons.— Ni l'or ni la grandeur ne nous rendent heureux. Ἄλλ' ἂν ἡ ἔννοια τοῦ λόγου ᾖναι τοιαύτη, ὥστε τὸ ἐν τῶν ὀνομάτων ἀποκλείει ἐξ ἀνάγκης τὸ ἕτερον, τότε τὸ ῥῆμα τίθεται εἰς ἐνικὸν ἀριθμὸν. Ni l'un ni l'autre n' obtiendra le prix· διότι δὲν δύνανται ἀμφότεροι νὰ λάβωσι τὸ βραβεῖον· ἢ ὁ εἷς θέλει τὸ λάβει ἢ ὁ ἄλλος. Ni M. le duc ni M. le cardinal ne sera nommé ambassadeur à Sait-Petersbourg.

Οἱ Γάλλοι διακρίνουσι δύο εἶδη περιληπτικῶν ὀνομάτων, τὰ καθόλου περιληπτικά (collectifs généraux), καὶ τὰ κατὰ μέρος περιλη-

πτικὰ (collectifs partitifs). L'armée, la foule, l'assemblée, la totalité εἶναι ἐκ τῶν καθόλου περιληπτικῶν un nombre, une foule, une quantité, une troupe εἶναι ἐκ τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν. Τὰ μὲν λοιπὸν τοῦ πρώτου εἶδους ἀπαιτοῦσι τὸ ῥῆμα κατὰ τὸν ἑαυτῶν ἀριθμὸν. La foule des humains est vouée au malheur.—La totalité des hommes sacrifie l'avenir au présent. Εἰς δὲ τὰ τοῦ δευτέρου εἶδους τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ μὲ τὴν γενικὴν, ἥτις πάντοτε τὰ συνοδεύει. Un grand nombre d'ennemis parurent. On vit une nuée de Barbares qui désolèrent tout le pays. Une infinité de monde pense comme vous.

Τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα peu, beaucoup, assez κτλ. ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν κατὰ μέρος περιληπτικῶν, ἥτοι τὸ ῥῆμα συμφωνεῖ κατ' ἀριθμὸν μὲ τὴν ἐπομένην γενικὴν. Beaucoup de gens pensent ainsi.—La plupart du monde ne se soucie pas de l'intention ni de la diligence des auteurs. Οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἀδιαφοροῦσι περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς φιλοπονίας τῶν συγγραφέων.

Ὅταν δὲ τὰ ποσότητος ἐπιρρήματα λαμβάνωνται καθ' ἑαυτὰ ἀνευ γενικῆς ὀνόματος, ὡς ὑποκείμενον τοῦ ῥήματος, τὸ ῥῆμα τίθεται κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν ὡς οἶον, la plupart sont sujets à l'erreur; peu aiment l'étude, ὅπου ἐννοεῖται ἐξῶθεν ἡ κατάλληλος γενικὴ la plupart des hommes, peu d'enfants κτλ.

Ἡ δευτεροπρόσωπος ἀντωνυμία vous λαμβανομένη ἀντὶ τῆς ἐνικῆς tu, ὡς εἴθισται παρὰ Γάλλοις, ἀπαιτεῖ καὶ τὸ ῥῆμα κατὰ πληθυντικὸν ἀριθμὸν, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ἐπόμενον ἐπίθετον, ἢ τὴν μετοχὴν ὡς οἶον, vous êtes fier, εἶσαι ὑπερήφανος· vous êtes venu, ἦλθες· soyez le bienvenu, καλῶς ἦλθες.

Ἡ αὐτὴ σύνταξις φυλλάττεται καὶ ὁσάκις ἐν πρόσωπον λαλοῦν περὶ ἑαυτοῦ μεταχειρίζεται πληθυντικόν ὡς nous sommes persuadé que, ἀντὶ τοῦ je suis persuadé que· καὶ ἐπὶ τῆς προστακτικῆς δέ· soyons sage⁽¹⁾.

(1). Τὸ πρῶτον πληθυντικὸν πρόσωπον τῆς προστακτικῆς ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν αὐθυπότακτον ὑποτακτικὴν τῆς ἑλληνικῆς· soyons, ὦμεν, ἄς ἡμεῖς, argétons-nous, στῶμεν κτλ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Περὶ τοῦ Ἀντικειμένου.

Ὡς τὸ ὑποκείμενον προηγείται τοῦ ῥήματος, οὕτως ἡ θέσις τοῦ ἀντικειμένου εἶναι μετὰ τὸ ῥῆμα· οἶον, *j'aime l'étude*.

Ὅταν δὲ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ᾖ ἀναφορικὴ ἢ προσωπικὴ ἀντωνυμία, προτάσσεται· οἶον, *l'homme que vous avez vu je vous connais* κτλ. Καὶ πάλιν ἐξαιρετέον τὴν προστακτικὴν, ἥτις θέλει κατόπιν τὰς προσωπικὰς ἀντωνυμίας, *aimez-moi, voyez-le*.

Ὅταν ὅμως δύο προστακτικαὶ συνδέωνται διὰ τῶν συνδέσμων *et* ἢ *ou*, δύναται ἡ δευτέρα νὰ ἐχῇ καὶ πρὸ αὐτῆς τὴν ἀντωνυμίαν.

Polissez-le sans cesse et le repolissez.

(Boileau).

Τὸ βοηθητικὸν ῥῆμα *avoir* ἔχει πολλάκις ἀντικείμενον ὀνομά τι παρακολουθούμενον ὑπὸ παθητικῆς μετοχῆς, ὡς *il eut la tête tranchée*· σημαίνει δὲ τοῦτο κατὰ διάθεσιν μέσῃν ἢ παθητικῇν, ἀπετμήθη τὴν κεφαλὴν, ἀπεκεφαλίσθη. Ὅλως διάφορος ἔννοια ἤθελε προκύψει, ἂν ἡ λέξις *tête* ἐτίθετο μετὰ τὴν μετοχὴν· *il eut tranché la tête*· τοῦτο ἤθελε σημαίνει ἐνεργητικῶς· ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν ἐτέρου. Ὅμοίως ἡ ἐξῆς φράσις, *les ennemis eurent deux cents vaisseaux brûlés, coulés à fond ou échoués* σημαίνει ὅτι διακόσαι νῆες τῶν πολεμίων ἐκάησαν, κατεποντίσθησαν ἢ ἐξώκειλαν εἰς τὴν ξηράν.

Αἱ ἀντωνυμίαι *rien* καὶ *tout*, ἀντικείμενον οὔσαι ῥήματος κατὰ χρόνον σύνθετον, τίθενται μεταξὺ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. *Il a tout soumis.—Il n'a rien dit.*

Πολλάκις αἱ προσωπικαὶ ἀντωνυμίαι ἀντικείμενον οὔσαι ἀπαρεμφάτου, προτάσσονται κατὰ σχῆμα πρωτύστερον τοῦ ῥήματος, ἐξ οὗ τὸ ἀπαρέμφατον ἐξαρτᾶται· οἶον, δύναται τις καλῶς νὰ εἴπῃ· οὐ μόνον *je viens vous chercher*, ἀλλὰ καὶ *je vous viens chercher*.

Je ne condanne plus un courroux légitime,

Et l'on vous va, seigneur, livrer votre victime.

(Racine).

ἀντὶ τοῦ *on* *va vous livrer*.

Τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν δὲν πρέπει νὰ χωρίζῃ ἀπὸ τοῦ εἰς ὃ ἀναφέρεται οὐδεμία παρεμπύπτονσα πρότασις. Εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους τοῦ Βοαλῶ δὲν ἐφυλάχθη ὁ κανὼν οὗτος.

Que George vive ici, puisque George y sait vivre,
 Qu'un million complant, par ses fourbes acquis,
 De clerc, jadis laquais, a fait comte et marquis,
 Que Jacquin vive ici, dont l'adresse funeste
 A plus causé de maux que la guerre et la peste.

Τὸ ἀναφορικὸν que τοῦ δευτέρου στίχου διασπᾶται ἐκ τοῦ George διὰ τοῦ vive ici. Τὸ ὁρθὸν ἦτο que George qu'un million... a fait, vive ici. Οὕτω καὶ κατωτέρω, que Jacquin vive ici, dont... τὸ ὁρθὸν εἶναι que Jecquin dont... vive ici.

Οἱ ποιηταὶ ἔχουσιν εἰς τὴν σύνταξιν περισσοτέραν ἐλευθερίαν τῶν πεζογράφων ὡς πρὸς τὴν θέσιν τῆς ἐμπροθέτου συντακτικῆς καὶ τῶν ἐπιρρήματικῶν προσδιορισμῶν.

Maitre corbeau sur un arbre perché . . .

Maitre renard par l'odeur alléché.

(La Fontaine).

*Ο πεζογράφος θέλει εἰπεῖ perché sur un arbre, alléché par l'odeur.

A notre rage ainsi rien ne s'oppose.

(Béranger).

*Ο πεζογράφος, ainsi rien ne s'oppose à notre rage.

Le peuple à nous s'intéresse.

(ὁ αὐτός).

*Ο πεζογράφος, le peuple s'intéresse à nous.

Εἶναι μὲν πολλὰ ῥήματα συντασσόμενα ἐν τε τῇ ἐλληνικῇ καὶ τῇ γαλλικῇ μετὰ γενικῆς, ὡς différer, διαφέρω· séparer, ἀποχωρίζω· éloigner, ἀπομακρύνω κτλ., ἢ μετὰ δοτικῆς, ὡς donner, δίδωμι· donner quelque chose à quelqu'un, δίδωμι τινὶ τι· répondre, ἀποκρίνομαι· pardonner, συγχωρῶ κτλ. Εἶναι δὲ καὶ ἄλλα διαφέροντα· οἷον, οἱ Ἕλληνες λέγομεν, δυσπιστῶ τινι ἢ πρὸς τινα, ἡ δὲ Γάλλοι μετὰ γενικῆς, se défier de quelqu'un· ἡμεῖς μετὰ δοτικῆς, χρῶμαι τινι πράγματι, οἱ Γάλλοι μετὰ τῆς de, ἤτοι μετὰ γενικῆς, se servir de quelque chose. Τὸ καταχρῶμαι συντάσσεται μετὰ δοτικῆς ἢ καὶ μετ' αἰτιατικῆς, τὸ δὲ abuser τῶν Γάλλων μετὰ γενικῆς abuser de l'amitié, de la confiance, καταχρῶμαι τῇ φιλίᾳ, ἢ τὴν φιλίαν κτλ., *Ἀλλὰ δὲ πάλιν ἀπαιτοῦσιν εἰς ἐκείνους πρόθεσιν τινα, εἰς ἡμᾶς δὲ ὄχι· οἷον, régner sur un peuple, βασιλεύω λαοῦ.

Εἶναι δὲ καὶ τινα τὰ ὅποια ἐνῶ ἐκ τῆς φύσεώς των ἀπαιτοῦσιν ἀραι-

ρετικὴν, συντάσσονται ὑπὸ τῶν Γάλλων μετὰ δοτικῆς, οἷον τὸ demander αἰτῶ, ὅτε ἀφαιρῶ, arracher ἀποσπῶ, dérober ὑφαρπάζω κτλ. Demander quelque chose à quelqu'un; il lui demanda son nom et sa patrie; dérober à quelqu'un ses secrets. Τὴν σύνταξιν ταύτην τινὲς τῶν ἡμετέρων ἐμπεπλησμένοι τῆς τῶν Γάλλων συγγραφῶν ἀναγνώσεως μεταφέρουσι καὶ εἰς τὴν ἐλληνικὴν, γράφοντες ἢ μεταφράζοντες, τῷ ἐζήτησε τὴν χάριν, il lui demanda la grâce, οὗ τινος οὐδὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ βαρβαρώτερον.

Τὰ κυρίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἥτοι ἐκεῖνα ὅσα δὲν εἶναι κατ' ἄλλον τρόπον εὐχρηστα, ἀπαιτοῦσι τὸ ἀντικείμενον κατὰ γενικὴν οἷον τὸ s'abstenir ἀπέχομαι· se défier, se méfier δυσπιστῶ· s'emparer κυριεύω· se moquer καταμωκῶμαι· se repentir μεταμέλομαι· se souvenir ἐνθυμοῦμαι, μέμνημαι· καὶ τινὰ τῶν μεταβαλλόντων σημασίαν ἀφοῦ γίνωσιν ἀντωνυμικά· οἷον, se douter ὑποπτεύω· se plaindre αἰτιῶμαι, μέμχομαι· se servir χρῶμαι· s'apercevoir κατανοῶ.

Περὶ δὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς ὑπάρχει κανὼν. Ἀναγκαῖον δὲ εἶναι οἱ διδάσκαλοι νὰ ἐπιστῶσιν ἐκάστοτε τὴν προσοχὴν τῶν μαθητῶν εἰς τὴν σύνταξιν τῶν διαφόρων ῥημάτων, παρατηροῦντες τὰς πρὸς τὴν ἐλληνικὴν ὁμοιότητας καὶ διαφοράς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'.

Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ Ῥήματος ἦναι Ἀπαρέμφατον.

Πολλάκις ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος δὲν εἶναι ὄνομα ἢ ἀντωνυμία, ἀλλ' ἀπαρέμφατον, ἢ καὶ ἀμφότερα· τότε δὲ τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἔπεται ἀπλῶς ἄνευ τινὸς προθέσεως, ἢ συνδέεται μετὰ τοῦ ῥήματος διὰ τῶν δύο προθέσεων de καὶ à.

*Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν Ἀπαρέμφατον
μετὰ τῆς προθέσεως à.*

s'abaisser	s'assujettir	conspirer
s'accorder	s'attacher	consumer
s'accoutumer	attendre	contribuer
s'acharner	s'attendre	convier
s'aguérir	autoriser	déterminer

aider	avoir	disposer
aimer	balancer	se disposer
animer	borner	se divertir
s'animer	se borner	donner
s'appliquer	chercher	employer
apprendre	concourir	encourager
apprêter	se complaire	enhardir
s'apprêter	condamner	engager
aspirer	consentir	enseigner
assigner	consister	s'entendre
s'étudier	montrer	prétendre
s'évertuer	s'obstiner	provoquer
exceller	s'occuper	réduire
exciter	s'offrir	renoncer
exhorter	avoir peine	répugner
s'exposer	pencher	se résigner
se fatiguer	penser	réussir
s'habituer	persévérer	servir
hésiter	persister	songer
instruire	se plaire	tendre
intéresser	prendre plaisir	tenir
inviter	se plier	travailler
se mettre	se préparer	viser

*Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν Ἀπαρέμφατον
μετὰ τῆς προθέσεως de.*

s'abstenir	avoir coutume	feindre
accuser	craindre	se garder
achever	dédaigner	hasarder
affecter	défendre (ἀπαγο- ρεύω)	se hâter
s'affliger		avoir honte
être affligé	se dépêcher	imputer
il s'agit	désespérer	jurer
être bien aise	se devoir	se lasser
il appartient	différer	méditer
appréhender	dire	se mêler
avertir	discontinuer	menacer

s'aviser	disconvenir	mériter
brûler (ἐπιθυμῶ σφο- δρῶς)	se disculper dispenser	négliger nier
cesser	dissuader	ordonner
charger	douter	pardonner
se charger	empêcher	parler
choisir	enrager	permettre
commander	entreprendre	persuader
conjurér	s'étonner	avoir peur
conseiller	être étonné	se piquer
consentir	éviter	plaindre
se contenter	s'excuser	prescrire
il convient	se flatter	presser
présumer	recommander	supplier
prier	refuser	être surpr
promettre	se repentir	prendre à tâche
proposer	souhaiter	être tenté
se proposer	se souvenir	trembler
rebuter	suggérer	

Τὰ δὲ ἐπόμενα ῥήματα ἐπιδέχονται ἀμφοτέρας τὰς προθέσεις, ἥτοι commencer, continuer, défier, s'efforcer, manquer, obliger, oublier, risquer, tâcher, essayer, contraindre, demander, s'empresser, s'engager.

Τὸ obliger, ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ ἀναγκάζω, ἐπιβάλλω τὸ χρέος, ἀπαιτεῖ τὴν ἀ. La loi naturelle nous oblige à honorer père et mère. Ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ περιποιητικοῦ, ὑποχρεῶ, λαμβάνει τὴν de, Vous m'obligerez beaucoup de me recommander à cet homme. Ὅμοιως καὶ ὅταν βοηθῆται ὑπὸ τοῦ εἶναι. On est obligé de réprimer ses passions.

Τὸ oublier ἐπὶ μὲν τῆς σημασίας τοῦ λησμονῶ θέλει τὴν πρόθεσιν de, ἐπὶ δὲ τῆς σημασίας τοῦ ἀπομανθάνω τὴν ἀ. Si chaque jour vous oubliez de lire, vous finirez par oublier à lire. Ἄν λησμονῆς καθ' ἡμέραν ν' ἀναγινώσκῃς, τέλος θ' ἀπομάθῃς τὸ ἀναγινώσκειν.

Τὸ accoutumer ὡς ἐνεργητικὸν ἢ ὡς μέσον s'accoutumer θέλει τὴν πρόθεσιν ἀ. Je l'ai accoutumé à travailler. Il s'est accoutumé à supporter les outrages de la fortune. Ὡς οὐδέ-

τερον δὲ, τὴν de. Il a accoutumé d'aller, de faire κτλ. Βοηθούμενον δὲ ὑπὸ τοῦ être, πάλιν τὴν à. Je suis accoutumé à me lever de bonne heure, à me promener le matin.

Τὸ désirer (ἐπιθυμῶ) θέλει τὴν πρόθεσιν de, ἐὰν τὸ ὕπερ ἐπιθυμοῦμεν ἦναι τι ἀβέβαιον, ἢ δυσχερὲς ὁπωσοῦν, καὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἡμῖν. Il désire de réussir.— Il y a longtemps que je désirais de vous rencontrer. Je désirerais bien d'en être débarrassé. Ἄν δὲ ἐπιθυμῶμεν πρᾶγμα εὐκολον καὶ τῶν ἐφ' ἡμῖν, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ ἀπλῶς, ἄνευ προθέσεως. Je désire le voir, l'entendre, amenez-le-moi.—Venez, il désire vous parler.

Τὸ préférer (προτιμῶ) θέλει ὡσαύτως τὸ ἀπαρέμφατον ἢ ἄνευ προθέσεως ἢ μετὰ τῆς προθέσεως de· ἄνευ προθέσεως, ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθῇ ἄνευ τινὸς προσδιορισμοῦ, ὡς, je préfère mourir plutôt, que de vivre dans l'ignominie· διότι τότε τὸ mourir ἰσοδυναμεῖ ἀπλῶς μὲ ὄνομα· la mort, je préfère la mort. Ἄν δὲ ὑπάρχῃ καὶ τις προσδιορισμὸς ὁποῖον δέχονται τὰ ῥήματα, τὸ ἀπαρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς προθέσεως de· ὡς je préfère de mourir avec vous plutôt que de vous trahir.

Τὰ δὲ λοιπὰ ῥήματα, ὅσα δὲν ἐμπεριέχονται εἰς τοὺς ἀνωτέρω πίνακας, συντάσσονται μετὰ τοῦ ἀπαρεμφάτου ἄνευ προθέσεως, οἷα τὸ vouloir, savoir, falloir κτλ.

Σημειῶσαι δὲ ὅτι τὸ ἀπαρέμφατον ὡς συντακτικὴ ῥήματος τίθεται ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας· οἷαν, je veux partir, βούλομαι ἀπιέναι· ἢ ὅταν ἀντωνυμία τις ἢ ὄνομα συντακτικὴ τοῦ ἡγουμένου ῥήματος δηλοῖ ποῖον τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· οἷαν, je vous commande de partir. Ὅταν δὲ μήτε ταῦτοπροσωπία ἦναι, μήτε τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου προσημαίνηται διὰ λέξεώς τινος, τὸ ἀπαρέμφατον ἀναλύεται διὰ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑποτακτικῆς. Je veux que vous partiez, je commande que vous partiez.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Περὶ χρήσεως τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ὑποτακτικὴν ἀντὶ τῆς ὀριστικῆς μεταχειρίζονται

α. Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα βούλησιν, ἐπιθυμίαν, εὐχὴν, φόβον, ἀμφιβολίαν, θαυμασμόν· je permets, je souhaite, je doute, je veux, j'ordonne, je désire que vous fassiez votre devoir.

Ε'. Ἐπὶ ἀρνήσεως· je ne crois pas qu'il vienne.

γ'. Ἐπὶ ἐρωτήσεως· croyez-vous qu'il vienne?

Ἄν δὲ ἡ ἐρώτησις ᾖ ναὶ ἀπλοῦν σχῆμα ῥητορικόν, τίθεται ὁριστικῶς οἷον.

Madame, oubliez-vous

Que Thésée est mon père, et qu'il est votre époux ?

(Racine, Phèbre).

δ'. Μετὰ τὰ ἀπρόσωπα ἢ ἀπροσώπως λαμβανόμενα ῥήματα, π. χ. il semble, il convient, il faut, il est juste qu'il vienne.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τὸ *sembler* (φαίνεται) ὅταν ἔχη συντακτικὴν τινα προσω-
πικὴν *il me semble, il vous semble, ἀπαιτεῖ ὀριστικὴν· il me semble qu'*
il a raison. Ὡσαύτως ὀριστικὴν ἀπαιτοῦσι καὶ ἄλλα τινὰ τῶν ἀπροσώπων
δηλοῦντα βεβαιότητα, ὡς *il est certain, il paraît, il est vrai, il résulte. Il*
paraît qu'il a raison.

É. Μετὰ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας *qui*, προηγούμενου ὑπερθετιχοῦ τινος ἢ τοῦ *le seul* ἢ τοῦ *peu*. C'est le plus honnête homme qu'il y ait. C'est la moindre faute qu'il puisse commettre. Le chien est le seul animal dont la fidélité soit à l'épreuve. Il y a peu d'hommes qui sachent supporter l'adversité.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Παρεκτός της περιστάσεως ταύτης μετά τὴν ἀναφορικὴν ἀν-
τανομιάν, ἥτις τὸ ῥῆμα τίθεται ἀδιαφόρως ἢ καθ' ὀριστικὴν ἢ καθ' ὑποτα-
κτικὴν· ἡ μὲν ὀριστικὴ ἐκφράζει τὸ πρᾶγμα ὡρισμένως καὶ μετὰ βεβαιότη-
τος, ἡ δὲ ὑποτακτικὴ ἀορίστως πως καὶ μετ' ἀμφιβολίας· οἷον, je cherche
quelqu'un qui me rende ce service, ἢ qui me rendra ce service. Je sollicite
une place que je puisse remplir ἢ que je peux remplir.

ζ'. Μετὰ τὰς ἀρίστους ἀντωνυμίας quelque... que, quel que, quoi que· οἶον, quelque riche que vous voyez, quels que soient vos talents, quoi que vous fassiez.

ζ'. Μετά τοὺς συνδέσμους *quoique*, *afin que*, *à moins que*, *avant que*, *bien que*, *de crainte que*, *pourvu que*, *pour que* κτλ. Quoique le ciel soit juste. Avant que je fusse venu. Pourvu qu'on sache la passion dominante de quelqu'un, on est sûr de lui plaire.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις de façon que, de sorte que, de manière que, si ce n'est que, sinon que θέλουν ὑποτακτικὴν μὲν ἂν τὸ ῥημα ἐκφράζη ἀμφιβολίαν ἢ ἀναφέρηται εἰς τὸ μέλλον· conduisez-vous de manière que vous obteniez l'estime des honnêtes gens. Ὅριστικὴν δὲ ἂν ἡ πρᾶξις ᾖ ναὶ ὠρισμένη, βεβαία, ἢ ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθόν· il s'est conduit de manière qu'il a obtenu l'estime des honnêtes gens.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς Ὑποτακτικῆς.

Ἡ χρῆσις τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ χρόνου τῆς Ὑποτακτικῆς προσδιορίζεται ἐκ δύο τινῶν, πρῶτον ἐκ τοῦ χρόνου τοῦ ἡγουμένου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἐξ οὗ ἡ Ὑποτακτικὴ ἐξαχτᾶται, καὶ δεύτερον ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν γίνεται αὐτὴ ἢ ὑπὸ τῆς Ὑποτακτικῆς σημαυνομένη πράξις.

α. Ὅταν τὸ κύριον ῥῆμα τῆς προτάσεως ᾖ εἰς ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, ἡ Ὑποτακτικὴ τίθεται κατ' ἐνεστώτα ἢ παρακείμενον (prétérit)· κατ' ἐνεστώτα μὲν, ἂν ἡ ὑπ' αὐτῆς σημαυνομένη πράξις ᾖ ἐνεστώσα ἢ μέλλουσα, κατὰ παρακείμενον δὲ, ὅταν ᾖ παρωχημένη οἷον,

je doute	{	que vous étudiez maintenant.
je douterai		
je doute	{	que vous ayez étudié hier.
je douterai		

β'. Μετὰ τὸν παρατατικὸν δὲ, τὸν ἀόριστον, τὸν παρακείμενον, τὸν ὑπερσυντελικὸν καὶ τοὺς ὑποθετικοὺς χρόνους, τίθεται ἡ Ὑποτακτικὴ κατὰ παρατατικὸν ἢ ὑπερσυντελικόν· κατὰ παρατατικὸν μὲν, ὅταν ἀφορᾷ τὸ ἐνεστῶς ἢ μέλλον, καθ' ὑπερσυντελικὸν δὲ, ὅταν τὸ παρελθυθός· οἷον,

je doutais	{	que vous étudiassiez aujourd'hui, demain.
je doutai		
j'ai douté		
j'avais douté		
je douterais		
j'aurais douté	{	que vous eussiez étudié la semaine passée.
je doutais		
je doutai		
j'ai douté		
j'avais douté		
je douterais	{	
j'aurais douté		

Ἐξαιρέσεις τοῦ πρώτου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ᾖ εἰς ἐνεστώτα ἢ μέλλοντα, ἡ Ὑποτακτικὴ τίθεται κατὰ

παρατατικὸν ἀντὶ ἐνεστῶτος, καὶ καθ' ὑπερσυντελικὸν ἀντὶ παρακειμέ-
νου, ὅταν μετ' αὐτὴν ἔπεται φράσις τις ὑποθετικῇ οἶον,

je doute	{	que vous étudiassiez maintenant, demain,
je douterai		si l'on ne vous y contraignait.
je doute	{	que vous eussiez étudié hier, si l'on ne
je douterai		vous y eût contraint.

Ἐξαιρέσις τοῦ δευτέρου κανόνος. Ἄν καὶ τὸ κύριον τῆς προτάσεως ῥῆμα ᾖ εἰς παρωχημένον χρόνον, ἡ ὑποτακτικὴ τίθεται κατ' ἐνεστῶ-
τα ἀντὶ παρατατικοῦ, ὅταν ἡ ὑπ' αὐτῆς σημεινομένη πράξις ὑπάρχῃ
καθ' ἣν στιγμὴν λαλοῦμεν. Il m'a trahi quoiqu'il soit mon ami.
Μ' ἐπρόδωκεν ἂν καὶ ἦναι φίλος μου. Ἡ ὅταν ᾖ διαρκής. Dieu
nous a donné la raison afin que nous discernions le bien
d'avec le mal. Ὁ Θεὸς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ λογικὸν ὅπως διακρίνωμεν
τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ τοῦ κακοῦ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Περὶ τοῦ Ἀπαρέμφατου.

Εἶπομεν ἤδη πότε οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται τὸ ἀπαρέμφατον, καὶ
πότε ἀναλύουσιν αὐτὸ διὰ τοῦ que συνδέσμου καὶ τῆς ὀριστικῆς ἢ ὑπο-
τακτικῆς, εἶπομεν δὲ καὶ ποῖα ῥήματα θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ
τῆς προθέσεως de, ποῖα μετὰ τῆς à, καὶ ποῖα ἄνευ μηδετέρας.

Ἐνταῦθα προσθέτομέν τινα περὶ τῆς συντάξεως τοῦ ἀπαρέμφατου
μετὰ τὰ ῥήματα avoir καὶ être.

Ἄν τὸ avoir ἔχῃ ὡς ἄμεσον ἀντικείμενον ὄνομα ἑναρθρον, τὸ ἀπα-
ρέμφατον ἀκολουθεῖ μετὰ τῆς προθέσεως de. Il aura le plaisir de
vous voir. Ὁμοίως καὶ ἂν τὸ ὄνομα ἀνάρθρου τεθὲν συναποτελῇ
μετὰ τοῦ avoir περιφραστικῶς ἔννοιαν ἐνός ῥήματος ὡς il a peur
(φοβεῖται) de partir il a dessein (σκοπεῖ) de partir.

Ἄν δὲ τὸ ὄνομα φέρῃ τὸ μεριστικὸν ἄρθρον, τὸ ἀπαρέμφατον λαμ-
βάνει τὴν πρόθεσιν à. Il a du plaisir à vous voir. (Grammaire
de Vailly).

Ἐπίσης τὴν πρόθεσιν à δέχεται τὸ ἀπαρέμφατον, ὅταν τὸ ῥήμα avoir
προηγῇται ἀπρὸς ὁπίω. Il y avait un grand mérite à pardonner.

Ἐξ ἐναντίας τὸ être μετ' ἐπιθέτου τινός, ἀπροσώπως λαμβανόμενον, θέλει τὸ ἀκόλουθον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. Il est honteux d'obéir à ses passions. Il est glorieux d'être utile à sa patrie. Il n'est pas facile de contenter tout le monde.

Ἄν δὲ τὸ être λαμβάνηται προσωπικῶς, τὰ ἐπίθετα facile, aisé, difficile, θέλουσι τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à. C'est ce qui est aisé à reconnaître, ὅχι de reconnaître.

Τὸ être λαμβανόμενον μετὰ τῆς ἀντωνομίας ce ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ εἶναι δικαίωμα ἢ καθήκον, θέλει τὸ ἐπόμενον ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως de. C'est au maître de parler, et au disciple d'écouter. Ἰδιον ἢ καθήκον τοῦ διδασκάλου εἶναι τὸ λαλεῖν, τοῦ μαθητοῦ δὲ τὸ ἀκοῦσθαι. Ὅταν δὲ ἡ τοιαύτη φράσις σημαίνῃ τάξιν ἢ περιτροπὴν ἐνεργείας προτιμᾶται ἡ à. C'est à vous à parler après moi. Κατόπιν μου ἔρχεται ἡ σειρά σου νὰ ὁμιλήσῃς.

Τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς προθέσεως à ἔχει ἐνίοτε σημασίαν ὑποθετικὴν. A ne regarder que son extérieur, on juge de l'état de son âme. Τὸ ἐξωτερικὸν εἰδὸς τοῦ ἀνθρώπου παρατηρήσῃ τις, δύναται νὰ κρίνῃ ποία τῆς ψυχῆς του ἡ κατάστασις.

Εἰς τὰς διηγήσεις, ἰδίως δὲ τὰς τοῦ ἀστειοῦ καὶ εὐτραπέλου ὕφους, τίθεται τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ τῆς de προθέσεως ἑλλειπτικῶς, ἐννοουμένου ἐξωθεν τοῦ καταλλήλου ῥήματος.

Grenouilles aussitôt de sauter dans les ondes,

Grenouilles de rentrer dans leurs grottes profondes,

(La Fontaine).

ὅπου ἐννοεῖται τὸ ῥῆμα s'empressent ἢ ἄλλο ἰσοδύναμον.

Τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἀπαντᾷ ἐνίοτε μὲ σημασίαν παθητικοῦ ῥήματος, ὡς εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις, il s'est laissé vaincre, ἀφέθη νὰ νικηθῇ ἢ ἄφῃσε νὰ τὸν νικήσωσι· une chose facile à entendre, πρᾶγμα εὐκατάληπτον, εὐκόλον νὰ ἐννοηθῇ⁽¹⁾· j'ai oui dire à M. votre frère que, ἤκουσα λεγόμενον ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἐνθα τὸ ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου εἶναι ὁριστικόν ὡς καὶ εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα· il lui racontait tout ce qu'il avait vu faire de plus remar-

(¹) Καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλληνικῇ τὸ ἐνεργητικὸν ἀπαρέμφατον ἐπιθέτω συντασσόμενον ἔχει πολλάκις παθητικὴν δύναμιν. Οἷον ἐν τῷ στίχῳ τούτῳ τῆς Ἰλιάδος (Σ, 258)· «τόφρα δὲ ῥήτεροι πολεμίζειν ἦσαν Ἀχαιοί», τὸ ῥήτεροι πολεμίζειν, μεταφράζεται: πλέον εὐκολοπολέμητοι.

quable aux héros de l'âge passé, τῷ διηγείτο πᾶν ὅτι ἀξιολογώτατον εἶχεν ἰδεῖ πράττοντας τοὺς ἥρωας τῆς παρελθούσης γενεᾶς, ἣ πρᾶχθ' ἐν ὑπὸ τῶν ἡρώων. Ὅμοιον εἶναι τὸ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, εἰρηταί μοι, πέπρακταί μοι, ὅπου ἡ δοτικὴ εἶναι ἀντὶ ὑποκειμένου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Τίθεται κατὰ δοτικὴν τὸ ὑποκείμενον, ὅταν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖ διαθέσεως ἐνεργητικῆς, ὡς on lui fit payer cent francs· τὸ lui ἐτέθη κατὰ δοτικὴν, διότι τὸ ἀπαρέμφατον payer, οὗτινος χρησιμεύει ὡς ὑποκείμενον, εἶναι ἐνεργητικόν· ἀλλ' ἂν τὸ ἀπαρέμφατον ᾖ διαθέσεως οὐδετέρας, τίθεται αἰτιατικὴ ὡς ἀντικείμενον τοῦ ἡγουμένου ῥήματος ἐννοουμένη ἢ αὐτὴ καὶ ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου· ὡς on les a fait partir, ἐνθα τὸ les ἐτέθη κατ' αἰτιατικὴν διὰ τὴν οὐδετέραν διάθεσιν τοῦ ἀπαρεμφάτου partir.

Μετὰ τὰ ῥήματα τὰ σημαίνοντα προτίμησιν, οἷα τὸ préférer, aimer mieux, τὸ ἀπαρέμφατον τὸ παριστῶν τὸν δεύτερον ὅρον τῆς συγκρίσεως συνοδεύεται πάντοτε ὑπὸ τῆς προθέσεως de· οἷον, j'aime mieux me taire que de parler.

Συντάσσουσι δὲ καὶ οἱ Γάλλοι, ὡς οἱ Ἕλληνες, τὸ ἀπαρέμφατον μετὰ διαφόρων προθέσεων, πλὴν ἄνευ τοῦ ἄρθρου· après avoir vu, μετὰ τὸ ἰδεῖν· pour être heureux, πρὸς τὸ εὐδαιμονῆσαι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

Περὶ Μετοχῆς.

Ἡ ἐνεργητικὴ μετοχὴ εἶναι ἄκλιτος, ἥτοι δὲν ἔχει οὔτε θηλυκὸν γένος οὔτε πληθυντικὸν ἀριθμὸν· un homme lisant, une femme lisant, des hommes lisant, des femmes lisant.

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ συγχέωμεν τὴν μετοχὴν μὲ τὰ εἰς αὐτὴ ῥηματικὰ ἐπίθετα, κλιτὰ ὄντα ταῦτα· οἷον, τὸ brûlant εἶναι καὶ μετοχὴ, καί ων, καὶ ἐπίθετον, καυστικός· τὸ écumant εἶναι καὶ μετοχὴ, ἀφρίζων, καὶ ἐπίθετον, ἀφρώδης. Τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον διακρίνεται ἐκ τῆς μετοχῆς ὡς ἐφεξῆς·

α'. Τὸ μὲν ῥηματικὸν ἐπίθετον παρίστησιν ἰδιότητα διαρκῆ καὶ ἑμμονον, ἡ δὲ μετοχὴ ἐνέργειαν ἐν χρόνῳ καὶ τόπῳ.

β'. Ἡ μετοχὴ, καθὼ μετέχουσα ῥήματος, ἔχει πολλάκις ὡς τὰ ῥήματα ἀντικείμενόν τι ἄμεσον, καὶ δύναται ν' ἀναλυθῇ διὰ τοῦ qui ἄ-

ναφορικοῦ καὶ τῆς ὀριστικῆς. Εἰς δὲ τὸ ῥηματικὸν ἐπίθετον δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τι. Ces hommes prévoyant le danger se mirent sur leurs gardes. Ces hommes prévoyant ont aperçu le danger. Εἰς τὸ πρῶτον παράδειγμα τὸ πρόνοον εἶναι μετοχή, εἰς δὲ τὸ δεῦτερον ἐπίθετον ῥηματικόν.

Τὴν ἀναφορικὴν ἤτοι ἑναρθρον μετοχὴν τῶν Ἑλλήνων, ὁ λέγων, ὁ γράφων, οἱ Γάλλοι ἀναλίσκουσιν διὰ τῶν δεικτικῶν καὶ ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, celui qui parle, celui qui écrit κτλ.

Συχνὴ εἶναι παρὰ Γάλλοις ἡ χρῆσις τῆς κατ' ὀνομαστικὴν ἀπολύτου μετοχῆς. Enfin sa vertu surmontant sa douleur, il s'écria (Hercule). Τέλος, τῆς ἀρετῆς κατισχυσάσης τοῦ πόνου, ἀνέκραξεν (ὁ Ἡρακλῆς). Τοῦτο δὲ γίνεται ἐξ ἀνάγκης, διότι οἱ Γάλλοι δὲν ἔχουσι κατάλληλιν ἰδίαν γενικῆς.

Εἰς φράσεις τινὰς φαίνεται ἐλλείπουσα ἡ μετοχή ayant ἢ tenant οἶον, leur maître se promenait au milieu d'eux, une pipe à la bouche et un rotin à la main, ὅπου ἐννοεῖται ἕξωθεν ayant une pipe, tenant un rotin. Τὴν τοιαύτην ἑλλείψιν δὲν ἐπιτρέπει ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ⁽¹⁾, πρέπει δὲ νὰ τίθεται ἡ μετοχή ἢ κατάλληλός τις πρόθεσις.

Πολλάκις ἡ ἐνεργητικὴ μετοχή συνοδεύεται ὑπὸ τῆς προθέσεως ἐν, καὶ τότε ἔχει δύναμιν τῆς παρ' ἡμῖν τροπικῆς ἢ χρονικῆς μετοχῆς. Télémaque répondit en soupirant. Ὁ Τηλέμαχος ἀπεκρίθη στενάζων. En partant de Selente, ἀναχωρῶν, ἐνῶ ἀνεχώρει κτλ. Ταύτην τὴν μετοχὴν ὀνομάζουσιν οἱ Γάλλοι γραμματικοὶ gérontif, γερούνδιον, λαβόντες τ' ὄνομα ἐκ τῆς λατινικῆς.

Σημειῶσαι δὲ ὅτι ἡ τροπικὴ αὕτη ἢ χρονικὴ μετοχή προσδιορίζει πάντοτε τὸ ὑποκείμενον τῆς προτάσεως, οὐδέποτε δὲ τὸ ἀντικείμενον. Ὡστε ἡ φράσις je l'ai vu en priant Dieu, σημαίνει, εἶδον αὐτὸν προσευχόμενος, ἐνῶ προσευχόμεν, ὅχι εἶδον αὐτὸν προσευχόμενον. Τὸ δεῦτερον τοῦτο ἐρμηνεύεται γαλλιστὶ διὰ τῆς ἀπλῆς μετοχῆς je l'ai vu priant Dieu.

(1) Δύναται νὰ ἐλλείπῃ ἡ μετοχή, ἀλλ' ὑπάρχοντος τοῦ ἄρθρου, οἷον τὸ τοῦ Λουκιανοῦ «ὁ δὲ τὴν πυρφυρίδα οὕτως καὶ τὸ διάδημα τίς ὦν τυγχάνεις» (Νεκρ. Διάλ.), οὐδέποτε ὁμοίως ἀνεῖ τοῦ ἄρθρου.

Περὶ τῆς Παθητικῆς Μετοχῆς.

Ἡ παθητικὴ μετοχὴ ἢ λαμβάνεται μετὰ τῶν ὀνομάτων ἐπιθετικῶς, ἢ ἐνοῦται μετὰ τῶν βοηθητικῶν avoir καὶ être καὶ σχηματίζει τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων. Εἰς τὴν πρώτην περίστασιν συμφωνεῖ μετὰ τοῦ ὀνόματος κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν. Les inimitiés sourdes et cachées sont plus à craindre que les haines ouvertes et déclarées.

Εἰς τοὺς ἐκ τοῦ βοηθητικοῦ avoir καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς συνθέτους χρόνους τῶν ἐνεργητικῶν ῥημάτων ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον ἂν τὸ ἀντικείμενον προηγῇται· οἶον,

voici la lettre que j'ai reçue.
voici les lettres que j'ai reçues.
où est ton livre? je l'ai perdu.
où sont tes livres? je les ai perdus.

Δὲν συμφωνεῖ δὲ, ἂν τὸ ἀντικείμενον ἔπηται μετὰ τὴν μετοχὴν, οἶον,
nous avons reçu votre lettre.
ils ont perdu leurs livres.

Εἰς τὰ οὐδέτερα λοιπὸν ῥήματα τὰ ὑπὸ τοῦ avoir βοηθούμενα ἡ παθητικὴ μετοχὴ μένει πάντοτε ἄτρεπτος, ἐπεὶ δὲ ταῦτα δὲν ἔχουσιν ἀντικείμενον· cette armée a péri. Ὁμοίως ἡ μετοχὴ μένει ἄτρεπτος εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα, les cinq heures que j'ai dormi, les dix ans qu'il a vécu, διότι τὸ que ἐδῶ δὲν εἶναι ἄμεσον ἀντικείμενον, ἀλλ' ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸ les cinq heures pendant lesquelles j'ai dormi, les dix ans pendant lesquels il a vécu.

Πολλάκις τὸν σύνθετον χρόνον ἀκολουθεῖ ἀπαρεμφάτον· τότε δὲ, πρὸς ὀρθὸν σχηματισμὸν τῆς μετοχῆς, πρέπει νὰ παρατηρῶμεν ἂν ἡ προηγούμενη αἰτιατικὴ εἶναι ἀντικείμενον τοῦ κυρίου ῥήματος τῆς προτάσεως, ἢ τοῦ ἀκολουθοῦντος ἀπαρεμφάτου. Ἄν τὸ πρῶτον, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἀντικείμενον κατὰ γένος καὶ ἀριθμόν· ἄλλως μένει ἀμετάβλητος. Οἶον εἰς τὸ ἐξῆς παράδειγμα, pourquoi vous êtes-vous écarté de la route que vous aviez commencé à suivre? ἡ παθητικὴ μετοχὴ commencé μένει ἀμετάβλητος, διότι ἡ αἰτιατικὴ que εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου suivre. Ὡσαύτως, ἂν ἤκουσα ᾄσμα τι ᾄδόμενον, λέγω je l'ai entendu chanter, ἦτοι

la chanson, μὴ μεταβάλλων τὴν μετοχὴν entendu, διότι ἡ αἰτιατικὴ la εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ἀπαρεμφάτου chanter. Ἐν δὲ βούλωμαι νὰ σημάνω ὅτι ἤκουσα νέαν τινὰ ἄδουσαν, γράφω je l'ai entendue chanter, ἥτοι la jeune fille, συμμεταβάλλων τὴν μετοχὴν πρὸς τὸ ἀντικείμενον la.

Ὅταν δὲ τὸ ῥῆμα βοηθῇται ὑπὸ τοῦ être, ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ὑποκείμενον. La vertu obscure est souvent méprisée.

Le fer est émoussé, les bûchers sont éteints.

Τοῦτο δὲ συμβαίνει εἰς τὰ παθητικὰ ῥήματα καὶ εἰς τὰ ὑπὸ τοῦ être βοηθούμενα οὐδέτερον· nous sommes allés, elle est morte.

Τὰ δὲ ἀντωνυμικὰ καὶ τοι βοηθούμενα ὑπὸ τοῦ être ἀκολουθοῦσι τὴν σύνταξιν τῶν ἐνεργητικῶν, ἥτοι ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μὲ τὸ ἡγούμενον ἀντικείμενον. Ἀντικείμενον δὲ τῶν ἀντωνυμικῶν ῥημάτων εἶναι ἢ αὐταὶ αἱ κατ' αἰτιατικὴν ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, καὶ τότε συμφωνεῖ πάντοτε μετ' αὐτῶν ὡς πάντοτε ἡγούμενων, ἢ ἄλλη τις λέξις, ὁπότε αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, εἶναι ὅχι πλέον ἄμεσον ἀντικείμενον, ἀλλὰ δοτικαὶ προσωπικαί.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΑ.

Il se sont blâmés,

ἐμέμφθησαν ἑαυτοὺς· ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος· ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ μετ' αὐτοῦ καθὼς ἡγούμενου.

la lettre qu'ils se sont adressée,

ἡ ἐπιστολὴ ἣν διηύθυναν πρὸς ἑαυτοὺς=ἀλλήλους. Ἐνταῦθα ἡ ἀντωνυμία se εἶναι ἀντὶ δοτικῆς προσωπικῆς, ἀντικείμενον δὲ τοῦ ῥήματος εἶναι ἡ que, ἣν ἐπιστολήν· ἄρα ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτὴν καθὼς ἡγούμενην.

Il se sont adressé une lettre,

εἰδὼ ὅμως δὲν συμφωνεῖ ἡ παθητικὴ μετοχὴ, διότι τὸ ἀντικείμενον une lettre ἔπεται.

Ὡσαύτως γράψον

Il se sont écrit,

μὴ μεταβάλλων τὴν μετοχὴν, διότι ἀντικείμενον ἄμεσον δὲν ὑπάρχει.
Οὕτω καὶ

nous nous sommes succédé.

nous nous sommes nui.

ils se sont plu.

Διότι τὰ ῥήματα succéder, nuire, plaire δὲν συντάσσονται μετ' αἰτιακῆς.

Εἰς τὰ κυρίως ἀντωνυμικὰ ῥήματα, ἥτοι τὰ μὴ εὐχρηστα ἄλλως πως ἢ ἀντωνυμικῶς, αἱ ἀντωνυμίαι me, te, se, nous, vous, se, πρέπει νὰ θεωρῶνται ὡς αἰτιατικά, ἐπομένως ἡ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτάς· οἷον, nous nous sommes abstenus de toute réflexion. Mes amis, vous vous êtes repentis de votre légèreté. Les troupes se sont emparées de la ville.

Τὴν αὐτὴν σύνταξιν ἀκολουθοῦσι καὶ τὰ ἐξῆς τρία ῥήματα se douter, ὑποπτεύω, se prévaloir, ὠφελοῦμαι, s'échapper, δραπετεύω, καίπερ ἀπαντώμενα καὶ ὡς ἀπλᾶ' οἷον, nous nous étions doutés de cette perfidie. Il se sont échappés de prison. Elles se sont prévaluées de notre simplicité.

Ἐξ ἐναντίας τὸ ῥῆμα s'arroger, ἀντιποιοῦμαι, καίτοι κυρίως ἀντωνυμικόν, συμφωνεῖ οὐχὶ πρὸς τὴν ἀντωνυμίαν, ἀλλὰ πρὸς τὸ ἕτερον ἀντικείμενον, διότι τὸ ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς. Les droits qu'il se sont arrogés.

'Araxe galalōsis tōr arōtērō kardōr.

Ὅσάκις τὸ ἀντωνυμικόν ῥῆμα ἔχει ἄμεσον ἀντικείμενον προηγούμενον ἢ παθητικὴ μετοχὴ συμφωνεῖ πρὸς αὐτό· ἄλλως μένει ἀμετάβλητος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'.

Περὶ τῆς χρήσεως τῶν Ἀρνητικῶν Μορίων.

Διὰ νὰ ᾖται τελεία ἡ ἀρνησις, πρέπει νὰ προηγῇται μὲν τοῦ ῥήματος τὸ ἀρνητικόν ne νὰ ἔπεται δὲ κατόπιν τὸ pas ἢ point· οἷον, je ne vois pas, je ne mange pas, il n'aime point la musique.

Τότε δὲ παραλείπεται τὸ pas ἢ point, ὅταν εἰς τὴν πρότασιν εὐρίσκηται ἄλλη λέξις ἀρνητικὴ ὡς personne, aucun, rien, guère, aucunement, nullement, jamais· οἷον, je ne vois personne. Un méchant ne sait jamais pardonner. Titus ne bassait aucun jour sans faire une bonne action. Παραλείπεται δὲ καὶ ἐπομένῳ τοῦ ἐξαιρητικοῦ que. L'honnête homme ne connaît que ses devoirs. Il n'a que trois ans, σχῆμα τὸ ὅποιον κατακόρως οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται, καὶ τὸ ὅποιον ἡμεῖς πρέπει νὰ καλῶμεν ἢ παραφράζοντες οὕτω, ὁ χρηστός ἀνὴρ τὰ χρῆμα του μόνον γνωρίζει· μόλις ἔχει τρία ἔτη ἢ προσθέτοντες τὸ ἄλλο· δὲν γνωρίζει ἄλλο εἰμὴ τὰ χρῆμα του.

Μετὰ τὰ ῥήματα craindre, appréhender, avoir peur, trembler, prendre garde, ἐπιφέρεται ἡ ὑποτακτικὴ μετὰ τοῦ ne, ἰσχυνομένου τότε πρὸς τὸ ἡμέτερον· μὴ ἢ μήπως τὸ διστακτικόν· οἷον, je crains qu'il ne vienne, φοβοῦμαι μὴ ἔλθῃ. Ἄν δὲ θέλωμεν νὰ ἐκφράσωμεν τὸ φοβοῦμαι μὴ δὲν ἔλθῃ, πρέπει νὰ προσθέσωμεν καὶ τὸ pas, je crains qu'il ne vienne pas. Ὡσαύτως φοβοῦμαι μὴ ἐπιτύχῃ, je crains qu'il ne réussisse· φοβοῦμαι μὴ δὲν ἐπιτύχῃ, je crains qu'il ne réussisse pas.

Ἄλλ' ἂν τοῦ φόβου σημαντικὸν ῥήμα ἐκφέρεται ἀρνητικῶς, δὲν τίθεται μετὰ τοῦ δευτέρου τὸ ne· je ne crains pas qu'il arrive.

Τίθεται προσέτι τὸ ne καὶ μετὰ τὸ ῥήμα empêcher, τὸ ἀπρόσωπον pen s'en faut καὶ μετὰ τὸν σύνδεσμον à moins que. La pluie empêcha qu'on ne se promenât dans les jardins. Les fautes d'Homère n'ont pas empêché qu'il ne fût sublime. Peu s'en fallut que je n'interrompisse mon discours, ὀλίγον ἔλειψε νὰ διακόψω τὸν λόγον. À moins que vous ne lui parliez, ἐκτός ἂν τὸν ἐμιλήσης.

Τὰ ῥήματα nier, désespérer, disconvenir καὶ douter λαμβανόμενα ἀρνητικῶς θέλουσι κατόπιν ῥήμα ἐπίσης μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne· οἷον, je ne nie pas, je ne doute pas que cela ne soit· δὲν ἀρνοῦμαι, δὲν ἀμφισβῶλω ὅτι τοῦτο ὑπάρχει. Ἀλλὰ ῥητέον je nie que cela soit, je doute que cela arrive, ἄνευ τοῦ ἀρνητικοῦ.

Ἐπὶ τῶν συγκριτικῶν ὅταν ὁ δεύτερος ὅρος τῆς συγκρίσεως περιέχῃ ῥήμα, ἐκφέρεται μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ ne ὡς παρέλκοντος· οἷον, il est plus riche qu'on ne croit, εἶναι πλουσιώτερος ἀφ' ὅ,τι νομίζουσι.

Vous écrivez mieux que vous ne parlez, γράφεις κάλλιον παρ' ὅτι λαλεῖς.

Τὸ αὐτὸ συμβαίνει καὶ μετὰ τὰς λέξεις autre, autrement. Il est tout autre qu'il n'était. Il parle autrement qu'il n'agit.

On se voit d'un autre œil qu'on ne voit son prochain.

Ἐκτὸς ἂν τὸ πρῶτον κῶλον ἦναι ἀρνητικόν. Il n'est pas plus riche qu'il était. Vous n'écrivez pas mieux que vous parlez.

Τὸ συμπληροῦν τὴν ἀρνησιν pas ἢ point δύναται νὰ παραληφθῇ μετὰ τὰ ῥήματα cesser, oser, pouvoir καὶ savoir, ὅταν τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ἀπαρέμφατον. Il n'a cessé de gronder. Je ne saurais me taire. Καὶ δὲν εἶναι μὲν σφάλμα νὰ προστεθῇ καὶ τὸ μόριον pas ἢ point, ἀλλὰ γλαφυρώτερος γίνεται ὁ λόγος ἄνευ τούτων. Ἐν ὅμως τὸ ἀντικείμενον τοῦ ῥήματος ἦναι ὄνομα, ἢ δὲν ὑπάρχῃ ἀντικείμενον, τὸ pas ἢ point εἶναι ἀναγκαῖον. Dieu ne peut pas l'absurde. Je ne cesse pas, je n'ose pas.

Παραλείπεται προσέτι τὸ pas εἰς τὰς φράσεις τὰς ἀρχομένας ἀπὸ τοῦ que εἰς τὴν σημασίαν τοῦ pourquoi, διὰ τί; Que n'avons-nous autant d'ardeur pour la vertu que nous en avons pour le plaisir? Ἡ ἐπὶ εὐχῆς καὶ ἀρχῆς. Que n'est-il à cent lieues de moi!

Ὡσαύτως παραλείπεται τὸ pas μετὰ τὸ depuis que, τοῦ ῥήματος ὄντος κατὰ παρακείμενον. Depuis que je ne vous ai vu. Ἡ μετὰ τὸ il y a συνοδευόμενον ὑπὸ λέξεως δηλούσης ὠρισμένον τινὰ χρόνον. Il y a six mois que je ne lui ai parlé.

Ἄλλ' ἂν τὸ ῥήμα ἦναι κατ' ἐνεστώτα, τίθεται τὸ pas. Il y a six mois que je ne lui parle pas.

Παραλείπεται τέλος μετὰ τὸν σύνδεσμον si εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐκτὸς ἄρ. N'espérez pas obtenir les faveurs du ciel, si vous ne remplissez vos devoirs envers Dieu et envers les hommes.

Εἰς τοὺς συνθέτους χρόνους τῶν ῥημάτων τὸ pas ἢ point παρεντίθεται μετὰ τοῦ βοηθητικοῦ καὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς. Je ne l'ai pas vu. Il n'est pas venu. Ὅταν δὲ τὸ ῥήμα ἦναι κατ' ἀπαρέμφατον, προτάσσεται τοῦ ἀπαρεμφάτου ἢ ἐπιτάσσεται αὐτῷ πρὸς τὸ εὐφραδέστερον. Εἰς πᾶσαν δ' ἄλλην περίστασιν ἐπιτάσσεται.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'.

Περὶ τῶν Ὑποθετικῶν Προτάσεων.

Ἡ μὲν ὑπόθεσις ἐκφράζεται διὰ τοῦ ὑποθετικοῦ συνδέσμου *si* καὶ τοῦ ἐνεστώτος ἢ παρατατικοῦ ἢ ὑπερσυντελικοῦ τῆς ὀριστικῆς, οὐδέποτε δὲ διὰ τοῦ μέλλοντος· τὸ δὲ συμπέρασμα διὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς ἢ τοῦ ἐνεστώτος καὶ ἀορίστου τῆς ὑποθετικῆς· ὥστε ῥητέον *si je le vois je lui parlerai* καὶ ἔχι *si je le verrai*.

Οὐδ' ὁ ἐνεστώς τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως, οὐδ' ὁ πρῶτος ἀόριστος αὐτῆς λαμβάνονται ἐν ὑποθέσει μετὰ τοῦ *si*, πλὴν τοῦ δευτέρου ἀορίστου *j'eusse aimé*, ὅστις καὶ ὑπόθεσιν δύναται νὰ ἐκφράσῃ καὶ τὸ συμπέρασμα· οἶον, *Il n'eût pas mis au jour son ouvrage, s'il n'eût pas cru qu'il pût être utile*, δὲν ἤθελεν ἐκδώσει τὸ σύγγραμμά του, ἂν δὲν ἐφρόνει ὅτι ἡδύνατο νὰ φανῇ χρήσιμον.

Ὅταν ὁ *si* δὲν ᾔται κυρίως ὑποθετικὸς, ἀλλὰ διστακτικὸς, συντάσσεται μετὰ τοῦ μέλλοντος τῆς ὀριστικῆς καὶ τῶν χρόνων ὅλων τῆς ὑποθετικῆς. *Je ne sais si votre frère viendra.*—*Demandez-lui s'il serait venu avec nous, supposé qu'il n'eût pas eu affaire.*

Τὸ ἐπιρῥημα *quand* τίθεται ἐνίοτε μετὰ τῶν χρόνων τῆς ὑποθετικῆς ἀντὶ τοῦ συνδέσμου *si*. *Quand l'avare posséderait tout l'or du monde, il ne serait pas encore content.* Καὶ ὅλον τοῦ λόγου τὸ χρυσίον ἂν ἀπέκτα ὁ φιλάργυρος, πάλιν δὲν θὰ ἔμενεν εὐχарιστημένος.

Εἰς τὰ περὶ ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως σημειωθέντα ἐν τῷ Τεχνολογικῷ προσθέτομεν ὅτι οἱ Γάλλοι μεταχειρίζονται ἐνεστώτα ὑποθετικῆς ἀντὶ μέλλοντος ὀριστικῆς, ὡσάκεις ἡ μέλλουσα πράξις θεωρεῖται σχετικῶς πρὸς τὸ παρελθόν· οἶον, τὸ προέβλεπεν ἢ προεῖδεν ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ, λέγεται *γαλλισι*, *il prévoyait*, *il a prévu qu'il réussirait*. Τὸ δὲ προέβλεπε νὰ ἐπιτύχῃ, *il prévoyait qu'il réussirait*.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'.

Περὶ τοῦ συνδέσμου que καὶ περὶ ἄλλων τινῶν Μορίων.

Ὁ σύνδεσμος que εἶναι, ὡς ἐλάβομεν ἤδη ἀφορμὰς νὰ παρατηρήσωμεν, πολύχρηστος καὶ πολυσήμαντος. Ἄλλοτε ἰσοδυναμεῖ μὲ τὸν *ὅτι*, ἢ τὸν *ὅτι*, ἄλλοτε μὲ τὸν συγκριτικὸν *ἢ*, ἄλλοτε εἶναι ἐρωτηματικὸς ἢ ἀπορηματικὸς καὶ θαυμασμοῦ σημαντικὸς· *que ne parlez-vous?* πῶς δὲν ὁμιλεῖς; *que ce livre est joli!* τί εὐμορφον τὸ βιβλίον τοῦτο! Πολλάκις δὲ ἀναπληροῖ χρονικὸν ἢ αἰτιολογικὸν ἢ ἐναντιωματικὸν μόριον, οἷα, τὸ *puisque*, *lorsque*, *quoique*, *quand*, *comme*, καὶ τὸν ὑποθετικὸν *si*, ὅταν τὸ προηγούμενον κῶλον, μεθ' οὗ τὸ δεύτερον συνδέεται διὰ τοῦ συμπλεκτικοῦ *et* (καί), ἀρχεται ἔκ τινος τῶν μορίων τούτων· οἷον, *lorsqu'on a des dispositions, et qu'on veut étudier, on fait des progrès rapides.*—Un honnête homme ne doit jamais rien faire d'indigne de lui, *quand* il ne serait pas exposé aux regards du monde, *et qu'il n'aurait que lui-même pour témoin de ses actions.*—Si les hommes étaient sages, *et qu'ils suivissent les lumières de la raison, ils s'épargneraient bien des chagrins.* Εἰς τὸ τελευταῖον παράδειγμα τὸ μετὰ τοῦ *que* ῥῆμα suivissent ἐπέθη καθ' ὑποτακτικὴν. Τοῦτο συμβαίνει πάντοτε ὁσάκις ὁ *que* ἐπέχει τόπον τοῦ ὑποθετικοῦ *si*.

Ὁ σύνδεσμος *que* ἀποτελεῖ καὶ ἄλλας διαφορὰς φράσεις ἀνάγκην ἐχούσας ἐξηγήσεως.

Λαμβάνεται ἑλλειπτικῶς τοῦ *sans* (χωρὶς)· il ne saurait sortir qu'il ne s'enrhume, ἔσον τῷ *sans* qu'il s'enrhume, χωρὶς νὰ πάθῃ κατάρρευση.

Ἔτι χρονικῶς κατ' ἑλλειψιν τοῦ *dès* ἢ aussitôt *que*. Qu'il fasse le moindre excès, il est malade, ἔσον τῷ *dès* qu'il fait, aussitôt qu'il fait. Τοιοῦτόν τι καὶ τὸ τῆς κοινῆς γλώσσης, τὴν παρὰ μιαν κατὰ χρῆσιν *ὅτι* κάμῃ, ἀσθενεῖ.

Ἔτι ἐναντιωματικῶς μετὰ τῶν χρόνων τῆς ὑποθετικῆς ἐγκλίσεως. Mon ennemi serait le plus brave de tous les hommes, *que* je ne le craindrais pas—et cependant je ne le craindrais pas. Καὶ ἀνδρείοτατος τῶν ἀνθρώπων ἂν ἦτον ὁ ἐχθρὸς, πάλιν δὲν θέλω τὸν φοβηθῆ.

Καὶ ἀντὶ τοῦ à moins que. Je ne partirai pas que tout ne soit prêt=moins que tout ne soit prêt. Δὲν ἀναχωρῶ ἂν τὰ πάντα δὲν γίνωσιν ἑτοιμα.

Ἔτι δὲ αἰτιολογικῶς. Rempli qu'il était de ses préjugés il ne voulut convenir de rien=comme il était rempli, ἐπειδὴ ἦν πλήρης, πλήρης ὦν.

Ἡ ὥς μόριον χρονικόν. Il y a huit jours qu'il est parti=depuis qu'il est parti, ἀφοῦ ἀνεχώρησε.

Προθέσεις συντασσόμεναι αἰτιατικῇ εἶναι αἱ ἐξῆς. Α, de, dès, après, avant, avec, chez, contre, dans, depuis, derrière, dessus, dessous, divers, devant, durant, en, entre, envers, excepté, hors (πλὴν), hormis, malgré, moyennant, nonobstant, outre, par, pour, parmi, pendant, sans, sauf, selon, sous, suivant, sur, touchant, à travers, vers.

Γενικῇ δὲ συντάσσονται αἱ ἐξῆς. Αuprès, autour, hors (ἐξω), loin, près, proche, à cause, au deçà, au delà, au dessus, au dessous, au dedans, au dehors, au devant, au milieu, au lieu, au travers.

Αἱ ἐξῆς δὲ δοτικῇ, ἥτοι μεσολαβούσης τῆς à. Jusque, attenant, par rapport, quant.

Ἡ δὲ τίθεται καὶ προτακτικῶς μετὰ τινων προθέσεων, οἷον, τῆς après, τῆς avec, τῆς chez. On l'a peint d'après nature. La faiblesse de la raison humaine empêche souvent de discerner le vrai d'avec le faux. Je sors de chez le président.

Εἰς τὰς παθητικὰς προτάσεις τὸ ποιητικὸν αἷτιον παρίσταται ἢ διὰ τῆς προθέσεως par ἢ διὰ τῆς de. Ὅταν μὲν ἡ ὑπὸ τοῦ ῥήματος ἐκφραζομένη ἐνέργεια ἦναι ὕλική τις ἢ νοερὰ, προτιμᾶται ἡ par. Il a été tué par un tel.—Il a été instruit par un tel. Ὅταν δὲ ἡ ἐνέργεια ἦναι ἠθικὴ τις, προτιμᾶται ἡ de. L'honnête homme est estimé même de ceux qui n'ont pas de probité.

Αἱ προθέσεις de, à καὶ en δὲν ἐννοοῦνται οὐδέποτε ἀπὸ κοινοῦ, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνωνται πρὸς ἐνὸς ἐκάστου τῶν ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων.—Il dut la vie à la clémence et à la magnanimité du vainqueur.—Il est doux de servir sa patrie et de contribuer à sa gloire.—On trouve les mêmes préjugés en Europe, en Asie, en Afrique, et jusqu'en Amérique.

Αἱ δὲ λοιπαὶ προθέσεις, καὶ μάλιστα αἱ μονοσύλλαβοι, ἐπαναλαμβάνονται μὲν ὅταν τὰ ὀνόματα μεθ' ὧν συντάσσονται δὲν ἔχωσι καμμίαν ὁμοιότητα σημασίας πρὸς ἄλληλα, ὡς dans la paix et dans la guerre.—par la force et par l'adresse. "Ὅταν δὲ ᾖναι ὁμοιοειδῆς λέξεις, τίθενται μετὰ τῆς πρώτης ἐννοούμεναι εἰς τὰς ἐπομένους ὡς, par la force et la violence.—dans la mollesse et l'oisiveté.—à travers les dangers et les obstacles.

Τὸ συγκριτικὸν plus τιθέμενον δις ἐφεξῆς ἰσοδυναμεῖ μετὰ τὸ ἐλληνικὸν ὅσῳ πλεον, τόσῳ πλεον. Plus on lit Homère plus on l'admire, ὅσον περισσότερον ἀναγινώσκει τις τὸν Ὅμηρον, τόσον περισσότερον τὸν θαυμάζει.

Τὸν συμπλεκτικὸν σύνδεσμον et μεταχειρίζονται ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸν *ni*, ὡς φαίνεται εἰς τὰ ἐξῆς παραδείγματα. Il croit que la terre est une planète, et qu'elle tourne autour du soleil. Il ne croit pas que la terre soit une planète, ni qu'elle tourne autour du soleil.—Il cultive les lettres et les sciences. Il ne cultive pas les lettres ni les sciences. — Cet enfant est instruit et modeste. — Il agit lentement et prudemment. Il n'agit pas lentement ni prudemment.

Ἡ πρόθεσις *sans* ἢ ἐπαναλαμβάνεται μετὰ τοῦ συνδέσμου et, ἢ ἀντικαθίσταται ὑπὸ τοῦ *ni*. Δέγς λοιπὸν δυοῖν θάτερον, *sans* joie et sans regret, ἢ *sans* joie ni regret.

Τὸ ἐπιρρήμα *aussi* (ὡσαύτως· εἰν' εὐχρηστον ἐπὶ τῶν καταφατικῶν προτάσεων, ἐπὶ δὲ τῶν ἀποφατικῶν τὸ *non plus*. Je sortirai aussi. Je ne sortirai pas non plus.

Τὸ μὲν *si* καὶ tant εἶναι μόρια ἐπιτακτικὰ, τὸ δὲ *aussi* καὶ autant συγκριτικὰ, τίθεται δὲ τὸ μὲν *si* καὶ *aussi* μετὰ τῶν ἐπιθέτων καὶ τῶν ἐπιρρημάτων, τὸ δὲ tant καὶ autant μετὰ τῶν ῥημάτων καὶ μετοχῶν. Si sage, τόσον πολὺ σοφός, aussi sage, ἐπίσης σοφός, si sagement, aussi sagement. Il travaille tant, τόσον πολὺ ἐργάζεται· il travaille autant que moi, ἐργάζεται ὅσον ἐγώ. Συντάσσονται δὲ τὸ tant καὶ autant καὶ μετὰ γενικῆς οὐσιαστικοῦ, tant de grandeur, τοσοῦτον μεγαλεῖον, autant de vices que de vertus, τόσαι κακίαι ὅσαι καὶ ἀρεταί.

Αἱ ἐπιρρηματικαὶ φράσεις en peine, à l'aise, à propos κ.τλ. δὲν

ἐπιδέχονται πρὸ αὐτῶν τὸ ἐπιτατικὸν si, ὅθεν μὴ λέγῃς si en peine, si à l'aise, ἀλλὰ μετ' ἄλλου τινὸς ἐπιτατικοῦ μορίου si fort en peine, si fort en colère, si bien son aise, il est venu à si bien à propos.

Ἰδιωτισμὸς γαλλικὸς εἶναι νὰ ἐκφέρωνται διὰ τῶν συγκριτικῶν μορίων τὰ παρ' Ἑλλήσι διὰ τῶν συμπλεκτικῶν συνδέσμων συνδεόμενα ἐπίθετα· il est aussi bon roi que vaillant capitaine, βασιλεὺς τ' ἀγαθὸς κατεργὸς τ' αἰχμητής.

Ἔτερος γαλλισμὸς εἶναι ὁ ἐξῆς· allons nous promener, il fait si beau! ὅπου τὸ si κεῖται ἐπιτατικῶς ἅμα καὶ αἰτιολογικῶς· ὑπάγωμεν νὰ περιπατήσωμεν, ἰδὲ τί ὠραῖος καιρὸς!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣΤ'.

Περὶ τινῶν ιδιωτισμῶν γαλλικῶν.

Πρὸς ἀποφυγὴν ἐπαναλήψεως τοῦ αὐτοῦ ῥήματος μεταχειρίζονται πολλάκις τὸ faire. Il n'aime pas tant son ami qu'il *faisait*, ἀντὶ τοῦ tant qu'il l'aimait, ὅσον τὸν ἠγάπα.

Διὰ τοῦ ἐπιτατικοῦ μορίου trop καὶ τῆς προθέσεως pour ἀποτελεῖται ἡ ἐξῆς φράσις, il est trop honnête homme pour mentir, ἥτις μεταφέρεται εἰς τὴν ἐλληνικὴν οὕτω πως, τιμιώτερός ἐστιν ἢ ὥστε ψευθεῖναι, ἢ κοινότερον, εἶναι ἀρκετὰ τίμιος ὥστε δὲν θὰ ψευθεῖ. Il est trop grand pour le supporter, μείζων ἢ ὥστε φέρειν, ὥστε νὰ τὸν ὑποφέρῃ τις. Καὶ ἀρνητικῶς. Il est trop prudent pour ne pas sentir les motifs, εἶναι ἐκανῶς συνετὸς ὥστε θέλει ἐννοήσῃ τὰ αἷτια κτλ.

Τὰ ῥήματα commencer, finir λαμβάνονται μετ' ἀπαραιμφάτου καὶ τῆς προθέσεως par περιφραστικῶς, ὅπως ἐν τῇ ἐλληνικῇ αἱ μετοχαί· ἀρχόμενος, τελευτῶν. Il a commencé par résister. Ἀρχόμενος ἢ κατ' ἀρχὰς ἀντέστη. Il a fini par céder. Τελευτῶν ἢ ἐπὶ τέλους ἐνέδωκε.

Ἡ φράσις à mon tour, à votre tour, à son tour, κτλ. σημαίνει ἐνέργειαν ἐκ περιτροπῆς γινομένην. Vous lirez à votre tour, θ' ἀναγνώσῃτε καὶ ὑμεῖς, μετ' τὴν σειράν σας δηλαδή. Τὸ τοιοῦτον ἐξέφρα-

ζον οἱ ἀρχαῖοι Ἑλλήνες διὰ τῆς δοτικῆς *en tō mērei*. Ἀναγνώσεται ἐν τῷ μέρει. *Il lira à sont tour*.

Ἡ λέξις *faute* λαμβάνεται ἐνίοτε προθετικῶς μετ' ὀνομάτων ἢ ἀπαρεμφάτων σημαίνουσα ἔλλειψιν. *Il est mort faute de secours*, ἀπέθανε δι' ἔλλειψιν συνδρομῆς, *faute de manger*, διὰ τὸ μὴ φαγεῖν.

Ἡ ἐπιρρήματικὴ φράσις *à force de* ἔχει σημασίαν ὀργανικὴν μετ' ἐπιτάσεως *à force de prières*, διὰ τῶν πολλῶν δεήσεων. Καὶ μετ' ἀπαρεμφάτου *à force d'enseigner*, ὅπερ ἡ νεωτέρα ἑλληνικὴ κομψῶς ἐρμηνεύει διὰ τῆς διττῆς μετοχῆς, διδάσκων διδάσκων.

Τὸ ἐπίθετον *possible* ἔχει εἰς τινὰς φράσεις σημασίαν ἐπιρρήματος ἐπιτατικοῦ, καὶ ἀναλογεῖ πρὸς τὸ ἑλληνικὸν ὡς οἶδ' τε. *Le plutôt possible*, ὡς οἶόν τε, ἢ ἀπλῶς: ὡς τάχιστα.

Εἰς ἀνάλογον σημασίαν, ἥτοι ἐπιτακτικῶς, λαμβάνεται καὶ ἡ λέξις *monde*: *le mieux du monde*, κάλλιστα, *le moins du monde*, ἥκιστα, ἐλάχιστα. Καὶ ἡ ἀρχαία δὲ ἑλληνικὴ μεταχειρίζεται ὁμοίως ἐπιτακτικῶς μετὰ τῶν ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων τὴν γενικὴν ἀνθρώπων, κάλλιστα ἀνθρώπων, ἄριστα ἀνθρώπων, ὡς φαίνεται εἰς τὸ ἐξῆς τεμάχιον Δίωνος τοῦ Χρυσοστόμου. «Φεβοῦμενος ὁ Ἡρακλῆς μὴ οὐ δύνηται ζῆν ὁμοίως κάλλιστα ἀνθρώπων ἐθεράπευσεν ἑαυτὸν, πυρὰν νήσας ἐν τῇ Οἴτῃ ξύλων ὡς ξηροτάτων» (Δίων περὶ Ἀρετῆς) ἔνθα ἡ γενικὴ, ἀνθρώπων, προστετέθη ἀπλῶς κατ' ἐπίτασιν. Καὶ παρὰ Πλάτωνα, ἐν Θεαιτήτῳ ἔτι σαφέστερον. Θεαίτητος. «Τῷ προμῆκει αὖ σχήματι ἀπεικασαντες προμῆκῃ ἀριθμὸν ἐκαλέσαμεν». Σωκράτης. «Κάλλιστα» ἀλλὰ τί μετὰ τοῦτο;» Θεαίτητος. «Ὅσαι μὲν γραμμὴ τὸν ἰσόπλευρον καὶ ἐπίπεδον ἀριθμὸν τετραγωνίζουσι, μῆκος ὀρισμέμεθα... καὶ περὶ τὰ στερεὰ ἄλλο τοιοῦτον». Σωκράτης. «Ἀριστα γ' ἀνθρώπων, ὦ παῖδες».

Τὸ plus d'un λαμβάνεται ἀντὶ τοῦ: πολλοὶ καὶ συντάσσεται μ' ἐνικοῦ ἀριθμοῦ ῥῆμα. *Plus d'un poète a traité ce sujet*. *Plus d'une Pénélope honora son pays*. Ἐκτός ἂν τὸ ῥῆμα ἐκφράξῃ ἀλλτλαπάθειαν τότε μεταχειρίζονται τὸν πληθυντικόν. *Plus d'un fripon se dupent l'un l'autre*. Ὡσαύτως τὸ συχνότατον *plus d'une fois* σημαίνει πολλάκις ἢ πλειστάκις, καὶ δύναται νὰ μεταφρασθῇ κατὰ λέξιν διὰ τοῦ: οὐχὶ ἅπαζ, ὅπερ παραπλησίως μεταχειρίζονται οἱ ἀρχαῖοι, μάλιστα δὲ ὁ Εὐριπίδης.

Ἰστέον δ' ὅτι οἱ Γάλλοι ἀποφεύγουσι τὰς μακροσκελεῖς περιόδους, κατατέμνοντες τὸν λόγον εἰς πολλὰς μικρὰς προτάσεις ἀσυνδέτους ὡς

επιτοπλεῖστον ἀλλήλαις, ἀπ' ἐναντίας τῆς ἐλληνικῆς, ἥτις οὐδὲν ἐν τῷ λόγῳ ἀφίνει ἐκκρεμές καὶ ἀσυνάρτητον, ἀλλὰ καὶ πρότασιν μετὰ προτάσεως συνδέει καὶ κεφάλαιον μετὰ κεφαλαίου, οὐ μόνον ἡ ἀρχαία, ἀλλὰ καὶ ἡ νεωτέρα αὐτή, ἂν καὶ ὅχι τόσον αὐστηρῶς καὶ ἀπαραιτήτως. Ὅθεν ὁ μεταφράζων ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἅς καθιστᾷ τὸν λίαν κομματικὸν λόγον ἐλληνικώτερον, παρεμβάλλων ὅπου δεῖ τοὺς συμπλεκτικούς ἢ συλλογιστικούς συνδέσμους μὲν, δὲ, καὶ, ὅθεν, ἢ τρέπων τινὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχάς, ἢ μεταχειριζόμενος τὰς ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας, κτλ.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΥ.

ΓΥΜΝΑΣΜΑΤΑ

ΤΗΣ

ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

Τὰ ἐξῆς παραδείγματα, ἀναγόμενα εἰς τοὺς διαφοροὺς καὶ ἑκάς τοῦ Συντακτικοῦ, περιέχουσιν ἐπίτηδες σφάλματα συντακτικά, ὧς τινὰ διερευνῶν ὁ μαθητὴς ἐγγυμνάζεται εἰς τὴν τῶν καθόντων ἐφαρμογὴν.

Πρὸς εὐχολίαν τοῦ μαθητοῦ σημειοῦνται διὰ κρυφῶν γραμμάτων αἱ λέξεις ἐν αἷς κεῖται τὸ σφάλμα.

Εἰς τὸ ἄρθρον.

1. Les personnages les plus ridicules dans le commerce de la société sont ceux qu'on appelle *de* petits maîtres.

2. Les pensées le plus sublimes ne sont rien, si elles sont mal exprimées.

3. Un grand cœur, disait un roi de Perse, reçoit *des* petits présents d'une main, et en fait *des* grands de l'autre.

4. Lycurgue disait aux Spartiates; voulez-vous être toujours libres et respectés? soyez toujours pauvres, et n'entreprenez jamais *des* conquêtes.

5. Nous avons acheté *pommes et noix*.

6. On le voit toujours avec *de* beaux-esprits ou *de* grands seigneurs.

7. Ceux qui font des antithèses en forçant les mots, sont comme ceux qui font *des* fausses fenêtres pour la symétrie.

8. Le père Du Tertre dit que, si presque tous les nègres sont camus, c'est parce que *les pères et mères* écrasent les nez à leurs enfants.

(ΓΑΛΛ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ).

10

Εἰς τὴν ἐπιθετικὴν συμφωνίαν.

9. La nature a pour les âmes sensibles un charme et une beauté toujours *nouveaux*.

10. Ils étaient *nue-tête* et *jambes nu*, les pieds chaussés de petites sandales.

11. Les *demis-dieux* des anciens n'étaient que des hommes qui s'étaient distingués par une valeur ou une vertu *extraordinaires*.

12. La *feu* reine était universellement adorée.

13. *Feue* votre mère réunissait les charmes de l'esprit à la bonté du cœur.

14. On trouve dans les fables de La Fontaine une ingénuité, une naïveté *admirables*.

15. Le peuple a toujours les yeux et les oreilles *ouvertes* pour découvrir les défauts des grands.

Εἰς τὰς ἀντωνυμίας.

16. Le premier hommage, que reçoit l'homme d'un mérite supérieur, *est* la haine des sots (σελ. 420, τ. 28).

17. Estimer quelqu'un et lui donner toute sa confiance *est* l'égaliser à soi.

18. Remarquer les défauts des autres sans faire attention à leurs bonnes qualités *est* être injuste.

19. Régulus, dans son expédition contre Carthage, eut à combattre un prodigieux serpent, contre *qui* il fallut employer toute l'armée romaine.

20. C'est lorsque nous sommes éloignés de notre patrie que nous sentons surtout l'instinct qui nous attache à *elle*.

21. Je ne suis point sa mère, mais lors même que je le serais, je ne saurais lui être plus attachée que je *la* suis.

22. La terre naturellement fertile, *la* serait bien davantage, si elle était mieux cultivée.

23. L'homme inconstant ne ressemble jamais à *soi-même*.

24. Les désirs ont des charmes qui cessent d'exister pour celui qui sans cesse s'abandonne à eux.

25. Ma haine *va mourir* que j'ai crue immortelle.

26. C'est dans le creuset où l'on éprouve l'or, c'est dans l'adversité où l'on reconnaît l'ami véritable.

27. C'est dans la solitude où toutes les heures laissent des traces, et où le temps est au sage, et le sage à soi-même.

28. Sennamor, architecte arabe, florissait vers l'an quinze cent; c'est à lui à qui les Arabes doivent deux palais qu'ils ont placés au rang des merveilles du monde.

Εἰς τὴν ῥηματικὴν συμφωνίαν.

29. Le passé est un abîme où se précipite le présent et l'avenir.

30. Assez de gens méprise le bien, mais peu sait le donner.

31. On voit dans les cercles un petit nombre d'hommes et de femmes qui *pense* pour tous les autres et par qui tous les autres parlent et agissent.

32. Tous les hommes donnent facilement conseil, mais il y en a peu qui *soit disposé* à le suivre.

33. Ni le temps ni le malheur ne *doit* effacer de notre cœur le souvenir d'un ami.

34. Alexandre s'étant fait présenter la mère, la femme et les enfants de Darius, *il* leur parla avec bienveillance.

35. Il n'y a rien que la crainte ou l'espérance ne *persuadent* aux hommes.

36. Vieillards, femmes, enfants, personne n'échappèrent au carnage.

37. Cincinnatus et Fabius honoraient les dieux. Ni l'un ni l'autre *ne faisait* aucune entreprise sans les consulter.

38. Il est difficile de connaître les hommes; la plupart, comme les plantes, a des vertus cachées que le hasard fait découvrir.

39. C'est les Egyptiens qui, les premiers, observèrent

le cours des astres, réglèrent l'année et inventèrent l'arithmétique.

40. Celui qui s'arrête dans le chemin de la vertu, *il* a déjà reculé sans s'en apercevoir.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῆς ὑποτακτικῆς.

41. Quoique les méchants prospèrent quelquefois, ne pensez pas qu'ils *sont* heureux.

42. Il semble que le temps *est* un ennemi commun contre lequel tous les hommes sont conjurés.

43. Il me semble que rien ne *soit* plus propre à élever l'âme que la contemplation des merveilles de la nature.

44. La sagesse est la seule chose dont la possession *est* certaine.

45. Quoique les douceurs de la vie *sont* souvent le fruit des arts, elles ne sont pas toujours le partage des artistes.

46. L'exemple d'une bonne vie est la meilleure leçon qu'on *peut* donner au genre humain.

47. Le meilleur cortège qu'un prince *peut* avoir est le cœur de ses sujets.

48. Les grands ont peu d'amis qui *sont* plus attachés à leur personne qu'à leur fortune.

49. Le fameux colosse de Rhodes était une des sept merveilles du monde: c'était une statue du soleil assez élevée pour que les vaisseaux *passent* dessous; elle avait cent cinq pieds de hauteur; il y avait peu d'hommes qui *puissent* embrasser son pouce.

50. Solon, en mourant, ordonna qu'on *porte* ses os à Salamine, qu'on les *brûle* et qu'on en *jette* la cendre par toute la campagne.

51. On lisait au roi les actions des grands hommes, afin qu'il *gouverne* son état par leurs maximes.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῆς μετοχῆς.

52. Sans les chameaux *traversants* les déserts avec la

rapidité de l'éclair, la plupart des caravanes seraient ensevelies sous les sables *mouvant*.

53. Qu'elle est imposante cette mer, quand les vents soulevant les flots jusqu'au ciel nous font apercevoir sur leurs sommets *mouvant* des vaisseaux *vacillant*, qui, un moment après, se perdent au fond des abîmes *grondant*.

54. Les hommes *obligeant* ont ordinairement le cœur noble et généreux.

55. Les hommes passent comme les fleurs, qui, *épanoui* le matin, le soir sont *flétri* et *foulé* aux pieds.

56. Nous oublions aisément nos fautes, lorsqu'elles ne sont *sû* que de nous.

57. Le premier degré du pardon est de ne plus parler de l'injure qu'on a *reçu*.

58. Superbes montagnes, qui vous a *établi* sur vos fondements? qui vous a *orné* de forêts verdoyantes, de ces arbres fruitiers, de ces plantes si utiles et si *varié*, de tant de fleurs agréables?

59. Le vice est une maladie de l'âme d'autant plus honteuse que ceux qui en sont *attaqué* refusent d'employer les remèdes qui les auraient *guéri*; aussi est-il bien rare que nous nous corrigions des vices qui se sont une fois *emparé* de notre cœur.

60. Que de siècles se sont *écoulé* depuis la création du monde!

61. Les anciens se sont peu *occupé* de physique expérimentale; cependant il nous ont conservé un grand nombre de faits, qui ont contribué aux progrès que la science a *fait* dans les temps modernes.

62. Madame de Sévigné s'est *rendu* célèbre par le naturel et les grâces qu'elle a *répandu* dans son style.

63. Les hommes qui d'abord s'étaient *servi* de la danse dans leur culte, l'employèrent dans leurs plaisirs, et peu après l'introduisirent au théâtre.

64. Il n'est pas étonnant que ces deux grands écrivains aient été *exposé* à l'envie, et qu'ils se soient vu préférer

des concurrents dont les noms se sont *enseveli* dans l'oubli.

65. La nature s'est *montré* une mère bienfaisante, elle a prodigué à ses enfants des biens précieux, dont ils ont abusé.

66. Les plus brillantes réputations ne valent jamais tous les sacrifices qu'elles ont *coûté*: Charles-Quint soupirait après la retraite; Ovide souhaitait d'être un sot.

67. La vertu *excepté*, tout passe comme un songe.

68. Les hommes, que Dieu avait *créé* innocents et parfaits, se sont *perversi*.

Εἰς τὴν χρῆσιν τῶν ἀρνητικῶν καὶ λοιπῶν μορίων.

69. Il faut user de tout avec modération, de peur que la privation *en soit* trop sensible.

70. Les talents tiennent plus aux circonstances *qu'on le croit*, parce qu'elles déterminent leur essor.

71. Le flatteur qui ne cherche qu'à nous plaire, n'est pas moins dangereux *que ne l'est* l'ennemi qui veut nous perdre.

72. L'honnête homme est celui qui fait tout le bien qu'il peut, et qui ne fait *pas* de mal à personne.

73. Il ne faut *pas* être ni avare ni prodigue, il faut se renfermer dans les bornes d'une sage économie.

74. Toute nation est faible, à moins *qu'elle soit* unie.

75. Le génie et la vertu marchent au travers *les* obstacles.

76. La conversation d'aujourd'hui est toute *en* saillies, *équivoques*, *calembourgs* et *jolis riens*.

77. Il semblait que la nature s'était plu à réunir dans Alcibiade tout ce qu'elle peut produire de plus fort *en* vices et *vertus*.

ΠΕΡΙ ΓΑΛΛΙΚΗΣ ΣΤΙΧΟΥΡΓΙΑΣ.

Ὁ μέγιστος καὶ εὐχρηστότερος γαλλικὸς στίχος εἶναι ὁ δωδεκασύλλαβος, ἡ τρίμετρος ἱαμβικός· τοῦτον μεταχειρίζονται μάλιστα εἰς τὴν δραματικὴν ποίησιν καὶ τὸ ἔπος· καλεῖται δὲ Ἀλεξανδρινός (ver Alexandrin), διότι ἡ πρώτη χρῆσις αὐτοῦ ἔγεινεν εἰς ἱπποτικόν τῷ ἔπος τοῦ Μεσαιῶνος, ἔνθα ἐξιστοροῦντο ἐπὶ τὸ θαυμασιώτερον ὁ βίος καὶ τὰ κατορθώματα τοῦ μεγάλου Ἀλεξάνδρου.

Ὁ δὲ μηχανισμὸς τῆς γαλλικῆς στιχουργίας εἶναι τοιοῦτος· ἀποφεύγουσιν ἐκ παντὸς τρόπον τὴν χασμωδίαν, ὥστε ὅταν ἡ ἡγουμένη λέξις λήγῃ εἰς φωνήεν, ἡ ἐπομένη ἄρχεται πάντοτε ἀπὸ συμφώνου· ἐξαιροῦνται αἱ εἰς ε ἄφωνον λήγουσαι λέξεις, μεθ' ἧς δύναται ν' ἀκολουθῇ φωνήεν· ἀλλὰ τότε ἡ τὸ ε ἄφωνον περιέχουσα συλλαβὴ λογίζεται ὡς μὴδὲν εἰς τὸ μέτρον. Εἰς τὸν στίχον λ. χ. τοῦτον

Contre un peuple en fureur vous exposerez-vous?

ἡ τελευταία συλλαβὴ τοῦ contre καὶ τοῦ peuple δὲν μετρεῖται, εἰ ἐπομένου συμφώνου τὸ ε τῆς ληγούσης ἀποτελεῖ συλλαβὴν, ὡς εἰς τὴν ἐξῆς στίχον,

Prend le sacré couteau, le plonge dans son sein,

ἔνθα ἡ λήγουσα τοῦ ῥήματος plonge ἀποτελεῖ ἑμίαν τῶν δώδεκα τοῦ στίχου συλλαβῶν.

Ἡ τομὴ τοῦ Ἀλεξανδρινοῦ στίχου γίνεται εἰς τὴν ἕκτην συλλαβὴν. Τῶν ἀνωτέρω στίχων ἡ τομὴ εἶναι εἰς τὴν λήγουσαν τοῦ fureur καὶ couteau. Σημειωτέον δὲ ὅτι ἡ λέξις ἔνθα ὁ στίχος τέμνεται δὲν δύναται νὰ λήγῃ εἰς ε ἄφωνον, ἐκτὸς ἂν τὸ ε τοῦτο πλεονάζῃ ἥτοι δεύτερον ἡμιστίχιον ἄρχηται ἀπὸ φωνήεντος, ὡς εἰς τὸν ἐξῆς στίχον

Mais s'il vous faut, Madame, expliquer ma douleur.

Ἡ κατάληξις ἐντὶ τοῦ τρίτου πληθυντικοῦ προσώπου τῶν παρατικῶν καὶ ὑποθετικῶν χρόνων δὲν μετρεῖται ὡς συλλαβὴ, ὡς φαίνει εἰς τοὺς ἐξῆς στίχους.

Mes yeux ne voyaient plus, je ne pouvais parler...
Crois-tu qu'ils me suivraient encore avec plaisir,
Et qu'ils reconnaîtraient la voix de leur visir ?

Ἀλλὰ τὸ ἐντὶ τοῦ ἐνεστώτος, τοῦ ἀορίστου καὶ τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς μετρεῖται ὡς συλλαβή.

Sa gloire, son amour, mon père, mon devoir
Lui donnent sur mon âme un trop juste pouvoir,...

(Racine. Iphigénie).

Qu'ils viennent donc sur moi prouver leur zèle impie,
Et m'arrachent ce peu qui me reste de vie.

Πᾶς στίχος εἶναι ἢ ἀκατάληκτος ἢ ὑπερκατάληκτος κατὰ μίαν συλλαβὴν, ἔχουσιν οὖν ἄφωνον· οἱ ἀκατάληκτοι στίχοι καλοῦνται ἀρσενικοὶ (vers masculin), οἱ δὲ ὑπερκατάληκτοι θηλυκοὶ (vers féminin). Εἰς δὲ τὰ ποιήματα οἱ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ στίχοι διαδέχονται ἀλλήλους ἐναλλάξ ἀνά δύο πρὸς ἀπαρτισμὸν τοῦ ὁμοιοτελεύτου.

Descends du haut des cieux, auguste vérité,
Répands sur mes écrits ta force et ta clarté;
Que l'oreille des rois s'accoutume à l'entendre.
C'est à toi d'annoncer ce qu'ils doivent apprendre;
C'est à toi de montrer, aux yeux des nations,
Les coupables effets de leurs divisions.
Dis comment la discorde a troublé nos provinces,
Dis les malheurs du peuple et les fautes des princes.
(Voltaire, la Henriade).

Οἱ δύο πρῶτοι στίχοι εἶναι ἀρσενικοὶ, οἱ ἐπόμενοι δύο θηλυκοί, ἡ τρίτη συζυγία σύγκειται αὖθις ἐκ δύο ἀρσενικῶν, ἡ τετάρτη ἐκ δύο θηλυκῶν, καὶ οὕτως ἐφεξῆς. Συνδυάζονται δὲ καὶ κατὰ διαφόρους ἄλλους τρόπους εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ὡς ὅταν τὸ ὁμοιοτέλευτον διάκειται κατὰ σχῆμα τετράγωνον·

Dès qu'on signale une nef vagabonde,
Serait-ce lui, disent les potentas,
Vient-il encore redemander le monde ?
Armons soudain deux millions de soldats.
(Bérenger).

Ἡ κατὰ σχῆμα χιαστὸν ἦτοι ὅταν ὁ πρῶτος στίχος συμφωνῇ μὲ τὸν τέταρτον, ὁ δεῦτερος μὲ τὸν τρίτον.

Προσὸν ἀπαραίτητον τῆς γαλλικῆς στιχοιργίας εἶναι τὸ ὁμοιοτέλευτον (la rime), διότι ἡ ποίησις αὕτη ἐλάχιστον μετέχουσα ῥυθμοῦ δὲν ἤθελε σχεδὸν διακρίνεσθαι ἐκ τοῦ πεζοῦ λόγου ἄνευ τοῦ κόσμου τῆς ὁμοιοκαταληξίας.

Ἐκτὸς τοῦ δωδέκασύλλαβου ὑπάρχουσι καὶ ἄλλα μέτρα· ὁ δεκάσύλλαβος στίχος ἀρμόζων μάλιστα εἰς τὴν λυρικὴν ποίησιν, ὁ ὀκτασύλλαβος, ἐπτασύλλαβος μέχρι τοῦ δισσύλλαβου· οἱ δὲ τῶν ἑνδεκα καὶ ἐννέα συλλαβῶν δὲν ἀποτελοῦσιν ἴδια μέτρα, ἀλλὰ παρεμβάλλονται εἰς τὰ λοιπὰ. Τὰ διάφορα ταῦτα μέτρα περιέχονται ὅλα εἰς ποιήματι τοῦ Βίκτωρος Οὐγου ἐπιγραφόμενον les Djinns (πνεύματα) ἐν τοῖς ἀνατολικοῖς ἄσμασι.

α' Στροφή. Δισύλλαβοι.

Murs, ville,
Et port,
Asile
De mort,
Mer grise
Où brisé
La brise:
Tout dort.

β' Στροφή. Τρισύλλαβοι.

Dans la plaine
Naît un bruit;
C'est l'haleine
De la nuit κτλ.

γ. Στροφή. Τετρασύλλαβοι.

La voix plus haute
Semble un grelot:
D'un nain qui saute
C'est le galop.

	Σελ.
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν ῥημάτων τῆς Γ' συζυγίας.	54
Τετάρτη συζυγία τῶν ληγόντων εἰς re . . .	—
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Περὶ Μετοχῆς	56
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'. Περὶ παθητικοῦ ῥήματος	57
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'. Περὶ τῶν οὐδετέρων ῥημάτων	59
Σχηματισμὸς τοῦ οὐδετέρου ῥήματος tomber.	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'. Περὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	64
Σχηματισμὸς τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	—
Παρατηρήσεις ἐπὶ τῶν αὐτοπαθῶν ῥημάτων	63
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ'. Περὶ τῶν ἀπροσώπων ῥημάτων	64
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ τῶν ῥημάτων εἰς τὰς ἐ- ρώτησεις	—
ΚΕΦΑΛ. ΙΣΤ'. Περὶ παραγωγῆς τῶν χρόνων τῶν ῥημάτων	66
ΚΕΦΑΛ. ΙΖ'. Περὶ ἀνωμάτων ῥημάτων	67
ΚΕΦΑΛ. ΙΗ'. Κανόνες ἀναγόμενοι εἰς τὸν σχηματισμὸν τῶν διαφόρων ῥημάτων ὁμαλῶν τε καὶ ἀνωμάτων	84
ΚΕΦΑΛ. ΙΘ'. Περὶ τῆς χρήσεως τῶν δύο βοηθητικῶν ῥημά- των avoir καὶ être	83
ΚΕΦΑΛ. Κ'. Περὶ προθέσεως	85
ΚΕΦΑΛ. ΚΑ'. Περὶ ἐπιρρήματος	86
ΚΕΦΑΛ. ΚΒ'. Περὶ Συνδέσμου	88
ΚΕΦΑΛ. ΚΓ'. Περὶ Ἐπιφωνήματος	—
ΚΕΦΑΛ. ΚΔ'. Κανόνες Ὁρθογραφίας	89

ΜΕΡΟΣ Β'. ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΟΝ.

ΚΕΦΑΛ. Α'. Χρήσις τῶν ἄρθρων	92
ΚΕΦΑΛ. Β'. Περὶ ἐπιθετικῆς συμφωνίας	96
ΚΕΦΑΛ. Γ'. Χρήσις τῶν ἀντωνυμιῶν	99
Προσωπικαί	—
Δεικτικαί	100
Κτητικαί	104
Ἀναφορικαί	105
Περὶ τῆς ἀορίστου ἀντωνυμίας même	108
Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tout	109

	Περὶ τῆς quelque	41
	Περὶ τῆς ἀντωνυμίας tel	41
	Περὶ τοῦ on	—
	Περὶ τοῦ personne	41
	Περὶ τοῦ aucun	—
	Περὶ τοῦ rien	41
	Περὶ τοῦ nul	—
	Περὶ τοῦ quiconque, quelconque καὶ ἄλ- λων τινῶν ἀορίστων ἀντωνυμιῶν	—
ΚΕΦΑΛ. Δ'.	Περὶ ῥήματος	41
ΚΕΦΑΛ. Ε'.	Περὶ συμφωνίας τοῦ ὑποκειμένου μετὰ τοῦ ῥή- ματος	41
ΚΕΦΑΛ. ΣΤ'.	Ἄλλαι ἀνωμαλῖαι εἰς τὴν ῥηματικ. συμφωνίαν.	41
ΚΕΦΑΛ. Ζ'.	Περὶ τοῦ ἀντικειμένου	41
ΚΕΦΑΛ. Η'.	Ὅταν ἀντικείμενον τοῦ ῥήμ. ᾖ ἀπαρέμφατον. Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον με- τὰ τῆς προθέσεως à	41
	Ῥήματα θέλοντα τὸ κατόπιν ἀπαρέμφατον με- τὰ τῆς προθέσεως de	41
ΚΕΦΑΛ. Θ'.	Περὶ χρήσεως τῆς ὑποτακτικῆς	41
ΚΕΦΑΛ. Ι'.	Περὶ χρήσεως τῶν χρόνων τῆς ὑποτακτικῆς	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΑ'.	Περὶ τῆς ἀπαρεμφάτου	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΒ'.	Περὶ Μετοχῆς	41
	Περὶ τῆς παθητικῆς μετοχῆς	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΓ'.	Περὶ τῆς χρήσεως τῶν ἀρνητικῶν μορίων	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΔ'.	Περὶ τῶν ὑποθετικῶν προτάσεων.	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'.	Περὶ τοῦ συνδέσμου que καὶ περὶ ἄλλων τινῶν μορίων	41
ΚΕΦΑΛ. ΙΣΤ'.	Περὶ τινῶν ἰδιωτισμῶν γαλλικῶν	41
	Γυμνάσματα τῆς Γαλλικῆς Συντάξεως	41
	Περὶ Γαλλικῆς Στιχοιουργίας.	41

157	ΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ	
158		
159	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
160	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
161	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
162	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
163	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
164	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
165	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
166	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
167	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
168	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
169	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
170	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
171	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
172	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
173	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
174	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
175	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
176	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
177	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
178	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
179	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
180	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
181	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
182	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
183	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
184	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
185	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
186	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
187	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
188	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
189	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
190	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
191	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
192	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
193	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
194	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
195	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
196	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
197	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
198	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
199	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	
200	ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ	

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

